

Хедър Греъм

**ДЪЩЕРЯТА
НА ОГЪНЯ**

ХЕДЪР ГРЕЪМ ДЪЩЕРЯТА НА ОГЪНЯ

Превод: Андрей Крупев

chitanka.info

В Англия бушува кървавата война между саксонците и норманите. Във вихъра на битките норманският воин Аларих среща Фалън — дива и своенравна саксонска принцеса. Аларих се опитва да я омагьоса със своя неотразим чар. Фалън обаче е решила да се съпротивлява до край. Една обречена борба...

ПРОЛОГ

Хейстингс, октомври 1066 година

— Норманинът е мъртъв! Убиха дук Уилям!

В първия миг вестта прелетя като магически шепот над биещите се, но само за броени секунди откъслечните викове се сляха в ужасен вой, който заля окървавеното бойно поле. Настъпи неописуем хаос.

Аларик, най-верният сподвижник на дука, наблюдаваше с гняв как неговите рицари — нормани заотстъпваха, обзети от несигурност и паника, докато в същото това време саксите защитаваха краля и родината си с отчаяна храброст като жива стена от плът и кръв.

Независимо от успешната бойна стратегия на Уилям очакваната победа все още не идваше. Вярно, че неговите стрелци с лък нападнаха първи саксите, за да пробият редиците им, но кавалерията, чиято задача след това бе да стъпче противника и да остави мръсната работа на пешаците, влезе твърде рано в боя. В резултат на това недомислие тя бе обсипана от стрелите на своите и даде много жертви, докато загубите на саксите бяха ограничени.

— Глупаци такива! Уилям е жив! Гледайте, гледайте! Дукът е жив! Не виждате ли, снел е шлема си, за да го познаете. — Мощният заповеднически глас на Аларик гърмеше над бойното поле и заглуши звънтежа на бойните секири и мечовете.

И наистина, дук Уилям се изправи гологлав на коня си, за да докаже на всички неверници, че е жив.

Паниката започна да стихва и Аларик въздъхна с облекчение, независимо че ситуацията все още бе твърде неясна и опасна. Колко го отвращаваше само това жестоко кръвопролитие! И не от страх — готов бе както винаги да отдаде живота си за Уилям. Но в тази битка, в тази битка трябваше да се сблъска на живот и смърт с един мъж, когото ценеше и уважаваше.

Само няколко дни по-рано кралят на англо-саксите Харалд Годуин разгроми непокорния си брат Тостиг и норвежците при Стамфорд. Кой можеше да си помисли, че същият този вятър, развял

победоносните знамена на саксите, само след няколко дни ще надуе платната на норманите, за да ги изведе на съсекския бряг?

В този момент Харалд бе в пълно неведение за плановете на норманите. Едва-що завърнал се от бой, той бе принуден отново да влезе в битка — този път срещу атакуващия го Уилям. Сега кралят бе някъде сред своите пешаци, въоръжен като тях с просто оръжие и се биеше срещу норманския нашественик, обладан от ужасното прозрение, че този път дори и бог му е обърнал гръб.

При мисълта какво чувства в този миг саксонецът по гръба на Аларик пролазиха тръпки. Защото в тази битка над норманските войски се развяваше папската хоругва — тяхното най-могъщо оръжие.

От мислите му го откъсна нечовешкият вой на някакъв саксонец, който се нахвърли върху него.

Аларик реагира като опитен войн. Той изтегли светкавично меча си и го заби в тялото на нападателя. Само след миг саксонецът се строполи насред собствената си кръв.

— Аларик! — долетя вик до слуха му.

Той изви рязко коня си, тъй като позна гласа на Уилям. Дукът, все още гологлав, се носеше към него в галоп.

— Не мога да повярвам на очите си. Проклетите сакси ни нападат. Бог ми е свидетел, по-смели са, отколкото очаквах.

Отвечното нападение на саксите наистина бе смело, но се оказа груба грешка. Техните ранени, осакатени и мъртви тела затъваха в лепкавата тиня, стъпкани немилостиво от норманските коне, а кръсците им, изпълнени с болка, глъхнеха в тропота на копитата.

— Харалд е мъртъв! Кралят на саксите е убит!

Вестта се разнесе като полски пожар. Навсякъде я посрещаше възторженият рев на победителите. Всъщност никой не знаеше как точно е настъпила смъртта му, но според слуховете стрела бе пронизала окото му, а останалото свършили норманските мечове.

Защитната линия на саксите се пречупи като изсъхнала клонка. Харалд Годуин бе мъртъв! Кралят им го нямаше вече! Ужасната вест се оказа по-силна от стратегията на Уилям и реши битката.

Аларик не бе в състояние да почувства радост от тази победа. Смъртта на Харалд нарани дълбоко душата му. Възхищаваше му се като крал и мъж. В този миг той прозря бъдещето: случилото се през

този ден бе само началото. Идваха жестоки времена. Ратниците на Уилям щяха да опустошат красивата страна на саксите.

Тези, които последваха дука в битката и на които той обеща богатство, щяха да го постигнат с цената на обезчестявания, убийства и други жестокости. Англия щеше да кърви както кървеше тялото на Харалд Годуин, защитаващ я храбро до своята смърт.

Огледа с присвити вежди бойното поле, осеяно с трупове, когато внезапно към него в кариер се понесе Фалстаф Болонски.

— Графе! Някои саксонски свине са останали живи. Оттатък... в дълбоката клисура... там са се укрепили. Нашите започнаха да ги преследват, но не можах да се задържат с конете на плъзгавия скат и се сгромолясаха надолу. Боя се... че саксите са избили повечето от тях.

При тези думи Аларик поклати заканително глава и заби пети в слабините на коня. Той не допусна същата грешка, а остави коня горе. После изтегли меч си и се спусна по стръмния склон.

Звънтежът на мечове и бойни секири изпълваше клисурата. Аларик се хвърли стремглаво в кървавата сеч. Саксите се биеха отчаяно, но нямаха никакви изгледи за успех. На някои от тях се удаде да се измъкнат, но останалите се предадоха, молейки за пощада.

Аларик тъкмо изтегляше окървавения си меч от тялото на повален противник, когато горе, на ръба на урвата изникна могъщата фигура на Фалстаф.

— Аларик, елате бързо — изрева той и замаха възбудено с ръце. — Тук става нещо невероятно. Побързайте, не бива да го изпускате. Никога досега не съм виждал саксонец да върти така меч. Заобиколили са го десет наши, но онзи не се предава. Точно обратното — бие се като жив дявол.

Въпреки тежките си доспехи, Аларик се покатери бързо по склона.

— Бог ми е свидетел, този мъж се бие като... като викинг! — възкликна Фалстаф с възхищение в гласа.

— Ще видим — промърмори Аларик, озовал се най-сетне горе.

Той се метна на седлото и се понесе към стария дъб, под чиято корона неустрашимият саксонец удържаше напора на десетина нормани, опрял гръб в ствола на могъщото дърво. По този начин той даваше възможност на мнозина от сънародниците си да се скрият в леса.

Аларик не можа да сдържи възхищението си от този войн. Такава храброст трябваше да се възнагради с двубой.

— Оставете го на мен!

Норманите се оттеглиха встрани, а Аларик се приближи с коня си до саксонца, чието лице бе скрито зад кожена маска.

В този миг мечът на саксонца проряза въздуха, но срещна по пътя си свистящото острие на Алариковия меч и отлетя встрани като сребърна птица. Самият той се олюля, загуби равновесие и се строполи в цял ръст на земята. Остана да лежи по гръб. Единствено бронята му се надигаше и спадаше в ритъма на учестеното дишане.

Аларик спря рязко коня си. Копитата на животното почти докосваха главата на падналия противник, но той дори не се и опита да бяга. Просто очакваше безмълвен последния удар, който щеше да го довърши.

Аларик се надвеси над неподвижния враг и опря върха на меча в гърлото му. Тази съвсем осезаема заплаха би трябвало да накара падналия да признае поражението си. Проклетият саксонец бе длъжен да хленчи за пощада!

Не се случи обаче нищо подобно.

— Предайте се и ще живеете! — заповяда Аларик със спокоен глас. Не последва никакъв ответ. Аларик скочи вбесен от коня и посегна да дръпне предпазната маска от лицето на саксонца.

— Недейте! Не откривайте лицето ми!

Ръката на Аларик замръзна във въздуха. Този глас! Тъй нежен и мек... това бе глас на жена.

Обзе го някаква странна възбуда, която постепенно изтласка първоначалното удивление. Познаваше само една жена, която може тъй храбро да се хвърли в кървавата битка. За отечеството си, за любимия баща.

Като див звяр, чиято свобода със застрашена, жената се опита да избегне неизбежното, но той сграбчи предпазната маска и я дръпна грубо. Предчувствието му не го излъга. Наистина бе тя. В нейните очи той бе враг — показваше го при всеки техен предишен сблъсък. Този път надделя той. Щеше ли тя да се примири с поражението си? Едва ли!

Жената се опита с последни усилия да се изправи на крака, но той настъпи дългите ѝ черни коси и я прикова към земята. Подлата

хватка я принуди да го погледне право в очите.

— Фалън! Победена сте! — изрече той на родния ѝ език.

— Никога — отвърна тя с пресеклив глас. — Никога!

Опита се да се освободи с рязко движение, но остра болка замъгли погледа ѝ. Отчаянието ѝ придаде нови сили и независимо, че все още не можеше да освободи косата си от неговия ботуш, тя впи зъби в незащитената част на бедрото му.

Аларик изруга високо и за миг я пусна. Тя се възползва начаса от предоставената ѝ възможност и с невероятна пъргавина се изправи на крака, готова да побегне при сънародниците си в леса.

Той се оказа обаче по-бърз. Сграбчи косите ѝ и я дръпна брутално към студената броня. По устните му плъзна сатанинска усмивка, а в очите му се четеше безмилостна решимост.

— Кръвожадна вещице! Заповядах ви да се предадете!

— Да се предам? Аз? — просъска тя презрително. — На кого да се предам? На фаворита на норманския дук ли? На копелето, слуга на друго копеле? Това няма да стане никога!

Омразата, която излъчваше, не разваляше хубостта на тази жена. В очите ѝ сякаш се отразяваше кристалносиньото северно небе, под което се бяха родили предците ѝ. Абаносовочерни коси обкръжаваха това нежно, изтощено от битката лице — с извити, сякаш изписани вежди и пълни чувствени устни с цвета на най-благородно вино. Бог ми е свидетел, помисли си той, наистина прилича на принцеса.

Да, тя бе принцеса. Поне в очите на тези, които избраха Харалд Годуин за англосаксонски крал. Защото Фалън бе негова дъщеря, макар църквата да не признаваше „датския брак“ на краля. И все пак, мислеше си Аларик, всичко в нея е английско — като земята, върху която сме стъпили.

Красотата на тази жена бе неоспорима. Аларик тайно проклинаше деня, в който се запозна с нея. Защото оттогава споменът за нея го измъчваше като трън, забит дълбоко в плътта му.

Също така неоспорим бе обаче и фактът, че тя застрашаваше плановете на Уилям. Щеше да направи всичко възможно, за да не допусне дука до английския трон. И то не само като дъщеря на Харалд, а и защото мразеше норманите от дъното на душата си. Аларик знаеше това по-добре от всеки друг. Трябваше да я принуди да се подчини. Не за да ѝ отмъщава, а заради собствената ѝ безопасност. По природа

Уилям не бе жестокосърдечен, но мисълта за английския трон бе обсебила съзнанието му. Тежко и горко на този, който се опиташе да застане на пътя му към короната!

Аларик я пусна, сне шлема и прокара пръсти през косата си.

— Фалън, вие сте моя пленничка.

Дъщерята на Харалд реагира както можеше и да се очаква — вбесена, тя се изплю в лицето му.

Подчертано равнодушно той избърса с ръкавица следите от омразата ѝ, сграбчи я за китката и я притегли към себе си.

— Каквото и да направите, вие сте под моя власт, милейди. Не забравяйте, че Англия е победена.

Фалън го изгледа предизвикателно и в очите ѝ проблесна насмешка.

— Победена ли, сър? Англия да е победена? Не ме карайте да се смея. Норманите може и да са спечелили тази битка, но това все още нищо не значи. Една-единствена битка! Забравяте колко голяма е страната на баща ми. Англия е твърде голяма, за да я завоювате с една-единствена битка!

Колко е горда, мина бегло през ума му, преди да изреве жестоката истина право в лицето ѝ.

— Баща ви... Харалд е мъртъв.

Краката ѝ сякаш се подкосиха при тези думи и тя се олюля. Аларик си помисли, че след миг ще се строполи в безсъзнание. В това нямаше да има нищо чудно — не бе подготвена за този удар. Опита се учтиво да ѝ подаде ръка, но тя я отблъсна сякаш ѝ досажда някаква муха.

— Лъжете! Баща ми не е мъртъв... Доставя ви удоволствие да ме измъчвате! От варвари като вас друго не може и да се очаква!

— Не, Фалън. Вярно е, както е вярно, че стоя сега пред вас... убиха Харалд.

Този път тя инстинктивно почувства, че този мъж не я лъже. Но не можеше, не искаше да повярва.

— Моля ви, Аларик... кажете ми, че не е вярно — изхриптя тя.

Сърцето му се изпълни със състрадание — та тя обичаше баща си повече от всичко на света. Поради тази единствена причина бе го последвала в кървавата битка — заедно да прогонят омразните нормани от родината. Самоубийствената ѝ акция се оказа напразна —

дори и тя не успя да предотврати гибелта на обичния баща. Прииска му се да я вземе в обятията си и тя да изплаче болката си на неговото рамо. Но я познаваше добре — не биваше да се поддава на чувствата си; всеки опит да я утеши щеше да се изтълкува като слабост. Най-важното в момента бе тя да се откаже от родната Англия, от борбата си срещу него и дука. В този ден се бе разминала на косъм от смъртта, а битката за Англия все още продължаваше. Не биваше да допуска тази жена да участва в нея. Но не знаеше как да я спре.

— Англия все още не е загинала — обади се тя, сякаш за да потвърди собствените му мисли. — Убедена съм, че братята ми са живи и здрави... а сигурно и Едгар Ателинг. Повярвайте, те няма да търпят чужденец на трона. Уилям никога, ама никога не ще се възкачи на английския престол!

Аларик се престори, че не е чул думите ѝ и се обърна към своите войни.

— Заведете... принцесата в лагера. И я пазете добре... докато вземем решение какво да правим с нея.

Двама нормански рицари застанаха от двете страни на девойката.

— Вашият дук, копелето, няма да стане никога крал на Англия — изкрещя Фалън и започна да дращи и хапе. — В тази страна има закони... Съветът на великите ще избере нашия следващ крал... както стана с баща ми.

— Махайте я по-бързо оттук — изрева Аларик на двамата рицари и се извърна със стиснати зъби. Колко лекомислено от нейна страна, че не си държи езика зад зъбите. Да наречеш Уилям копеле пред верните му войни граничеше с лудост. Да, той наистина бе незаконороден и това бе известно всекиму.

Но нямаше да се намери рицар, който да изтърпи подобна обида към своя дук. За щастие почти никой от армията на Уилям не знаеше английски.

Над бойното поле падна здрач. Отвсякъде долитаха стонове на ранените и осакатените — молеха за вода и помощ. Едни от тях искаха да им спасят живота, други викаха смъртта. Свещеници даваха последно причастие на издъхващите, а лечители и бръснари помагаха там, където помощта бе все още възможна и необходима.

Аларик въздъхна неволно, когато мина покрай безжизненото тяло на съвсем млад саксонец; ръката на убития все още стискаше

тоягата, с която бе тръгнал на бой. Фалстаф, който носеше шлема и ръкавиците зад господаря си, не споделяше неговите чувства, особено, когато ставаше дума за саксонец.

Скоро Аларик стигна до палатката на Уилям и пристъпи вътре. При вида на верния сподвижник ликът на Уилям се разведри. Той го потупа доволно по гърба и му подаде сребърен бокал с вино.

— Пийте, Аларик, друже мой. Заслужили сте си го!

Аларик изпи виното на един дъх. Прииска му се този ден най-сетне да свърши.

— Успяхме! — извика ликуващо дукът. — За един-единствен ден. Харалд е мъртъв и оттук нататък Англия ще ни принадлежи.

Аларик наблюдаваше дука, все още ненавършил четиридесет години, с когото бяха неразделни повече от двадесет години. Погледът му изразяваше неприкрито съмнение.

— Вярно, Харалд е мъртъв — започна той предпазливо. — Но въпреки това саксите няма да се откажат така лесно от борбата. Англия все още не е победена окончателно, Уилям. Тя е голяма страна... — повтори той неволно думите на Фалън.

— Знам, знам — отвърна Уилям нетърпеливо. — Обаче бог ни закриля. Англия ще ми принадлежи.

— Да, но само ако Съветът на великите ви избере за крал. Боя се обаче, че шансовете на Едгар Ателинг са по-големи.

— Глупости! Едгар е още момченце!

— В този случай това не ще има никакво значение. Повечето англичани ще предпочетат за свой крал него пред вас.

При тези думи Аларик се приближи до дървената маса в средата на палатката, върху която бе разстлана карта. Втренчи се в нея и почти гневно заудря с пръст в една определена точка.

— Лондон, Уилям. Трябва да стигнем колкото се може по-бързо в Лондон. Коронацията ви трябва да се извърши там.

— Вероятно сте прав. Добре... значи потегляме към Лондон.

Изтощен, дукът се отпусна на един стол. Ненадейно обаче юмрукът му се стовари върху суровите дъски на масата.

— Едуард Изповедникът ми обеща английския трон! — извика той плачливо досущ като разглезен хлапак. — Бог ми е свидетел... възнамерявах да бъда добър крал, справедлив кран. Сега обаче...

— ... сега обаче — Аларик продължи изречението, — сега обаче дължите на тази сган от немски и френски наемници половината от новото си кралство. В сметката не включвам онова, което и бездруго трябва да дадете на вашите верни нормани.

— Бог ми е свидетел, вие сте прав, Аларик. Но знаете ли кое е най-страшното? Мен ще ме мразят.

— Може би.

— В това няма никакво съмнение. — Дукът въздъхна тежко. — Естествено, ще се погрижа да сдържам хората. Плячкосването не бива да преминава мярката. И все пак... саксите трябва да се подчинят на волята ми! Ще ги науча на уважение и страхопочитание.

— Уверен съм, че ще успеете — промърмори Аларик.

— Най-важното сега обаче е да открием тялото на Харалд.

Дукът се изправи и изрече с благ глас:

— Той бе храбър противник. Трябва да бъде погребан с почести.

— Мисля, че саксите едва ли ще оценят жеста ви.

— Правя го за себе си, не за тях — усмихна се дукът. — Да, спомням си добре деня, в който двамата се запознахме. Да знаете само какъв слабават момък бяхте по онова време. А днес? Днес сте силен мъж, благороден рицар и мой верен спътник. Обаче не се учудвам, нали и двамата сме незаконородени! Точно този наш недостатък ни е направил силни. Заедно спечелихме безброй битки. Ще спечелим и тези, които предстоят. А аз ще стана крал на Англия.

— Дотогава ще се пролее още много кръв, Уилям. Синовете на Харалд ще се сговорят против нас и...

— Ще се справим и с тях, Аларик. Защото съдбата е на наша страна. Когато съм бил заченат, майка ми е имала видение... Израствам в утробата ѝ и се превръщам в могъщо дърво, чиито клони се протягат отвъд морето.

— Нека се надяваме тогава, че страната, която ще управлявате, няма да заприлича на гробище.

— Казвате това сякаш аз лично съм виновен за смъртта на Харалд. Той загина като войн на бойното поле. Но същото можеше да се случи и с мен, нали? А що се отнася до синовете му... когато ги пленим, лично ще се погрижа да останат живи. Разбира се, ако се предадат и ми дадат клетва за вяност. В което не се съмнявам.

— Понеже така и така заговорихте за семейството на Харалд... дъщеря му Фалън е моя пленничка.

— Фалън ли? Нима наистина е тръгнала на бой заедно с баща си? Смела девойка. Но не вярвам да е станало с неговото съгласие.

— И на мен не ми се вярва. Въпросът е какво да правя с нея.

— Тя не е настроена особено дружелюбно към нас... или греша?

— Никак не грешите.

— Да, езичето ѝ е по-опасно и от най-острия меч — рече Уилям замислено. — Тази жена трябва да се охранява най-строго. А иначе... тя си е ваша собственост и можете да правите с нея, каквото си поискате. Задръжте я, ако искате, или я подарете на някой от вашите приближени. За мен е важно едно-единствено нещо: тя трябва да ме приеме като крал и да ми се закълне във вярност.

— ... което няма да стори никога.

— Трябва да я принудим. Защото откаже ли, хубавата ѝ главица ще хвъркне. Не мога да допусна някаква непокорна жена да осуети моите планове. А тя е способна да го стори, нали? Предоставям на вас да ѝ обясните, че по този въпрос шега няма. Подчини ли се на волята ми, ще има моята закрила, ако ли не — може и да умре.

Дукът се изправи от мястото си и сложи ръка на рамото на Аларик.

— Знам, че мога да разчитам на вас, друже. Ето, над двадесет години вече вие доказвате привързаността си към мен.

Аларик кимна сериозно, обърна се и пое към изхода. Иззад гърба му долетя смехът на Уилям.

— И още нещо, Аларик... Внимавайте много с щерката на Харалд. Пазете се от нея.

Пред палатката го очакваше Фалстаф, за да го придружи до центъра на Хейстингс, където по нареждане на дука по най-бързия начин издигнаха дървено укрепление.

На вид Фалстаф бе едър и закръглен — истинска гигантска мечка. Косата му бе прошарена, а над тлъстите му бузи просветваха игриви, черни очи, които издаваха пристрастието му към земните блага. Приятелите му ценяха неговия добродушен и весел нрав, а враговете се бояха от непримиримостта му. За разлика от Аларик обаче той не можеше да взема самостоятелни решения. Не притежаваше и неговите ум и прозорливост, но иначе бе храбър и верен приятел.

— Трябва да отпразнуваме днешната победа. Заслужили сме си го, нали, Аларик? Вино, песни и жени, това е, което ни трябва в момента. — При тези думи той се ухили многозначително. — Коя е прелестната красавица, с която ще се забавлявате тази нощ? С русия ангел или расовата червенокоска?

— В момента копнея единствено за баня и добро ядене. После ще разгледам картата — трябва да изберем най-подходящия път, по който ще поемем към Лондон. А след това... Прав сте, червенокосата не е никак лоша... наистина ми харесва, защото...

— ... защото има ей такива гърди, затова! — разсмя се Фалстаф.

След тези думи той замлъкна, но Аларик забеляза, че го поглежда крадешком и сякаш изчаква само да настъпи подходящият миг, за да му каже нещо, което терзае душата му.

— Фалстаф, какво става с вас? — поиска да узнае Аларик. — Няма ли да ми кажете какво ви мъчи?

— О, Аларик! Влюбен съм, объркан съм, сърцето направо ще изскочи от гърдите ми.

— Е, и? От какво толкова се боите, друже? — разсмя се Аларик. — Коя е тя?

— Жена като ангел, Аларик. Със сини очи, черни коси и с нежна кожа! Тялото ѝ е гъвкаво като върбова клонка, а устните, устните — същински корал... — размечта се Фалстаф.

Аларик изслуша това описание леко обезпокоен.

— Влюбен съм в дъщерята на Харалд! — въздъхна Фалстаф. — Трябва да бъде моя, с цената на всичко. Ако тя ме иска, ще я взема дори за жена. Аларик, умолявам ви... поговорете с Уилям, кажете му за мен. Ще ми направите ли тази услуга?

Аларик се замисли. Клетият Фалстаф! Да се влюби точно във Фалън! Всъщност не бе ли тя тъкмо от този вид жени, които могат да вземат ума на всеки мъж?

— Тя е истинска вещица, Фалстаф — отвърна той най-накрая. — Капризна, опасна и непредвидима в постъпките си. Горда е като дядо си и не превива гръб пред никого. Сам видяхте, че се бие като мъж. Признавам, че от красотата ѝ чак дъхът ти спира, но се опасявам, че този, който се обвърже с нея, няма да има и миг спокойствие. Освен това мрази дълбоко всички нормани.

— Изглежда я познавате доста добре — рече Фалстаф учуден.

— Да, може да се каже, че е така. Запознах се с нея, когато бе още дете. Придружаваше баща си в Нормандия. Не си ли спомняте?

— Вярно, така беше. Спомням си, че ѝ се възхищавах отдалеч.

— Видях я отново, когато Уилям ме изпрати с мисия при Харалд. Повярвайте ми, тя се отнася към нас с недоверие и омраза. Аз всъщност разбирам нейната гледна точка. — Той се изсмя горчиво. — Тя ни смята за варвари, приятелю!

— Но аз я обичам! — продължи да настоява нещастният Фалстаф.

Аларик отново се умълча. Да убеждаваш влюбения с разумни доводи бе начинание, обречено на неуспех. Но може би приятелят му предоставяше единствената възможност да се спаси от бремето на нейното присъствие? Не бе влюбен в нея, но разбираше, че близостта ѝ трови съзнанието му и събужда плътски желания. Признаваше пред себе си, че я желае, но заедно с това я и ненавиждаше. Предстоеше тежка завоевателна война; откъде да намери сили да се бори отгоре на всичко и с нейната опърничавост и враждебност? Уилям му вярваше — потвърди го и тази вечер. Следователно трябваше да се съсредоточи върху предстоящите изпитания. Е, защо в такъв случай да не прехвърли отговорността върху другиго?

— Ваша е! — рече той внезапно, доволен, че си е наложил да вземе това трудно решение.

— Бог да ви благослови! — промълви блажено Фалстаф.

— Съветвам ви обаче много да внимавате с нея. Не забравяйте, че докато положи клетва за вярност пред Уилям, тя си остава пленничка. Разбирате ли какво искам да ви кажа?

Фалстаф кимна утвърдително с глава.

— Не можем ли да побързаме, графе? Просто изгарям от нетърпение да прегърна любимата. Още тази вечер ще я погледея както аз си знам.

Аларик стисна зъби и започна да си внушава, че е открил възможно най-добрия изход за всички. Дори реши, че съвсем скоро ще я забрави напълно, тъй като тя вече принадлежи другиму.

Миг след това обаче образът ѝ отново изплува в съзнанието му. Спомни си как веднаж я целуна и си представи докосването на крехките ѝ устни, топлото тръпнещо тяло. Обзе го същата възбуда, каквато бе изпитал някога.

— Върви по дяволите, проклета вещица! — изруга той на глас.
Долови любопитния поглед на Фалстаф и разтърси глава.

— Не ме слушайте какво говоря, друже. Просто съм уморен, това е всичко.

Аларик се изкъпа в реката, преоблече се, седна на простата дървена маса, върху която бе разпростряна картата и проследи по нея какви са възможностите за придвижването на войските. Дукът трябваше да достигне Лондон колкото се може по-бързо.

Малко вероятно бе Съветът на великите да одобри претенциите на Уилям върху трона. Очевидно англичаните не искаха да ги управлява чужденец. Едгар Ателинг, последният жив потомък на Едмънд Айърнсайд, живееше от години в родината и се готвеше да се качи на трона. Вероятно саксите си мислеха, че Уилям ще се подчини на такова едно решение.

Дукът от своя страна вече петнадесет години живееше с убеждението, че има законното право да стане английски крал. Позоваваше се на обещанието, дадено му от Едуард Изповедник. Той обаче забравяше, че претенциите както на датския, така и на норвежкия крал бяха много по-основателни от неговите.

Аларик, който познаваше саксите значително по-добре от Уилям, бе склонен да погледне на ситуацията от друг ъгъл. Изповедникът обеща трона на дука по време, когато между него и бащата на Харалд цареше неразбирателство. Междувременно обаче разпрата приключи и непостоянният Едуард очевидно забрави за даденото обещание. Харалд също бе дал подобни уверения на Уилям, но това бе станало докато пребиваваше като пленник в двора на дука. Обещавайки подкрепа на Уилям, Харалд бе наясно, че по въпроса за трона последната дума винаги има Съветът на великите — именно той решаваше кой ще е следващият монарх, та дори и това да противоречи на предсмъртната воля на предния монарх.

Съветът на великите обяви Харалд за крал и дори да искаше, той нямаше правото да изпълни обещанието си към Уилям.

През по-голямата част от своя живот Уилям бе принуден да защитава наследството и правата си. Амбициозен по природа, той никога нямаше да се откаже от борбата.

Аларик изпразни бокала на един дъх и загледа втренчено димящия пламък в камината. Опита се да си представи как ли ще

реагират саксите в тази твърде деликатна ситуация.

Може би щяха да изберат за крал Едгар Ателинг или Съветът на великите щеше да отдаде предпочитанията си на един от двамата графове на Северна Англия. Макар и все още твърде млади, те бяха доказали военските си качества по бойните полета. Не бе изключено на власт да дойдат и братята на Харалд. Дори и неговите синове имаха известни изгледи.

Каквото и да решиеше Съветът на великите, на трона във всички случаи щеше да се възкачи англичанин. Какво трябваше да стори Уилям, за да осъществи мечтата си?

Аларик стана от мястото си, изтегна се и отиде до камината. Мина му през ума, че войските не бива да се движат към Лондон по старите римски пътища. А при мисълта за опустошенията, които гигантската армия щеше да нанесе по пътя си, го побиха тръпки.

В този момент на вратата се почука тихо и той вдигна поглед. При вида на расовата червенокоса красавица, която се прокрадна покрай вратата, на лицето му се появи усмивка.

Маргарет се смяташе за една от дворцовите дами на Матилда, но в действителност бе всичко друго, освен „дама“. Имаше цял куп жени, следващи бойците в битките. Всъщност те до една бяха леки жени, които подслаждаха военския живот след кървавите битки. Маргарет се отличаваше от тях само на думи — твърдеше наляво и надясно, че е дошла в армията единствено заради него.

Очите ѝ заискриха, тя разлюля гърди и се притисна към него.

— Благородни мой рицарю — започна тя с усмивка, — бардовете възпяват вашата неземна храброст и силата на оръжието ви.

Отдели се от него и напето пристъпи към простото войнишко ложе. Прелъстителният ѝ поглед го подкани да я последва.

— Елате, любими! В обятията ми ще забравите войната. Обяздете ме, покорете ме!

Прегърнати, двамата паднаха на леглото. В косите ѝ се отразяваше трептенето на огъня, а влажните ѝ устни проблясваха в очакване на неговите целувки.

Ненадейно по вратата затрополяха силни удари и стреснати, двамата отскочиха един от друг.

— Какво по дяволите... — изруга вбесен Аларик.

— Графе! Милорд!

— Моля ви, вижте какво става там и гледайте да се отървете по-бързо от досадника — прошепна Маргарет.

С два скока Аларик се намери до вратата и я разтвори широко.

— Какво има? — изрева той на рицаря пред себе си.

— Фалстаф — изхриптя войнът. — Саксонката го съсече!

— Какви ги плещите?

— Вика ви, милорд. Елате бързо... боя се, че...

Аларик грабна наметката си и в мрака последва рицаря с широки крачки към палатката на Фалстаф, разположена наред полето.

И наистина, приятелят му не бе пожалил усилия да се хареса на любимата си. Върху три железни пръта, забити в земята, горяха свещи. Фино ленено платно покриваше ложето, което трябваше да се превърне в уютно любовно гнездо. Върху ниската масичка до леглото имаше кана с вино, току-що опечен дъхав хляб и печено месо с разнообразни подправки. Двама въоръжени рицари охраняваха изхода, а Фалън, прилепила гръб в чергилото на палатката, го гледаше бледа и онемяла.

Аларик съзнателно отмина присъствието ѝ и нейните широко разтворени сини очи и падна безмълвно на колене до приятеля си. Добродушният гигант лежеше наред локва кръв и стенеше тихо. Аларик издърпа ризата му нагоре. Раната бе отляво, точно под ребрата и от нея непрестанно капеше кръв.

— Ще умре — прошепна един от рицарите.

— Ако стоите така като малоумни, той наистина ще умре. Погрижете се за него! Извикайте незабавно най-добрите лечители на дука. Може би ще успеят да го спасят. Хайде, действайте!

Фалстаф простена отново, когато го повдигнаха внимателно от мястото му. Рицарите го изнесоха от палатката, а Аларик впи поглед във Фалън за пръв път, откакто бе дошъл.

О да, тя наистина бе неотразимо красива — като роза, която всеки би откъснал. Младото ѝ, свежо, девствено тяло се открояваше изпод тънката материя на бялата рокля. Дългите, черни коси искряха като коприна и ухаеха на полски цветя.

— Вие сте... убийца! — Омраза изкриви лицето му.

— Не съм искала да го убивам. Той сам си е виновен. Аз просто се защитавах.

— Да се защищавате ли? Защо? — изрева Аларик извън себе си от гняв. — Та той ви се възхищаваше, боготвореше ви, обичаше ви. Нима заради това трябваше да го убивате?

Аларик си наложи да запази самообладание. Приблизеше ли се твърде много към нея, щеше да сграбчи фината ѝ издължена шия и да стиска, стиска, докато...

— Трябваше да стои по-далеч от мен.

— И защо, моля? Та вие сте негова собственост!

В меката светлина на свещите тя изглеждаше толкова крехка и женствена, че той неволно се запита как ли е успяла да рани огромния Фалстаф.

— Аз съм кралска дъщеря, английска принцеса и следователно не мога да бъда ничия собственост.

Аларик направи крачка напред. Не бе нужно да се държи заплашително, но не можеше да се спре.

— В момента, в който баща ви загина, вие станяхте моя собственост, а със собствеността си мога да правя каквото си поискам. Защо тогава да не ви подаря на Фалстаф, който буквално се топи от любов по вас? Сега обаче горчиво се разкайвам за решението си. Кой можеше да предположи, че ще стане така?

— Каквото и да ми разправяте, той е норманин и няма работа тук, в моята родина. Освен това вие просто нямате право нито да ме задържате, нито да ме подарявате. Защото, както ви казах, не съм собственост на никого. А още по-малко пък на норманин, и то незаконороден.

— Тук грешите принцесо, много грешите. Защото според английските закони, тоест законите на вашата собствена страна, свободните мъже имат правото да притежават роби. А робите са или престъпници, или военнопленници.

— Много разбира един варварин, какъвто сте и вие, от английски закони. Повтарям... не съм нито ваша собственост, нито на Уилям, нито на когото и да било. Аз съм английска принцеса. И докато съм жива не ще позволя да ме пипне нито един нормански скот!

— Да, виждам, че не разбирате положението си. Ще се опитам да премахна това недоразумение. Вижте, просто ние дойдохме тук и ви победихме. Бях ли достатъчно ясен?

— Още нищо не сте завладели! Тук няма нищо ваше! Да, вие убихте баща ми, но това не означава, че Англия ви принадлежи!

— В дадения случай няма никакво значение дали Англия ще се предаде утре или вашите сънародници ще се бият с нас и в следващите десет години. Днес бяхте победени, а пък вие по-специално сте пленничка. Моя пленничка. Дори само поради тази причина вие не трябваше да се опълчвате срещу Фалстаф.

— Какво искате от мен! Да ви посрещна с „добре дошли“ ли? Моля ви се, заповядайте, ето ги нашите села и градове — опожарете ги! Нашата храна ли ви трябва — откраднете я! Щом ви се убива — убивайте селяните ни, ако ви се плячкосва — оплячкосайте домовете, а девойките — тях изнасилвайте наред!... Това ли очаквате да ви кажа? И после ни натирвате и ние се разбягваме като наплашени овце във всички възможни посоки, така ли? Не, графе. Аз съм кралска дъщеря, дори и той да е загинал. Никога няма да се предам на един норманин, чувате ли, никога!

Огромният гняв, който заля неговото тяло, му причини болка. Какво си въобразява тази жена? Нима мисли, че е нещо повече от другите, само защото е дъщеря на Харалд? Нещо повече от клетите люде, чиято земя скоро щеше да заприлича на пустиня?

— Та значи сте принцеса, така ли? И това ви дава правото да убиете един мъж, чиято душа ви принадлежи? Може би защото принцесата на Англия е твърде чистичка и фина за нас, норманските свине? Така ли си мислите или се лъжа?

Знаеше, че отчаяно се опитва да измисли начин да избяга и затова не я изпускаше от очи.

— Убийте ме. Тук и сега! Това ще е най-доброто решение... защото никога няма да се предам.

— Кълна се, че ако Фалстаф умре, вие ще хленчите за пощада.

— Аз да хленча? Пред кого, пред вас ли? Никога!

Но широко разтворените, уплашени очи издаваха истинското ѝ състояние. Той я постави натясно и тя разбираше това прекрасно. Аларик бе убеден, че скоро ще прекрати съпротивата. Каква бе обаче изненадата му, когато ръката ѝ, стиснала окървавен нож, се стрелна към него.

Той реагира инстинктивно — нанесе силен удар и оръжието издрънча на пода.

— Мръсница! И мен ли се канехте да убиете? — Сграбчи я за косите и я притегли към себе си. Тя изписка. — Ще се каете за постъпката си, обещавам ви.

Беше вбесен както никога през живота си. Жената се съпротивяваше като дива котка, оставяйки с ноктите си дълбоки следи по кожата му. Без да обръща внимание на раните си той я хвана и я запокити брутално върху ложето, грижливо подготвено от Фалстаф. След това се хвърли върху нея и я покри с тялото си.

— Уилям ми е заръчал да му се закълнете във вяроност. На него му е абсолютно безразлично по какъв начин ще ви принудя. Не успея ли, той ще се разпореди да ви убият.

— Е, значи ще умра.

— Молете се за живота си, Фалън. Това е последната ви възможност.

Вместо отговор тя се изплю с отвращение в лицето му.

Аларик само се усмихна, разкъса тънката й рокля и с парче плат избърса слюнката.

Очите й се разшириха от ужас, когато осъзна намерението му. Той се освободи от колана с окачените оръжия, после свали и туниката си. В сивите му очи пламтеше омраза, а в хълбоците — отдавна натрупано желание.

— Не! Не! — изкрещя тя ужасена, когато той разтвори със сила нейните колена и се стовари с цялата си тежест между бедрата й.

— Е, Фалън? Променихте ли решението си? Сега ще помолите ли за пощада?

— Не... дори това да ми струва живота!

Играта, която играеше Аларик, бе жестока както за жертвата му, така и за него самия. Желаше я, страстта му просто го смазваше и той се запита отчаяно дали изобщо може да се овладее.

Тя се опита да го изблъска. Очите й заискриха като очи на рис и се заизвива с всички сили, за да избегне близкия контакт с тялото му. Опитът й обаче доведе до обратния резултат.

В собствените си очи Аларик изглеждаше последен глупак — нима можеше да забрави тази жена като я подари на друг? В този миг телата им бяха тъй близо едно до друго и се докосваха така интимно, сякаш двамата бяха едно цяло. Искаше да се отдръпне от нея и същевременно не бе в състояние да го стори.

— Не, Аларик, моля те... недей — прошепна тя разтреперана.

В последния момент гласът ѝ го върна в действителността и той се надигна.

Срамуваше се от проявената слабост, но от друга страна не изпита никакво съжаление, защото тази жена наистина заслужаваше наказание. Гневът му не бе отшумял, но разумът отново заработи безупречно — както винаги.

Спомни си как го предизвикваше още като дете; разбира се по онова време тя прекрасно осъзнаваше, че няма да ѝ стори нищо. Сега обаче тя бе пораснала и бе длъжна да знае, че този път той ще реагира по различен начин. А може би истинската причина за опърничавостта ѝ бе острата болка от загубата на любимия баща.

Най-много се гневеше на себе си. Как можа дотолкова да изгуби контрол над разсъдъка си? Та нали се бе заклел никога да не насилва саксонски девойки. А сега замалко да престъпи обета си.

Фалън лежеше неподвижна — с разтуптяно сърце и без сълзи по лицето вторачено гледаше чергилото над главата си.

— Как можахте да ме подарите на друг човек? — наруши тя настъпилата тишина.

Аларик я погледна, Фалстаф бе съвършено прав — красотата ѝ бе неописуема. Всеки мъж би дал мило и драго, за да я притежава. Внезапно осъзна защо я даде на друг. От страх. Страхувал се е от собствените си чувства. Никога вече не бива да изпитва към жените нещо повече от чисто плътско желание. И няма да допусне за втори път да го превръщат на глупак.

Бе ли влюбен във Фалън? Всъщност не. Обичаше я както се обича дете, което израства пред очите ти. Желалаше я като мъж, но кой ли на неговото място не би изпитвал същото?

Най-лошото бе, че представляваше опасност за Уилям. Станеше ли дукът действително английски крал, тя бе длъжна да се преклони пред него. В противен случай я чакаше смърт. Следователно трябваше да я укроти с цената на всичко. Дори против волята ѝ.

Но как да я смири? Като ѝ отнеме нещо незаменимо, например девствеността? Защо пък не? Та нали се бе опитала да убие най-добрия му приятел! Но как да я мрази за това, че се е защищавала?

Фалън хълцаше тихо и се старалаше да не се движи; надяваше се, че той ще забрави присъствието ѝ под тялото си.

Прииска му се да я утеши, но осъзнаваше, че тъкмо от него тя няма да приеме утеха. Бе войн и знаеше много добре какво очаква родината ѝ — опожарени села и градове, изпотъпкани поля, озлочестени жени, гладни и бездомни деца, копнеещи за загиналите си бащи. Ако не принудеше Фалън да отстъпи още сега, тя също щеше да умре. Искаше да ѝ спести тази участ. И тъй като друго средство очевидно не съществуваше, трябваше да изиграе пред нея ролята на жесток и коравосърдечен мъж.

Реши твърдо да бъде такъв и се изправи от мястото си. Преднамерено не обърна внимание на безпомощния жест, с който тя придърпа завивката и прикри голотата си, на големите ѝ сини очи, следящи страхливо всяко негово движение. Наведе се подчертано бавно и взе ножа от земята.

— Вие си мислите, че сте в правото си да убиете клетия Фалстаф, само защото, видите ли, се е одързостил да докосне вас, принцесата на Англия. А сега ме изслушайте внимателно. От днес нататък може във всеки един момент да се превърнете в наложница на едно норманско копеле. Защото сте моя собственост и ще правите каквото аз поискам. И още нещо — забравете начаса фините обноски и надменното си държане. Защото Харалд Годуин е мъртъв, а ние, норманите, сме бъдещите владетели на Англия.

При тези думи той се наведе над нея и се ухили безсрамно право в лицето ѝ. Очите ѝ се насълзиха и се опита да го удари, но той стисна ръката ѝ тъй брутално, че тя изписка от болка.

Бе взел сериозно решение и не можеше да се държи по друг начин. Направи опит да изключи чувствата, които го вълнуват, но състраданието се оказа по-силно от всичко.

— Фалън — промълви той и седна до нея. — Съжалявам искрено за смъртта на баща ви. Познавах го добре, беше смел мъж.

По бледите ѝ бузи се застичаха сълзи и тя се разхълца. Не искаше точно той да я утешава, но бе твърде изтощена, за да го отблъсне. Той сложи ръка на раменете ѝ и нежно избърса сълзите от лицето. После я целуна по челото и погали косата като ѝ нашепваше успокоителни слова. Устните му докоснаха нейните клепки, а след това и устните. Подсъзнанието му отбеляза, че те отвърщат жадно и отзивчиво на ласките му — както някога в Нормандия, когато я взе за

пръв път в обятията си. Върхът на езика му леко се плъзна по нейните устни, а после проникна бавно зад тях и сякаш се забрави в устата ѝ.

Цяла вечност бе мечтал за нея и въпреки това бе положил неимоверни усилия да не признае пред себе си тази истина. Сега обаче се отдаде без остатък на мига — почти напълно загубил разсъдък от очарованието ѝ и интимността на целувката. Забрави битката, амбициите на Уилям, мъртвия Харалд и умиращия Фалстаф. Забравено бе миналото, а бъдещето изгуби всякакво значение. Съществуваше само и единствено тя.

Решен да стигне до края, той я загали с увереността на мъж, който знае какво прави. Разголи младите ѝ твърди гърди и зашепна безумни слова. Трябваше да я притежава. Тук и сега.

Фалън притвори очи, пленничка на милувките му. На меката светлина на свещите тя напомняше древна богиня.

Не усети противодействие от нейна страна и желанието, обзело цялото му същество, нарастваше с всеки изминал миг, за да се превърне накрая в изпепеляваща огнена страст. Обсипа с целувки врата ѝ, гърдите ѝ, раменете. Запретна тънката рокля високо над бедрата и се намести между широко разтворените колена. За свое огромно удивление той усети, почувства, осъзна страстния ответ на нейното тяло. Не се бе излъгал. Скрит зад преградите на невинността, в нея тлееше пламък; не бе нужно много, само лек любовен полъх, и пламъкът щеше да избуи в опустошителен пожар.

Опита се да укроти нетърпението си и проникна в нея нежно и предпазливо. Сега най-важното бе да му се отдаде доброволно. Внезапно обаче тя изписка тихо.

— Аларик! Боли!

— Не се бой, ще мине веднага — прошепна той.

Преградата на нейната невинност бе пробита и той се предостави изцяло на страстта.

В този миг и нейните движения преминаха в конвулсии и тя изпъна срещу него скута си, топъл и гостоприемен. Двата се сляха в едно неделимо цяло. Връщане назад вече нямаше!

Бавно и мъчително съзнанието на Аларик се завърна в действителността. Контрастът между нея и собствените му действия бе жесток и болезнен. Той ѝ отне нещо, което никой на този свят не можеше да ѝ върне. Подчини нейното тяло на своето, макар че разумът

се опита да го възпре. Всичко това нямаше да се случи, ако бе стоял по-далеч от нея. Когато започна тази игра, бе убеден, че е в състояние да се владее. Но се надцени. Бе длъжен да знае, че добрите намерения ще претърпят неуспех — та нали желаше тази девойка, не, тази жена още от онази първа целувка, която двамата размениха някога в Руан.

Най-страшно от всичко бе обаче, че въпреки съкровено преживяване, спрямо нея той трябваше да се откаже от чувства като симпатия или нежност. Единствено по този начин можеше да я спаси. Защото ако сметнеше за необходимо, Уилям би могъл да ѝ затвори устата завинаги. Като дъщеря на Харалд тя щеше да се опита да пресече плановете му и затова животът ѝ висеше на косъм. За Аларик не оставаше друг изход, освен да влезе отново в ролята си на жесток и коравосърдечен норманин.

— И двамата знаехме, че това ще се случи някой ден, нали, Фалън? — попита я той с нагла усмивка.

Невярваща на ушите си, тя се вторачи в него. До съзнанието ѝ бавно достигна най-сетне прозрението, че се е погаврил с нея сякаш е най-долна пачавра. В този миг си наложи да забрави изпитаната наслада, която все още изпълваше тялото и ума ѝ. Старата омраза отново се завърна. Единствено влажният блясък в очите ѝ свидетелстваше, че се чувства безмерно унижена. Пръстите ѝ като че от само себе си се забиха в лицето му и го раздраха. Безразличието му и в този случай я вбеси окончателно.

— Благодаря за тази тъй прекрасна вечер, принцесо — обърна се той към нея с подчертано хладна любезност.

Изпод гъстите ѝ клепки се отдели сълза и се търколи по страната ѝ. Аларик я забърса с палец и прошепна:

— Вие не оказахте никаква съпротива, Фалън!

Цялото ѝ същество изразяваше объркване, тъй като поведението му ѝ бе непонятно.

— Мразя ви, Аларик!

— Кажете, не е ли вярно? Упражних ли насилие над вас? Не разтворихте ли сама устните си за целувка, не обгърнахте ли нежно врата ми с ръцете си? Така ли беше?

— Мразя ви — повтори тя тихо.

— Ако искате, можете дори да си вгълпите, че съм ви насиллил. Трябва да разберете едно нещо — аз съм победителят и си взех онова,

което ми се полага по право. Клетият Фалстаф бе влюбен във вас, аз обаче — не! Защото ви познавам прекалено добре. Темперамента ви, жалките ви номера. Само един господ знае колко пъти досега съм се сблъсквал с тях.

Реши да не продължава повече. Вероятно особено силно я измъчваше мисълта, че е изпитала удоволствие. Какъв ужас, да изпиташ върховна любовна наслада тъкмо с врага си. Прииска му се да я целуне и да я накара да забрави страданието.

Но не го стори. Стана от мястото си, пооправи си дрехите и я изгледа заплашително със здраво стиснати устни.

— И не забравяйте, мила моя, че според английските закони ми принадлежите изцяло. Особено пък сега!

— Не съм престъпничка, която можете да съдите и продавате.

— Напротив, напротив! Вие убихте човек... е, поне се опитахте. Заради вас трябва да се лиша от услугите на Фалстаф. Бог ми е свидетел, той ми е по-необходим от вас. Макар иначе да бяхте очарователна.

Предвиди реакцията ѝ и успя да пресрецне ръката ѝ във въздуха.

— Я се дръжте прилично, мила моя — предупреди я той.

— Копеле!

— Гледам ви и се мисля, че за убийца имате голям късмет. За наказание ще бъдете моя робиня. Признайте, че можеше да ви се случат и по-лоши неща. Знам, знам, не искате да се подчинявате никому... но се боя, че просто нямате друг избор.

— Грешите, копеле такова! Нито вие, нито пък вашият дук можете да ми заповядвате.

Аларик я привлече към себе си и впи поглед в лицето ѝ.

— Война ли ми обявявате, Фалън?

Пусна я рязко, препаса меча си и напусна палатката, без да се обърне. Когато излезе, заповяда гръмогласно на стражите при опит за бягство незабавно да оковат пленничката във вериги.

Навън миришеше вече на есен и той вдиша дълбоко свежия, прохладен въздух.

Не беше ли дори по-лош от Фалстаф? Собственото му поведение го отвращаваше. Не я обичаше и я принуди насила да му се отдаде. Въпреки дадения обет!

Дори и в този момент, след всичко, което се разигра между тях, очарованието ѝ го държеше в плен. Нима тази жена бе вещица? Нима всички мъже бяха орисани да паднат в краката ѝ? Съдбата ли си играеше с тях? Вероятно да.

Е, добре, при това положение и двамата нямаха друг избор — трябваше да се примирят с участта си.

ПЪРВА ГЛАВА

Нормандия, март, 1027 година

Робер, конт дьо Имоа наблюдаваше очарован босото момиче, което танцуваше унесено наред прашната улица, разкривайки изпод събраните поли опалени от слънцето, изящни крака. В селото цареше буйно веселие и той се спомни, че е празник. Именно по тази причина улиците гъмжаха от амбулантни търговци, които словоохотливо се опитваха да продадат стоката си. Навсякъде се разхождаха и музиканти, подканящи младите хора да потанцуват.

Робер изобщо не слушаше какво говори придружителят му, тъй като цялото му внимание бе насочено към момичето, чиито грациозни движения издаваха изключителна жизненост. Черните ѝ коси се пилееха по очарователното лице и закриваха от време на време поруменелите ѝ страни.

Анри дьо Мортен, придружителят му, изобщо не забелязваше, че любимецът му е разсеян.

— Трябва най-сетне да се примирите с този факт — казваше той. — Ришар е ваш по-голям брат и затова той наследява титлата, а не вие. Постоянните разпри няма да доведат до нищо добро.

— Знам, знам — измърмори Робер нетърпеливо.

Анри го изгледа удивен, но само след миг се усмихна — бе открил причината за неочакваната липса на интерес в младия мъж.

— Коя ли е тя? — поиска да узнае Робер.

— Не е трудно да се разбере — отвърна Анри развеселен.

Погледът на Робер продължи да следи напрегнато момичето, а възбудата му нарастваше с всеки изминал миг. През това време Анри се отдели от него и дискретно се осведоми коя е тя.

— Казва се Ерлев — съобщи той, когато се върна. — Баща ѝ е кожар и се нарича Фулбер. Тукашни са.

— Сякаш не стъпва по земята. Пленителна жена, просто възхитителна.

Анри се усмихна. Най-сетне и Робер да забрави разпратата с поголемия си брат заради нещо друго.

— Вие сте графът, Робер! Можете да я притежавате!

— Нима е толкова просто? — засмя се Робер.

— Да, съвсем просто — потвърди Анри. — Проявявайки интерес към момичето, вие ѝ оказвате голяма чест. Уверен съм, че ще се почувства поласкана.

— Наистина ли мислите така? — промърмори Робер.

Пое с коня си към нея, а множеството се отдръпна страхопочтително от пътя му и всички до един се разкланяха пред хубавия, едва двадесетгодишен младеж. Той бе техният граф и олицетворяваше закона.

Единствено момичето сякаш не забелязваше нищо около себе си. Конят му спря пред нея. Тя повдигна глава и очите ѝ се разшириха от изненада, когато съзря надвесения над нея ездач, облечен в коприна и кожа от хермелин. В този миг за нея той бе като млад бог, изпратен ѝ от небето.

Робер се приведе към нея и взе усмихнат ръката ѝ в своята. Почувства буйния ритъм на пулса ѝ и учестеното дишане, което караше младата, стегната гръд бързо да се повдига и спада.

— Ще дойдете ли с мен? — попита той едва ли не свенливо.

Тя го погледна сериозно и кимна бавно. Не изглеждаше притеснена, че не ѝ дава обяснение къде възнамерява да я води.

Пред погледите на удивеното множество той я вдигна на седлото и само след миг конят се понесе в галоп, оставяйки след себе си само облак прах.

Ерлев помисли, че сънува. Нима наистина се намира върху коня на самия граф? От известно време плътта ѝ изпитваше копнеж по мъжка ласка и тя се питаше кой ли ще е мъжът, на когото ще се отдаде? Пред вътрешния ѝ взор преминаваха като на парад синовете на гостилничаря, на ковача и на един стар войник докато накрая острата необходимост от мъжка ласка стана нетърпима.

И ето, в този момент тя яздеше с графа през гората, знаейки отлично какво ще се случи. Малко се страхуваше, но неговата хубост и младежката му усмивка премахнаха съмненията ѝ, доколкото изобщо изпитваше такива.

Спряха пред някаква ловна хижа. Няколко монети смениха собственика си и не след дълго ловният пазач и жена му напуснаха жилището си. Робер взе Ерлев в силните си ръце и я внесе вътре. Положи я върху сиромашкото ложе, покрито със слама и кожи и погали нежно бузата ѝ.

— Знаете защо сме тук, нали? — попита той неуверено. Тя кимна отново. Робер се наведе, впи устни в нейните, разсъблече първо нея, а после и себе си.

Дори само целувката е греховна, мина през ума на Ерлев. Той е граф и никога не ще се ожени за обикновено момиче като мен.

В този миг обаче почувства ръцете му по себе си, мускулестото му тяло и осъзна съвсем ясно, че е готова да плати цената за своето поведение.

Гърдите ѝ бяха едри и твърди като зрял плод, а плътта — тъй топла и всеотдайна. Робер искаше да бъде особено нежен, но в един момент поривът на страстта се оказа по-силен и го отнесе като гигантска вълна.

Нито изпищя, нито се възпротиви, когато той проникна в нея. Не, просто отвърна по най-естествен начин на ласките му.

Той почувства със сърцето си всеотдайността ѝ, пълното ѝ разтваряне в любовния акт и се остави безпаметно на отзивчивия ѝ влажен скут. Тя изстена и се вкопчи здраво в него в мига, в който и той изстена високо, усещайки как семето му се излива в нея.

Щастливи и изтощени, те останаха мълчаливо прегърнати и след това. После започнаха да се закачат, докосват и смеят като две игриви кученца. Навън над гората полегна здрач.

Съвестта не измъчваше Робер, макар и да не можеше да се ожени за момичето. Беше му ясно, че тези неща се уреждат с пари. Твърде скоро баща ѝ щеше лично да разбере какви предимства има фактът, че граф, а не случаен човек, е отнел девствеността на дъщеря му.

Тази нощ те се любиха безброй пъти, но независимо от умората Ерлев дълго не успя да заспи. Най-накрая сънят я надви и ѝ се присъни необикновен сън. Върху нея поляга тъмна сянка, после сянката изчезва бързо и тя остава сама, трепереца и гола. Не може да се помръдне от мястото си, но някъде дълбоко в утробата ѝ нещо се раздвижва. Пред вътрешния ѝ взор се възправя дърво, което расте, расте и могъщите му клони сякаш се протягат в безкрая. Те се надвесват над поля и гори,

достигат до морето, но не спират дори и там, а продължават да растат още. Събуди се окъпана в пот.

Когато му разказа съня си, Робер я взе в обятията си и погали нежно корема ѝ.

— Мисля, че не е дърво, а по-скоро мъничко мило бебенце от плът и кръв. Мой син или може би дъщеря, кой знае?

Съвсем скоро Ерлев разбра, че наистина е бременна. Робер се зарадва много на вестта, но двамата вече не се срещаха често, тъй като семейният конфликт между Робер и брат му се бе разгорял отново. Сега братята ѝ бяха на служба в дукския двор, а работите на баща ѝ вървяха отлично. Понякога тя си спомняше за съновидението и я обземаше силен страх. Майка ѝ обаче не даваше и дума да се издума по този въпрос.

На шести август 1027 година ненадейно почина братът на Робер, дукът на Нормандия. Той остави законен син, който обаче не можеше да наследи титлата, тъй като от малък бе обречен на църквата. Някои обвиниха Робер в братоубийство, но въпреки това той беше обявен за дук на Нормандия.

В късната есен Ерлев роди момченце, комуто дадоха името Уилям. И тъй като бе извънбрачно дете, още от самото начало всички започнаха да го наричат Уилям бастардът.

До седемгодишната си възраст Уилям бе отгледан от майка си и своя пастрок. Един ден, докато хранеше овците, той срещна омразните му Юг и Марк, момчета, които не пропускаха случай да го подиграят за неговия произход. Дватама изглеждаха твърдо решени да го вбесят.

— Майка ти е била лека жена! — рече Марк презрително.

— Какво му говориш на този? Той изобщо не знае какво е това „лека жена“ — изсмя се Юг. — Много е малък още.

Но Юг се лъжеше. Уилям много добре разбираше значението на тази дума. Затова щеше да ги овършее и двамата едно хубаво, нищо, че бяха поне три години по-големи от него. Пусна съда с ярмата, засили се като бик срещу мъчителя си и с всички сили заби глава в корема му. Макар че по-голямото момче го затегли за косата, той не издаде нито звук, а започна да налага брадичката му с юмруци. В това време Марк се притече на помощ на приятеля си, но Уилям насини окото му. Сега вече двамата обединиха усилията си срещу общия враг. Единият успя

да го препъне, а другият го възседна и започна безмилостно да го налага по гръдния кош. Болката бе нетърпима, но Уилям не заплака. Откакто се помнеше, все се биеше с тези, които се осмеляваха да се присмиват на произхода му.

— Уилям, какво става пак тук?

Пастрокът му Ерлуин се завтече към тях, избута двете момчета от него и им нареди да се махат. Уилям знаеше много добре, че Ерлуин ненавижда подобни сбивания и затова с наведена глава зачака обичайното конско евангелие.

— Измий се, момче — каза неочаквано Ерлуин. — Баща ти те иска в двореца.

Уилям отиде послушно у дома и не след дълго се върна чист и прилично облечен. На сбогуване майка му го прегърна и го целуна със сълзи на очи.

В замъка казаха имената си. Пуснаха ги в малко предверие и им наредиха да почакаат.

Уилям знаеше, че под управлението на баща му се е проляла много кръв. Войната, която той започна срещу братята си, бе довела до разцепление сред хората и този факт му създаваше много грижи. Бе принуден все още да пролива кръв, за да запази целостта на държавата.

Не след дълго въведоха Уилям в просторна зала, в която за негово учудване го очакваше баща му, заобиколен от най-висшите сановници на Нормандия.

Към него се приближи чичото на баща му, архиепископът на Руан, и положи ръка върху главата му. Като по даден знак всички присъстващи паднаха на колене пред него и се заклеха тържествено, че ще му отдават почести като наследник на Робер.

По-късно, останал насаме с баща си, той се сгуши в прегръдките му и тръпнещ от любопитство го попита за смисъла на странната церемония, която се бе разиграла малко преди това.

— Заминавам на поклонение в Обетованата земя, моето момче — отвърна Робер.

— Не бива да правите това, татко — възпротиви се Уилям. — Знам, че имате врагове и...

— Трябва да ида. Въпреки че се опитаха да ме разубедят.

— Защо, татко, защо?

Робер сложи внимателно сина си на земята, изправи се и отиде до срещуположния прозорец.

— Трябва да получа опрощение на греховете си, сине, а те не са никак малко. Но ти обещавам, че ще се върна съвсем скоро. Искан само да гарантирам правата ти и да се уверя, че ще те признаят за мой наследник и ще ти окажат подобаващите почести в случай, че с мен нещо се случи. Ето защо поисках от тези мъже да положат клетва за вярност пред теб като наследник на трона.

— Да, но аз съм само...

— Замълчи! Ти си мой син и това е достатъчно. Не вярвам да стане, но не е съвсем изключено да погазят клетвата си. Ти си незаконороден, макар и да обичах майка ти. Никога не ще успееш напълно да изтриеш това петно от себе си и животът ти няма да е лек. Но пък точно по тази причина един ден ти ще бъдеш храбър и силен мъж. Поне се надявам да станеш такъв. Сега си все още малък и сигурно не разбираш всичко, което ти казвам. Но може би като пораснеш, ще осъзнаеш, че съм прав.

— О, аз и сега те разбирам — отвърна Уилям убедено.

Робер се усмихна и го погали по косата.

— Ти си моят наследник и ще отидеш във Франция, за да поднесеш на краля своите почитания. Като твой сюзерен той е длъжен да те подкрепя в труден момент. Взимам всички тези мерки за всеки случай. Но ще се върна, обещавам ти.

Робер, дукът на Нормандия не можа да съдържи обещанието си. Той почина през 1035 година от болест, споходила го по време на поклонничеството.

Когато вестта за смъртта му стигна в родината, най-богатите и могъщи мъже паднаха на колене пред Уилям. За един миг незаконороденият се превърна в дук на Нормандия.

Години наред след това Уилям често си спомняше деня, в който пое наследството на баща си. Докато бе жив братът на дядо му, архиепископът на Руан, никой не посмя да погази клетвата си. През 1037-ма година обаче той почина и държавата, разкъсвана от междуособици, се разпадна. Жестоко бе убит графът на Бретан, учител и съветник на Уилям. Същото сполетя и личния му телохранител. В този труден момент за него се погрижи вуйчо му Валтер, който го

подслони в едно селско семейство. Предстояха още много кръвопролитни битки.

Следвайки някогашния съвет на баща си, Уилям се отправи към Франция, където крал Анри го посвети в рицарско звание. От този момент нататък той бе под закрилата на френския монарх, който по тази причина не се и опита да изтласка младежа от позициите му. Естествено кралят преследваше с това своите собствени интереси.

На двадесетгодишна възраст Уилям вече бе в състояние сам да се справи с въстание, насочено срещу него. Намираше се във Волон, когато го предупредиха, че се готви свалянето му от власт. За да се спаси, се наложи да язди ден и нощ. Някъде около устието на Вир, постоянно изложено на приливите и отливите, му се наложи да престои по-дълго докато настъпи отливът. Внезапно отнякъде долетя тропот на приближаващи се коне. Уилям реши, че са неговите преследвачи и бързо се скри зад едно дърво.

Появи се огромен боен кон, възседнат от момче, чиито доспехи и туника свидетелстваха за благородния му произход. Ездачът изглеждаше едър за годините си, а мускулестото му тяло издаваше, че вероятно умее да си служи и добре с оръжието. Очевидно го преследваха. Не след дълго двама ездачи се насочиха в галоп към момъка. Размаханите във въздуха мечове показваха недвусмислените им намерения.

Момчето скочи пъргаво от коня. Неговото младо и нежно лице издаваше и преждевременна твърдост — очевидно бе, че животът не го е галил с перце. Очите му блеснаха решително, той изтегли меч от ножницата и с рязък и силен замах блъсна единия ездач от коня. Двамата продължиха да се бият ожесточено на земята. Момчето явно не притежаваше силата на възрастен мъж, но пък бе пъргаво и подвижно като невестулка.

В този миг към тях стремглаво се понесе и вторият преследвач. Сега вече Уилям се убеди окончателно, че двамата мъже възнамеряват да убият младежа. Затова изрева дрезгаво, атакува изненадания ездач и го просна на земята. Останалото свърши мечът му. В този момент и непознатото момче изтегли окървавения си меч от гръкляна на своя противник. Задъхано, то избърса потта от лицето си, след което се поклони ниско пред Уилям.

— Вие спасихте живота ми. Задължен съм ви безмерно. Умолявам ви, кажете ми името си, за да знам чии интереси ще защитавам от този момент нататък.

— Достойни, премерени слова — засмя се Уилям.

— Говоря самата истина. Готов съм да ви служа.

— Аз съм вашият господар. Дук Уилям от Нормандия.

Момчето го погледна изненадано и падна на колене.

— Изправете се и по-добре ми кажете защо ви преследваха тези мъже. Учуден съм, тъй като вие сте все още дете.

— Дете ли? — рече момчето горчиво. — Не, не бих се нарекъл дете. — При тези думи адамовата му ябълка заигра нервно. — Днес почина баща ми, а аз съм наследникът му, граф д'Анлу. Тези двамата трябваше да ме закрилят и защитават, но те престъпиха клетвата си. Защото майка ми бе проста овчарка. Ще рече, аз съм незаконороден. Онзи там е братовчед ми Гарт. Искаше да ме убие, за да заеме мястото ми.

— По дяволите, горчива участ. Повярвайте ми, знам какво говоря. Аз също бягам от враговете си, понеже искат да ме убият.

— И накъде сте се запътили?

— Отивам при краля на Франция. Ще го помоля да ме подкрепи.

— Идвам с вас. Ще ви придружа.

— Не може да става и дума! Още сте твърде млад.

— Но аз се бия като мъж. Сам се убедихте.

— Вярно е. Вие сте извънредно храбър. Как се казвате?

— Аларик.

— А на колко сте години?

— На петнадесет.

— На петнадесет ли? На бой може и да сте на петнадесет, но иначе ме лъжете.

— Признавам, прав сте. Едва на дванадесет съм, но...

— Света Дева Марийо! Бил едва на дванадесет! Направо бебе! Та значи, настоявате да ви взема със себе си в битките, така ли?

— И вие сте само на двадесет години!

— Сега като ви разгледах по-внимателно... Наистина изглеждате много по-възрастен от дванадесетгодишен. Вероятно животът не ви е дал възможност да изживеете детството си пълноценно.

Уилям му се усмихна, обърна се и тръгна.

— Какво смятате да правите? — извика момчето.

— Аз потеглям. Ако искате да дойдете с мен, тръгвайте. Но отсега да се разберем — можете да наглеждате коня и оръжието ми, но на бойното поле не ви пускам.

Случи се така, че Аларик придружи дука на Нормандия на аудиенцията при френския крал. В качеството си на върховен сюзерен на Нормандия Анри се съгласи войските му да се бият на страната на Уилям. Скоро двамата поведоха армията към Нормандия.

Когато Аларик стана оръженосец на дука, трябваше да обещае, че няма да участва в каквито и да било бойни действия. Освен това той всъщност имаше васални задължения към френския крал, тъй като имотите му граничеха с Бретан. Но Уилям бе спасил живота му и той щеше да му е предан до края на живота си. Общото в произхода им бе сложило отпечатъка си и върху двамата — сякаш провидението ги бе събрало. В кървавата битка при Вал-де-Дюн никой и нищо не можеше да спре Аларик. Въпреки даденото обещание той се хвърли храбро и ожесточено срещу враговете на Уилям. Не след дълго френската армия успя без особени усилия да обърне метежниците в бягство.

— Аларик, граф д'Анлу, знаете много добре, че не биваше да се появявате на бойното поле — потупа го Уилям по раменете.

Но Аларик така и не успя да се защити, защото дукът се обърна към наобиколилите го нормански рицари.

— Видяхте ли само как умее да се бие този малолетен юнак? Бог да ни е на помощ, когато порасне.

— О, той наистина е великолепен боец — добави един около двадесетгодишен великан, който тъкмо слизаше от коня си. — Обаче е още доста див. Само един бог знае дали изобщо ще живее достатъчно дълго, за да се порадва на израстването си.

— Прав сте, Фалстаф. Бих искал да се погрижите за него. Пазете го и най-важното — в следващите няколко години не го пускайте да припари до бойното поле.

— Ама нали ви доказах, че... — запротестира Аларик.

— Един дванадесетгодишен хлапак не бива да доказва, че може да убива — срязва го Уилям. — А сега е време да тръгваме. Копнея за дома си.

По пътя яздеха мълчаливо. Неочаквано обаче дукът се обърна към Аларик.

— Знам, че сте борческа натура... принудително, разбира се. Не е изключено съвсем скоро да покажете какво можете. Смятам да се отправим с войската към Анлу. Светът тепърва ще узнае на какво са способни двама незаконородени. Какво ще кажете, а?

ВТОРА ГЛАВА

В нощта, в която Фалън се появи на белия свят, славеева песен огласяше околността. Харалд седеше в залата на дома си в Босъм и слушаше птичите трели като навремени отпиваше глътка пиво. Каквито болки и страдания да изтърпяват хората, мислеше той удивен, светът продължава да съществува — елени кастрят дърветата в гората, червейчетата изпълзят от дупчиците си, птиците пеят своите песни.

Стресна се, когато чу как на първия етаж съпругата му Едит изпищя високо. Започна да се моли мълчаливо и това раждане да мине успешно. Беше още твърде млад, едва двадесет и три годишен, но това бе вече третото му дете. Харалд обичаше Едит от все сърце, макар и църквата да не признаваше брака му с датчанката.

Въздъхна неволно. Можеше да се наложи по политически причини някой ден да легализира брака си пред църквата. Едит бе разумна жена и не обременяваше съвестта му със собствените си желаниа. Заради това й качество Харалд я обичаше още по-съкровено и в момента страдаше заедно с нея, тъй като тя бе на път да роди третото им дете.

— Графе! Граф Харалд!

Гласът прекъсна размислите му. Той затвори прозореца и се обърна бавно. Пред него бе застанала Мърси, една от прислужничките на жена му. По изтощеното й лице пробяга усмивка. Той я погледна с ням въпрос в очите.

— Този път е момиче, графе. Едно възхитително мъничко момиченце. По-красиво от всяко бебенце, което сте виждали някога.

— Боже, това е прекрасно — усмихна се Харалд. — А как се чувства лейди Едит?

— Добре е, графе. Очаква ви.

Харалд изкачи бързо стъпалата към първия етаж и пристъпи в стаята на съпругата си. Едит лежеше в прясно застланото легло, покрита до брадичката с кожена завивка, за да се предпази от простуда.

Нежното ѝ лице бе преbledняло и носеше белезите на трудно раждане. Въпреки това обаче бе по-красива от всякога.

Харалд коленичи до нея и нежно взе ръката ѝ в своята.

— Момиче е — продума с усилие Едит. — Не сте разочарован, нали?

— Какво говорите, скъпа — засмя се Харалд. — Радвам се безкрайно, че вече си имам и дъщеря. Умирам от любопитство да я видя. Мърси смята, че е най-красивото бебе на света.

Едит също се разсмя и повдигна завивката. Харалд пое предпазливо в ръце вече окъпаното и повито бебе и заоглежда внимателно и любопитно красивата си дъщеря.

— Какви прекрасни сини очи има само! Истинско ангелче! И косите ѝ са черни! Да ме вземат мътните, ако разбирам защо?

При тези думи той положи обратно малката до майка ѝ.

— О, да, това са черните коси на Годуинови — усмихна се Едит. — Но очите ѝ, видяхте ли очите ѝ? Сини като Северно море. Сигурно ги е наследила от майка ви.

— Цветът им може и да се промени.

— Не вярвам — отвърна убедено Едит.

Харалд посегна в кожената кесия, окачена на хълбоците му и внезапно в ръката му се появи прекрасна златна гривна. Той я подаде на Едит и ѝ целуна ръка.

— Колко сте мил... благодаря ви. Какъв красив подарък!

— Колкото и да е красива тази гривна, тя не може изобщо да се сравнява с вашата красота, любима.

Едит седна в леглото, а очите ѝ заискриха от радост.

— Благодаря ви, милорд — прошепна тя.

— Не вие на мен, а аз на вас трябва да благодаря, милейди.

Тя се отпусна изтощена върху възглавниците и заспа, а той все още държеше ръката ѝ в своята.

Харалд напусна доволен стаята. Господ наистина бе на негова страна.

Когато Фалън стана на една година, я заведоха в двореца и я представиха на краля. Едуард Изповедникът още в първия миг се влюби безумно в момиченцето. Когато и да поискаше, то можеше да се поклатери на неговите колене и да поиграе с брадата му. Бе будно дете и

попиваше всичко. Не след дълго тя научи норманския френски, който говореха в двора, толкова добре, колкото и родния си език.

Първият норманин, когото видя лично, бе граф Йостас дьо Булон, близък приятел на краля.

На връщане в Нормандия след посещение в английския двор той поиска да пренощува в Доувър. Случи се обаче нещо, което можеше да доведе до ужасни последствия. Местен саксонец отказа да приеме въоръжените чужденци. Един от норманите обаче се разгневи, нападна опърничавия домакин, но падна убит. Във възникналата въоръжена схватка загинаха както англичани, така и нормани.

Едуард научи за инцидента и буквално побесня; в неговото кралство негови поданици бяха нападнали негови приятели. И тъй като Доувър спадаше към графството на Годуин, кралят се разпореди той да накаже града. От своя страна Годуин отказа да изпълни заповедта, тъй като смяташе, че англичаните, които бяха нападнати първи, са в пълното си право да се защитят. Кралят пък се сети да обвини Годуин, че е участвал преди години в заговор, при който брат му е намерил смъртта си. Харалд се опитваше безуспешно да посредничи между двамата мъже, но никой от тях не бе склонен да отстъпи. В крайна сметка Годуин обяви война на краля. Двете армии се сблъскаха край Темза и замалко не избухна гражданска война. Наказанието отмина Доувър, но се наложи Годуин и синовете му да напуснат Англия.

Едит не последва съпруга си в изгнание, тъй като той я увери, че ще се завърне съвсем скоро. Най-учудващото бе, че Едуард настоя Фалън да остане в кралския двор.

Когато Харалд научи за намеренията на краля, получи пристъп на ярост.

— Как се осмелява! — крещеше той. — Нас прогонва, но иска да задържи дъщеря ми!

— По-добре е да не се противиш — посъветва го Годуин.

— Какво говорите, татко? Да не сте полудели?

— Не, не съм. Послушай ме, Харалд. Остави Фалън при него. Той я обича като свое дете и тя ще се чувства добре. А освен това и майка й ще бъде близо до нея.

— Да, но Фалън няма още и четири години!

— Знам. Дете е. Обаче е също и твоя дъщеря. Надраснала е възрастта си и разбира повече от другите деца на нейните години.

Сигурен съм, че ако остане при Едуард, ще научи много неща и ще ни предаде ценна информация.

Погледът на Харалд се спря върху Едит, която в същия миг стоеше край тях с наведена глава и хапеше нервно долната си устна. Тя обичаше Фалън повече от всичко на света, но не се осмеляваше да се разбунтува срещу волята на Годуин.

— Едит? — обърна се Харалд към нея. — Вие какво ще кажете?

— Кралят ще я разглези — отвърна тя тихо.

Харалд въздъхна шумно.

— Добре, съгласен съм. И нека бог наистина ни помогне да се завърнем колкото се може по-скоро.

— Ще се върнем, сине, не се бой — потвърди Годуин с мрачно изражение на лицето. — Неблагодарен крал! Нима не е разбрал досега, че аз управлявам кралството вместо него. Ще се върнем, Харалд. Обещавам ти!

Харалд и баща му напуснаха Англия, ескортирани от саксонска охрана.

Колкото и да бе малка Фалън, тя осъзнаваше все пак, че е пленничка. Бавно отмина и следващата година. За петия си рожден ден получи чудни подаръци, но не бе в състояние да им се зарадва истински. Страдаше жестоко, че не е с родителите си и се чувстваше самотна и изоставена. Знаеше, разбира се, че семейството ѝ е в изгнание и тъй като се заслушваше в разговорите на по-възрастните, тя си изгради твърдото убеждение, че за всичко са виновни норманите. Вярно, тези отвъдморски пришълци, говорещи френски, бяха приятели на краля, но нейни приятели не можеха да бъдат. Именно по тази причина изпитваше неприятно чувство, когато в двора се появеше някой от зачестилите в последно време нормански гости. Най-важният сред тях обаче несъмнено бе Уилям, дукът на Нормандия.

ТРЕТА ГЛАВА

Аларик никога нямаше да забрави първата си среща с Фалън. Много години след това той все още си спомняше с усмивка как това дете едновременно го и забавляваше и дразнеше.

Уилям посети заедно със свитата си двореца в Устършър, където по това време се намираше и Едуард. Дукът знаеше, разбира се, че кралят е изпратил в изгнание Годуин и синовете му. Тайно в себе си той мечтаеше да се възкачи един ден на английския престол. Претенциите му бяха всъщност неоснователни, но когато си поставеше някаква амбициозна цел, Уилям я преследваше докрай.

Вечерта в чест на гостите от Нормандия се състоя празничен банкет. Трапезата буквално се огъваше под тежестта на струпаните ястия. Обилно се лееше вино и ейл. Този път набожният фанатик Едуард се бе погрижил дори и за развлечения. Младите еротични танцьорки предизвикаха всеобщото възхищение на присъстващите.

За Аларик бе предвидена просторна, красиво обзаведена спалня. Когато отиде да спи, бе всичко друго, освен трезвен. На сутринта се събуди с тежък махмурлук. Отвори мъчително очи и установи с ужас, че навън слънцето грее и птичките чуруликат. Мъчителното главоболие го принуди да се обърне на другата страна — реши твърдо да не става изобщо от леглото.

В първия момент му се стори, че има халюцинации — видя малко момиченце с гарвановочерна коса да коленичи до леглото му. Действията на детето обаче го убедиха твърде бързо, че не може да става и дума за привидение. Защото малката без съмнение пълнеше ботушите му с лепкава кал.

— Ей, какво правиш там? — извика той стреснато.

Детето го изгледа изненадано с големите си сини очи.

— Няма ли да спреш най-сетне!

Тя се изправи бавно и се отдръпна, без да го изпуска от поглед. Аларик скочи от леглото, забравяйки, че е гол. Сепна се и побърза да се увие с чаршафа.

— Ти коя си?

По лицето на детето пробяга усмивка, но не го удостои с отговор. Бе седем-осемгодишно, но вече облечено като дама. Коя ли, по дяволите, е тя? Цялото кралство знаеше, че Едуард е бездетен и му се присмиваше в шепа, че онзи, най-важният инструмент очевидно не му върши никаква работа.

— А сега ще ми кажеш веднага коя си! — извика той строго.

Тя продължи да мълчи и той си помисли, че не го е разбрала. Затова повтори въпроса си на не съвсем гладък английски. Момичето му отвърна с презрителна усмивка.

— Слушай, започвам да губя търпение. Отговаряй като те питат.

Тя излетя като стрела към вратата, но Аларик успя да я хване. Детето го ухапа за китката. Изпусна я за момент и получи ритник в пищялката. Сега вече търпението му се изчерпа. Повлече я след себе си и седна на ръба на леглото — така поне нямаше опасност чаршафът да се свлече окончателно от тялото му.

— Я ме пуснете, норманско копеле такова.

В първия момент възприе думата като лична обида, но се сети, че едно дете на тази възраст просто повтаря това, което е доловило от разговорите на възрастните.

— Какво? Какво каза?

— Норманско копеле! — повтори тя без следа от боязън.

— Децата не бива да казват, а още по-малко и да разбират такива ужасни неща — започна да я поучава той. — Но да оставим временно този въпрос настрана... Ти защо ми пълниш ботушите с мръсотии? Гост съм на краля, а ти ме обиждаш. Съветвам те да ми се извиниш по най-бързия начин, защото иначе...

— Какво, не е ли вярно? — попита тя през смях. — Вие сте норманин. Освен това сте незаконороден. Цял свят го знае.

Дързостта ѝ започна сериозно да го дразни. Какво преждевременно развито хлапе! Нахално, разглежено и невъзпитано!

— И така, извини се — повтори той още веднаж.

С кокетен жест тя отмахна една непокорна къдрица от челото, след което наклони глава назад и преди той изобщо да отгатне намеренията ѝ му се изплю в лицето.

Аларик, който все още не бе дошъл на себе си от гуляя предната вечер, окончателно загуби търпение. Дръпна я рязко върху коленете си

и набързо я напердаши по дупенцето. Вече изобщо не го интересуваше коя е тя. Беше си заслужила пердаха.

Докато я „възпитаваше“ тя не издаде нито звук. Когато обаче я изправи отново на крака, в очите ѝ блестяха сълзи, а изправената гордо брадичка трепереше. Разгневена, тя затропа с крачка.

— Какво си въобразявате? Не знаете ли коя съм аз?

Аларик само скръсти ръце пред могъщия си гръден кош и се разсмя.

— Доколкото си спомням, попитах ви неведнъж как се казвате, обаче вие така и не благоволихте да ме осведомите.

— Аз съм дъщерята на Харалд! — оповести гордо тя.

— Дъщерята на Харалд ли? А кой, по дяволите, е Харалд?

— Синът на Годуин! Горчиво ще съжалявате за това, което сторихте с мен!

Смехът на Аларик я вбеси до крайност.

— Ще ви мине желанието да ми се присмивате, Уилям. Кълна се.

— А, ти си мислиш значи, че съм Уилям. Съжалявам, но се налага да те разочаровам — аз не съм дукът.

— Така ли?

— Така! Въпреки това обаче ми дължиш извинение.

Раздразнението му отшумя. Момиченцето бе наистина изключително хубаво. Изпита дори съчувствие към клетия Харалд. Да си баща на такава дъщеря неминуемо поражда трудности. Най-добре да я омъжи колкото се може по-скоро за някой строг и неотстъпчив рицар.

— Хич и не ми минава през ума да се извинявам. А за несправедливостта, която ми причинихте, ще се разкайвате. Обещавам ви.

С тези думи тя напусна стаята като тръшна вратата зад себе си.

Аларик отново се хвърли в леглото с надеждата, че главоболието най-сетне ще премине, но в този миг дочу зад вратата гласа на дука.

— Аларик! За бога, още ли се излежавате?

Уилям пристъпи напето в стаята. По лицето му не личаха никакви следи от пиршеството предната вечер.

— Отиваме с краля на лов. Ставайте бързо и се обличайте, сънливцец такъв.

— Отдавна вече съм буден — простена Аларик. — Имах си и гостенка. Горедолу толкова висока — той онагледи думите си с уморен жест, — и опасна като цяло змийско гнездо.

— О, била е Фалън — засмя се Уилям. — Щерката на Харалд.

— Точно тя беше. Познавате ли я?

— Ами, горедолу... току-що я срещнах долу в залата. Всъщност тъкмо се канеше да направи ботушите ми на нищо. Не изпитва нито капка разкаяние, ще знаете. Според нея съществуват купища причини, оправдаващи поведението ѝ. В нейните очи сме нецивилизовани варвари и нещо дори по-лошо — ние престъпваме английските закони. Твърдо е убедена, че семейството ѝ е изпаднало в немилост по наша вина, тъй като сме се държали като последни диваци при онзи инцидент в Доувър с граф Йостас.

— Разбирам. Но какво търси това мило дете в двореца, щом като семейството му е в изгнание?

— Безкрайно съм изненадан, че благороден рицар като вас може да има проблеми с такова малко момиченце — разсмя се Уилям. — Едуард просто обожава това дяволче. Затова и Харалд бе принуден да остави дъщеря си в Англия. Впрочем и най-малкият син на Годуин, Улфнот, е тук. Смятам да взема него или девойчето със себе си в Нормандия.

— Само не момиченцето, Уилям, умолявам те!

При тези думи Уилям се разсмя от все сърце и тръгна към вратата.

— Ще видим. Сега обаче трябва да се облечете бързо. И двамата знаем, че на Едуард ще му е нужен поне един час да измоли божията благословия преди изобщо да тръгнем на лов.

— Уилям!

— Какво има още?

— Малката може да се оплаче от мен на краля. Нашарих ѝ дупето, защото ме обиди. Добре е да го знаете, ако се появят усложнения.

— Мисля, че няма да каже нищо на вуйчо си, Аларик. Едуард не може да понася някой да обижда гостите му. Тя ще си държи езика зад зъбите от страх да не я накажат. Едва ли е склонна да изтърпи двойно наказание за една и съща постъпка.

Изричайки тези думи, дукът ухилен напусна стаята.

Аларик се облече бързо. На наметалото му, обшито с кожа, изпъкваше златна катарамата с родовия му герб. Преди доста време Уилям му бе обърнал внимание да се облича съобразно с благородния си произход.

В кралския двор се извършваха последните приготовления за лова. Кралят вече привършваше редовната си молитва и всички очакваха единствено неговия знак.

С помощта на чудесно дресираните соколи само след около час бяха убити предостатъчно птици. Едуард изпрати соколарите с трофеите в двореца, защото предстоеше лов на глигани.

Свитата остана назад, а кралят, Уилям и Аларик навлязоха навътре в леса като обсъждаха различията между двете страни.

Уилям реагира много дипломатично, когато Едуард заговори за Годуин. Първоначално кралят се заоплакваше, че в ръцете си Годуин е съсредоточил твърде голяма власт. После обаче призна с въздишка, че този мъж винаги му е бил верен и че народът с право го почита, тъй като чувството му за справедливост е извън всякакво съмнение.

— Англичаните са горд народ и вярват в силата на закона. Бях ужасен от инцидента в Доувър, но пред закона местните хора са невинни, тъй като са защищавали имуществото си. Да, англичаните са наистина горди хора. Разбирате ли за какво става въпрос, Уилям?

— Разбира се — промърмори Уилям, — то се знае!

Аларик обаче бе наясно, че дукът не разбира как функционира страната на саксите. В Нормандия той бе абсолютен властелин, а с непокорните се справяше по късата процедура. Уилям бе роден боец и управляваше с желязна ръка. Затова и не бе в състояние да схване смисъла на казаното от Едуард.

Аларик си спомни как Съветът на великите успя да осуети гражданската война между Едуард и Харалд. В тази ситуация за сетен път се доказва особеността на кралската власт в Англия — тук кралят трябваше да спазва закона, и то още по-стриктно от поданиците си, тъй като бе длъжен да им дава добър пример.

— Бог ме направи крал — промълви Едуард, — но е забравил да ме благослови с деца.

— Мъдър е господ, Едуард. В замяна на това пък е направил от вас светец. Човек не може да има всичко на този свят.

— Нямам и наследник за трона — заоплакваше се отново кралят.

— Вземете мен за свой наследник, братовчеде! — извика Уилям.

— Да, вие сте мой братовчед, приятел, съюзник и... извънредно честолюбив млад мъж, Уилям. Кой знае... защо пък не... може би един ден, като умра, ще станете крал — усмихна се Едуард.

— Обещайте ми, сир — настоя Уилям, затаил дъх.

В този миг със силен лай ги задмина хайката ловджийски кучета.

— Напред! — изкрещя Едуард. — Хванали са следата на глигана.

С очи, блеснали от ловна страст кралят се впусна в галоп подир кучетата. Двамата нямаше какво друго да сторят и го последваха.

Едуард достигна пръв просеката в младата горичка, където хайката бе притиснала глигана. При вида на могъщото животно с искрящи, кръвясали очи, риешо гневно меката горска почва с копитцата си, конят се изплаши и хвърли краля на земята.

Аларик осъзна начаса огромната опасност, на която бе изложен падналият ездач. Скочи от коня и се хвърли върху възбуденото животно. Глиганът разклати едрата глава и го повлече по земята. Аларик стисна зъби, но не пусна звяра. С последни усилия успя да втъкне дълбоко ножа си в търбуха на глигана и животното сякаш се парализира от острата болка. Аларик го докопа за гръкляна и заби оръжието с всички сили. Тежкото тяло потрепери и се сгромоляса върху него. С големи усилия Аларик изпълзя изпод масивното туловище и се изправи на крака.

— Аларик! — извика Уилям и се понесе към него през горичката.

Ужасен, той се втренчи в напоеното с кръв наметало.

— Това е глиганска кръв — разсмя се Аларик, — не е моя.

— Наистина ли ви няма нищо?

— Е, малко пострада гордостта ми.

— Вие спасихте живота на краля!

Аларик изтупа калта и листата от дрехата си.

— Боже, как изглеждам само! Отиде ми хубавото наметало!

— Кралят ще ви възнагради богато, задето спасихте живота му — рече Уилям с усмивка. — Сигурно ще получите и ново наметало. Аз пък не съм съвсем сигурен дали да ви благодаря за това, което сторихте. Заради вашата храброст ще се наложи май да почакам още

някоя и друга година докато стана крал. Но когато това стане, ще получите цяло графство, Аларик. Защото се гордея с вас, приятелю.

През това време Едуард седеше смъртноблед на някакъв пън. Виждайки Аларик да се приближава към него, той скочи на крака и сложи ръце на раменете му.

— Вие ми спасихте живота. Тази вечер кралството ми ви принадлежи.

— Убих само една дива свиня, сир, нищо повече. Това не е нещо, което заслужава награда.

— Е, няма да откажете поне едно ново наметало, нали? — подкачи го Едуард.

— И може би една баня? — добави Аларик развеселен.

— О, мисля, че желанието ви ще бъде удовлетворено — отвърна Едуард и даде знак за тръгване.

Само час по-късно Аларик се бе излегал доволен в дървено корито и си мислеше колко приятен може да бъде понякога животът. Банята представляваше лукс, който можеше да си позволи само, когато не бе на път с Уилям. Затвори очи и се отдаде на тъй рядката наслада. Внезапно обаче потрепери — някой изля цяло ведро вряла вода върху него и буквално попари корема му. Той изруга и скочи на крака.

— Какво по дяволите... ей, момче, внимавай, къде изливаш водата!

Установи обаче, че слугата е изчезнал, а на негово място стои нагло ухилената щерка на Харалд.

— Чух, че искате повече вода.

— Правилно си чула — започна Аларик и се загледа навъсен в зачервения си корем. — Само че не съм казал да ме попарваш.

— За гореща баня е нужна гореща вода, нали? — отвърна нахаканото девойче.

Внезапно Аларик се сети, че е гол и затова седна обратно.

— Кое те кара да се заемеш със задълженията на слугата? Откъде накъде точно ти ми носиш горещата вода?

— Ами защото вие искахте гореща вода.

— А, така ли!

— Спасили сте живота на краля.

— А, разчуло ли се е вече?

— Жалко само, че прасето не ви е изляло.

Аларик се прозя с подчертано равнодушие, твърдо решен този път да не се дразни от нищо.

— Да, обаче дивите свини не се хранят с хора.

— Глупавото животно можеше поне да ви набоде на зъбите си.

— Ти май отново започваш да се държиш невъзпитано. Така не се говори с гостенин. Освен това ми пречиш да се изкъпя. Ако не изчезнеш незабавно, ще ти се случи същото като последния път.

— О, няма. Няма да успеете изобщо да ме хванете. Вие дори не сте пораснал още. На същото мнение са и вуйчо Едуард и вашият ужасен дук.

— Така ли? — попита той учтиво.

— Те така казаха.

— Така да бъде. Обаче все пак съм с много години по-голям от теб. И значително по-силен — заплаши я той.

— Умът на човека не се мери по мускулите!

— Страхотно! Откъде си научила тази премъдрост?

— От татко. А той е страшно умен.

— Не се и съмнявам. А сега ще те помоля да напуснеш това помещение, защото в противен случай...

— ... в противен случай ще разкажете всичко на краля — прекъсна го тя. — Ще бъде съвсем безполезно, защото ме обича.

— Изобщо не смятам да казвам каквото и да било на вуйчо ти. Когато обаче се срещна с баща ти, ще му разкажа как си се държала, обещавам ти.

— Добре, тръгвам си... и знаете ли защо? Защото е недопустимо за мен да стоя в една и съща стая с норманин.

С голямо облекчение Аларик изгледа вратата, която се затвори зад гърба ѝ, изпи на един дъх чаша пиво и не след дълго се отправи надолу към голямата зала, където щеше да бъде вечерята.

Сложиха Аларик до краля. От дясната му страна седеше най-младият брат на Харалд, Улфнот, интелигентен млад мъж, който изслуша подчертано внимателно разказа му за порядките в двора на Уилям. Интересът му бе разбираем, понеже вече знаеше, че ще ги придружи в Нормандия.

— Къде ли се губи Фалън тази вечер? — попита ненадейно Едуард.

— Познавате племенничката си, сир. Не е в настроение да се храни с нас — отвърна Улфнот смутен.

— Елсбет много ѝ отстъпва. Това дете прави каквото си иска.

— Вярно е — засмя се Улфнот. — Май никой от нас не може да се оправя с нея.

Аз бих могъл да укротя малкото зверче, помисли си Аларик развеселен.

Едуард изпрати един от слугите да потърси Фалън и се обърна към гостите.

— Фалън е дъщерята на Харалд. Тук в двора всички ѝ се радваме много. Трябва да се запознаете с нея.

Аларик само се подсмихна. Разбираше прекрасно защо Фалън не се е появила за вечеря.

— Вярно е, че Годуин не е нито учен — продължи Едуард, — нито пък е особено религиозен. Едно обаче трябва да му се признае: децата и внуците му са получили възможно най-доброто възпитание. Харалд например познава еднакво добре както светото писание, така и законника. Освен това знае и много езици.

При тези думи той отпи глътка вино и се прокашля.

— Колко жалко, че съпругата ми в момента не е сред нас.

Очевидно не си даваше сметка, колко неуместна и жалка бе произнесената от него реплика. Защото на всички присъстващи бе известно, че след сблъсъка му с брат ѝ той я изпрати в манастир.

Уилям и Аларик размениха усмивки. Холеричните пристъпи на Едуард бяха пословични. Изпаднал в такова състояние, той бе способен на невероятно обидни действия, за които обаче не след дълго съжаляваше безкрайно. По всяка вероятност съпругата му щеше съвсем скоро да се появи отново в двореца.

— А, ето я и Фалън — провикна се Едуард радостно. — Ела, мила моя, и поздрави гостите.

Фалън носеше яркосиня рокля, обшита с бяла хермелинова кожа и хваната в кръста със златен пояс. Венец от свежи рози украсяваше черните ѝ коси. Бе извънредно елегантна и грациозна за възрастта си. Отиде при вуйчо си и направи реверанс със сведени клепки, след което го целуна по брадясалата буза. По същия начин поздрави и Улфнот.

— Фалън, това е братовчедът Уилям и приятелят му, граф Аларик.

— Добър вечер — поздрави Фалън и отново направи реверанс.
— Защо не се храниш с нас? — поиска да узнае Едуард.
— О, сир, не исках да преча с присъствието си на по-възрастните
— отвърна тя благо.
— Добре, както желаяш, но искам по-късно да ни изпееш нещо.
— Разбира се, сир, щом вие желаете.
— А коя е истинската причина за отсъствието ти от кралската трапеза? — усмихна се широко Аларик.
Тя го стрелна гневно с поглед и неволно се пипна по дупенцето.
— Не мога да седя дълго на стол — изсъска тихо и побягна.
Малко по-късно тя пъ за гостите като си съпровождаше на лютня.
Всички изпаднаха във възторг от нежния ѝ, прелестен гласец.

На следващия ден Уилям отпътува със свитата си. Дукът изглеждаше много доволен, тъй като пътуването се бе оказало твърде плодотворно. Първо получи обещанието на Едуард за трона и второ, Улфнот идваше с него като заложник.

На сбогуване Едуард целуна Аларик по двете страни и отново му благодари, че му е спасил живота.

Фалън бе застанала до краля — по негова заповед трябваше да присъства на заминаването на гостите.

— Бог да ви пази — изрече тя, както изискваше церемониалът.

— Бог да пази и теб — отвърна Аларик и се приведе над малката ѝ ръка. — Докато се видим отново.

Тя му е усмихна вежливо насреща.

— Когато отново се видим, графе, се надявам глиганът да постъпи по-умно и да разкъса норманското копеле.

— Бог едва ли ще се вслуша в молитвата ти, малка принцесо — разсмя се високо Аларик.

— Желанието ми въпреки всичко ще се сбъдне. Татко и дядо ще се завърнат в родината и ще ви набучат на копията си. Защото вие и вашият дук сте опасни за Англия.

Аларик изгледа удивен детето. Бе надраснала наистина възрастта си, но все пак не бе възможно да разбира от тези неща. Въпреки всичко обаче словата ѝ бяха ужасно правдиви.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Годуин, графът на Есекс, се е върнал от изгнание!

Новината се разпространи в двореца като полски пожар. Сред прислугата обикаляше слухът за предстояща нова гражданска война. От гостуването на Уилям бе изминала почти една година.

В настъпилата суетня никой не обръщаше внимание на Фалън. Сърцето ѝ се разтуптя, когато до слуха ѝ достигна радостната вест. Единствена Елсбет сякаш долавяше какво става в душата ѝ.

— Чух, че са на остров Райт — каза тя и кимна навъсено сякаш бе предвидила станалото. — Ще го посрещнат като герой и така трябва да бъде. Какво е Англия без графа? Страна, пълна с нормански разбойници, които само гледат как да я завладеят.

— Дядо се е върнал! — възкликна Фалън радостно. — А татко?

— Да, детето ми, той също. И него ще посрещнат като герой.

Всъщност Фалън малко се интересуваше дали дядо ѝ или баща ѝ ще бъдат признати за герои. Тя просто копнееше за семеен уют. Съвсем скоро Харалд отново щеше да я подхвърля във въздуха, тя отново щеше да се сгуши в майка си на широкото брачно ложе, пак щеше да играе с братята си. Най-много от всичко обаче очакваше упражненията с учителя по фехтовка.

Въпреки протеста на майка ѝ, Харалд ѝ разреши да се упражнява заедно с братята си. Дори и Едит не можа да се противопостави на аргументите му.

— Едит — обясни ѝ той, — много време измина откакто викингите опустошиха нашата страна и сега сме народ от миролюбиви селяни и рибари. Само че човек никога не знае какво ще му се случи, нали? Затова по-добре да се научи да се защитава.

Едуард пък я накара да залегне над музиката и езиците. Трябваше да изчете от кора до кора и Светото писание. Въпреки това обаче тя обичаше вуйчо си и бе може би единственият човек от неговото обкръжение, който не се боеше от страховитите му

избухвания. След такъв пристъп кралят редовно се усамотяваше и часове наред се молеше богу, паднал на колене.

Фалън цялата трепереше от нетърпение при мисълта, че семейството ѝ се е завърнало. Следващите няколко дни се нижеха от бавно по-бавно и бяха истинско мъчение.

Флотата на Годуин пое по Темза срещу изпратените от краля кораби. Те я очакваха на северния бряг между Лондон и остров Торни, но Годуин спря корабите си на южния бряг, който същевременно бе и естествената граница на графството му.

Не след дълго първите пратеници на Годуин отидоха в двореца.

Фалън се промъкна с разтуптяно сърце до личните покои на краля, в които току-що бе влязъл един от пратениците. Видя от наблюдателния си пост как той коленичи пред краля.

— Годуин и Харалд се кълнат във вярност на Негово величество, когото обичат повече от всичко на света — изрече пратеникът.

Очите на Едуард се стесниха и замигаха нервно.

— Моята воля е Годуин да остане в изгнание.

Фалън прехапа устни, за да не изкрещи. В очите ѝ избиха сълзи и в този миг тя намрази вуйчо си от все сърце. Нима бе възможно да е толкова инатлив и жесток?

Но страданията на едно малко момиченце не можеха да повлияят върху решенията на краля.

Елсбет, която претърси целия дворец, я намери най-сетне и притисна плачещото дете нежно към себе си.

— Искам при татко — изхълца Фалън.

— Всичко ще се оправи — опита тя да утеша малката. — Ще видиш. Потърпи още малко.

— Не искам да търпя. Искам при татко. Ще избягам оттук.

— Дете мое, не бива дори и да си помисляш за такова нещо. Нямаш представа колко е опасно извън стените на двореца. Не, не, ти си послушно дете и ще останеш тук при мен.

Елсбет познаваше добре Фалън и затова изпитваше ужасен страх, че ще изпълни заканата си. Предупреждението ѝ в никакъв случай не бе преувеличено. Покрай реката гъмжеше от съмнителни чужденци и груби, недодялани моряци. Но дори и сънародниците ѝ, които наобикаляха тези места, не бяха нищо друго, освен долна паплач. Тя знаеше много добре, че има мъже, които не биха се

посвенили да задържат детето, за да получат за него приличен откуп. Съществуваха обаче и негодници, които без всякакви скрупули щяха да се погаврят с хубавото момиченце. Трябваше да бъде нащрек и да не допусне Фалън да ѝ избяга.

— Така! А сега си отиваме в стаите да похапнем хубаво — каза тя бодро и хвана Фалън за ръката.

Дъщерята на Харалд я последва послушно, но в главичката ѝ мислите се прескачаха една — друга — все ще успее някак да се измъкне от Елсбет.

На масата Фалън се погрижи чашата с пиво на Елсбет да не остава празна. В един момент силната напитка задейства и прислужничката започна да клюма докато накрая заспа.

Фалън се измъкна на пръсти от стаята. Познаваше двореца като петте пръста на ръката си и без да се мае се измъкна през един от страничните изходи.

Без изобщо да ѝ дойдат на ум опасностите, за които я предупреждаваше Елсбет, тя се отправи към реката. Изпита страх, едва когато стигна до местата, където бяха разположени ковачниците и магазините на корабостроители и рибари. Тук хората изглеждаха съвсем различни. Мъже с черни, проядени зъби я заглеждаха с любопитство. Плешиви, олигавени старци се обръщаха след нея, а в погледите им проблясваше похот. Трябваше да стигне по най-бързия начин до флотата на Едуард. Уверена бе, че някой от капитаните ще я заведе при баща ѝ. Започна да се здрачава и тя ускори крачки. Зави покрай някакъв ъгъл. Ненадейно от входа на една къща се отдели сянка, която ѝ пресече пътя. Ужасена, тя отстъпи назад и попадна право в ръцете на друг мъж, който я вдигна във въздуха.

— Ей, Реги! Я виж какво пиленце съм си хванал.

Фалън погледна мъжа, изпълнена с погнуса. Косите му бяха мазни и ужасно мръсни, а от устата лъхаше зловоние.

— Пуснете ме веднага — изпищя тя и ритна с всички сили мъжа.

Той изруга и я изпусна на земята. Съучастникът му обаче я подхвана начаса и се изкикоти гадно.

— Ако не ме пуснете, кралят ще ви отреже главите.

— Ей, Елвалд, я ѝ виж дрешките! Може пък наистина да е сродница на краля, а, какво ще кажеш?

— Още по-добре — изръмжа Елвалд, — значи ще вземем добри парици за нея.

При тези думи той се ухили грозно и я погали по косата.

— Колко е хубавичка, нали? Чувал съм, че кралят си пада по момченцата, но може и да не е вярно. Може пък да харесва и женички, особено ако са толкова млади и тънички като ей това кукле. И на мен ми иде да го понатъркалям това мънинкото.

Какво ли се канят да й сторят тези мъже, запита се Фалън, която не разбираше нищо от думите им. Ех, защо не послуша Елсбет!

— Я по-добре, недей, друже. Млад съм още да умирам!

Докато обсъждаха какво да я правят, гласовете им се засилиха. Фалън отстъпи назад, издебна един удобен миг и побягна.

— Ей, малката вещица иска да ни избяга! — възкликна Реги.

В тъмната улица тя чу стъпките им зад себе си и не след дълго усети ръката на Елвалд около врата си.

— Зверче такава — изруга той.

Фалън изписка пронизително и той й запуши устата с ръка. В отчаянието си тя впи дълбоко зъби в нея.

— Това пък какво беше? Я почакай... ще съжаляваш!

Вдигна ръка да я удари и замръзна на място — от гърдите му сгърчеше стрела и на ризата се разстла алено петно. С широко разтворени очи той се свлече на земята.

С нож между зъбите Реги се хвърли към нея, дръпна я рязко за ръката и се опита да я повлече със себе си.

— Не! — изкреця Фалън и се забори с похитителя.

Долови неясен тропот, но не отмести поглед от нападателя си.

— Пусни момичето или ще те очистя!

Реги се вцепени, когато чу грубата заповед.

— Проклет чужденец — изсъска той.

Чужденецът носеше златисто-черна туника върху доспехите си и седеше изправен върху огромен боен кон. Иззад отворения наличник на шлема искряха две гневни сиви очи.

Със смесица от страх и възхищение Фалън се загледа във величествената фигура на рицаря. Той пое към нея на коня си с издигнат меч и рязко спря на място.

— Пусни веднага момичето — повтори той застрашително.

Фалън сякаш познаваше този глас, но колкото и да се стараяше, не можа да си спомни чий е.

За Реги обаче важеше законът на улицата, а не заповедта на един чужденец. Той задържа Фалън като щит пред тялото си и понечи в последен отчаян опит да хвърли ножа си по рицаря. Но още преди да изпълни намерението си мечът на рицаря се заби в гръкляна му. Той прохърка и се свлече на земята.

Чуждият рицар я хвана за ръката и с един замах я вдигна на седлото пред себе си.

— Можеш да благодариш на Създателя, че те намерих навреме.

Внезапно разбра кой е той.

— Нима сте вие?

— Да, аз съм, госпожице — изръмжа Аларик не особено любезно. — Изпратиха ме да те потърся.

— Едуард ли?

— Да, Едуард — потвърди той. — Сякаш си няма по-важна работа от грижите по едно зле възпитано дете — добави Аларик с упрек.

Сега, когато всичко вече отмина, тя си позволи да се разплаче. По бузите ѝ се застичаха сълзи — добре, че седеше пред него и той не можеше да я види. Заради нея загинаха двама души, но те всъщност си го заслужаваха. По-лошото в случая бе, че я спаси точно Аларик, а не някой друг. Той, който вече я бе унизил веднъж. Тя осъзнаваше, че стореното от нея бе грешка. Но нямаше ли и достатъчно основателна причина да избяга? Нима не можеха да разберат, че копнее за родителите си?

— Баща ми е тук — опита се тя да оправдае действията си.

— Знам — каза Аларик. — Но това не извинява бягството ви.

Фалън стисна устни. Омразният норманин беше прав. Дори сам по себе си този факт бе дразнещ, но по-лошото бе, че сега щеше да я заведе в двореца.

— Каква работа имате тук, в Англия, незаконородени господине?

— Които си приличат, те се и привличат, госпожице — разсмя се Аларик. — Тук съм, защото моят дук ме помоли да донеса някои подаръци на Едуард.

— Какво? — попита тя и се обърна.

— Нали току-що ви казах... тук съм, за да...

— Нямах предвид това — прекъсна го тя нетърпеливо. — Какво означава... които си приличат, те се и привличат?

— Аз съм незаконороден. Нали точно ти най-охотно ми напомняш при всеки удобен случай произхода ми. Обаче трябва да знаеш, че същото се отнася и за теб.

— За мен ли? Не е вярно! — възкликна тя възмутено. — Родителите ми са женени.

— Да, но църквата не е благословила брака им! У нас например щяха да те смятат за незаконородена.

— У вас може би, но ние се намираме в Англия, сред цивилизовани хора и...

— Хайде млъкни най-сетне. Уморен съм и не съм в настроение да се карам с теб. За да спася живота ти, се наложи да убия двама души. Бъди благодарна, че се появих точно навреме преди...

— Щях да се справя и сама — рече детето самоуверено.

— Така ли мислиш? Боя се, че не разбираш каква опасност те е грозяла. Тези типове мислеха само за...

Не продължи, защото се досети, че тя е още дете.

Фалън потрепери, когато си спомни как я гледаше Елвалд. Очите му шареха жадно по тялото ѝ докато я галеше по косата. Тя почувства в този момент, че е намислил нещо грозно, сатанинско.

— Те искаха да ми причинят болка и да ме... убият — прошепна тя с разтреперани устни.

— Никога не подценявай мъжете, Фалън — рече той. — Така е, искаха да ти причинят голяма болка.

Изтощена, измръзнала, тя се отпусна на широката му гръд. Внезапно обаче осъзна, че не се движат към двореца.

— Ще те заведе при баща ти — осведоми я Аларик.

— Благодаря ви, сър. О, много, много ви благодаря.

— Няма причина да ми благодариш. Едуард сметна, че е най-добре да отидеш при баща си. Така че сега сме се отправили натам не защото ти искаш, а защото това е изричното желание на краля.

— Естествено — процеди тя, — лакеят — норманин няма собствена воля, а се подчинява единствено на кралските заповеди!

— Имаш голям късмет, че не аз отговарям за възпитанието ти. Убеден съм, че някой и друг пердах ще свърши добра работа.

— Бъдете спокоен, сър, за щастие други се грижат за възпитанието ми. Благодаря на бога, че не съм изложена на странното ви разбиране за справедливост. Би било ужасно!

Междувременно стигнаха до речния бряг. Аларик скочи от коня и размени няколко думи с кралските войници. Без да даде каквото и да е обяснение той се метна обратно на седлото. Конят мина по някакви дъски и влезе в една барка. Докато пресичаха реката, Фалън се бе вкопчила боязливо в седлото. Не след дълго пред погледа ѝ изникна познатата фигура на дядо ѝ, застанал до платното на един от своите кораби. Той им помахаше и посочи с ръка мястото, където да слязат. Барката се долепи до брега, конят се намери със скок на сушата и се понесе в кариер.

— Дядо! — извика възбудено Фалън.

Аларик я сне от седлото и тя заразмаха нетърпеливо ръце и крака още във въздуха, за да се затича след това с всички сили право в обятията на дядо си. Изпълнен с радост, той я вдигна във въздуха и я притисна здраво към себе си. Учуденият му поглед се спря на нейния придружител.

— Вие не сте ли спътникът на Уилям, граф д'Анлу?

Аларик кимна утвърдително и скочи от коня.

— Учуден съм, че ви виждам тук, сър — усмихна се Годуин. — Чувам, че в момента норманите напускат Англия както... както плъховете потъващия кораб.

Аларик също се усмихна.

— Известно ми е, графе, че Съветът на великите прави всичко възможно да изглади противоречията между вас и краля. Доколкото знам, вече са ви върнали имотите и вие отново сте на почит и уважение. Естествено, знам също, че мнозина от сънародниците ми напускат страната, но както виждате, точно аз не съм от тях.

Годуин постави Фалън обратно на земята, опря ръце на кръста си и се засмя гръмогласно.

— Така е, млади ми приятелю, не сте от тях.

Аларик също се разсмя.

— И освен това вие доведохте при нас невъзпитаната ми внучка! Бъдете добре дошъл, Аларик!

Откъм брега към тях се завтече рицар с доспехи и дълга туника. При вида на яркочервените му коси Фалън изпадна във възторг.

— Татко!

С неприкрита радост той я взе в прегръдките си.

— Малката ми принцеса — прошепна щастлив и я вдигна високо във въздуха.

Фалън го целуна по бузата и се сгуши блажена в него.

— Какво става тук? — попита той баща си.

— Този норманин, граф д'Анлу, ни доведе Фалън — отвърна Годуин. — Бардовете възпяват неговото мъжество и храброст.

— Е, нали знаете, поетите са склонни да преувеличават — смутено отвърна Аларик.

— Благодаря ви от все сърце, загдето доведохте дъщеря ми. Но все пак не разбирам защо се намира под вашата закрила — поиска да узнае Харалд.

Аларик позабави отговора си. Бе убеден, че Фалън едва ли държи баща ѝ да научи истината за нападението.

— Исках да дойда при вас, татко — вметна тя бързо, опитвайки се да предотврати разкриването на някои подробности.

— Е, графе? Бъдете така любезен да ми разкажете всичко от самото начало — настоя Харалд.

— Хайде, кажете ни истината, графе — добави и Годуин.

— Госпожица Фалън напусна двореца без разрешение, за да ви потърси. По стечение на обстоятелствата се намирах при краля, когато му съобщиха за изчезването ѝ. И тъй като Едуард се разтревожи искрено за племенничката си, ми нареди да я потърся и ако я намеря, да я доведа при вас.

При тези думи Фалън го изгледа вбесена — с оглед на ситуацията той прекрасно разбираше душевното ѝ състояние.

— И къде я намерихте? — попита Харалд.

— В ръцете на долни главорези — призна Аларик.

Харалд пусна дъщеря си на земята и я изгледа строго.

— Исках само да дойда при вас — заоправдава се Фалън.

— Да, и изложи себе си и този рицар на опасност! Няма извинение за такава постъпка. Заслужаваш най-строго наказание!

Фалън захапа долната си устна, за да не избухне в сълзи.

— А сега бягай при майка си, която гори от нетърпение да те вземе в прегръдките си.

Фалън се размина с наказанието, тъй като умът на баща ѝ бе зает със значително по-важни неща. Съветът на великите бе успял да помири Едуард и Годуин. Френските и норманските приятели на краля напускаха Англия на тълпи.

Поканиха Аларик на вечеря. Вечерта премина в добро настроение — с много пиене и смях. Изпратиха Фалън в леглото, но тя не можа да заспи, промъкна се до най-горната площадка на стълбището и се заслуша в разговора на възрастните. Майка ѝ, дядо Годуин и братята ѝ очевидно бяха отишли да спят, тъй като в залата, освен Аларик и татко ѝ нямаше никого. Двамата разговаряха възбудено.

— Винаги съм се чудил защо англичаните ядат и пият толкова много — тъкмо казваше Аларик.

— Не е ли по-добре човек да се отдава на подобни удоволствия, отколкото да води войни? — запита Харалд благо.

— Вие, англичаните, винаги твърдите, че сте миролюбиви и спазвате законите, но... как да си обясня, че имате роби?

— Така е, имаме роби. Крадецът например се продава в робство, за да изплати дълга си. Ако този човек е твърде глупав или слаб, за да се защитава сам, не може да му се случи нищо по-добро. Защото господарят му сменя тази грижа от него.

Двамата мъже се чукнаха и се разсмяха. Харалд се изправи.

— А сега отивам да поспя. Утре денят ще е доста натоварен. Позволете ми обаче да ви благодаря още веднаж за храбростта, с която сте защитили дъщеря ми. Допускам, че изобщо не е осъзнавала опасността, на която е била изложена.

— Може пък негодниците да са искали да приберат само откупа.

— Или пък да се погаврят с нея — промърмори Харалд. — Тя е извънредно хубаво дете. Признавам, че понякога се страхувам за нея. Прилича много на баща ми. Когато си науми нещо, държането ѝ става непредсказуемо. Но я обичам с цялата си душа и съм ви дълбоко задължен за стореното от вас.

Понеже ставаше дума за нея, Фалън не искаше да изпусне нито дума и се наклони твърде напред. Тя изгуби равновесие и тялото ѝ изтрополи надолу по стъпалата. Спря точно пред краката на Харалд.

— Фалън! — извика ужасен баща ѝ и я изправи бързо на крака.

Макар тонът му да издаваше, че е вбесен от постъпката ѝ, тя не можа да сдържи езика си. Единственият изход бе гневът на баща ѝ да се насочи към Аларик вместо към нея.

— Как може да се държите толкова вежливо с него? Знаете ли как ме нарече? Незаконородена!

При тези думи Харалд изгледа изненадан госта си.

— Изглежда малката госпожица изпитва особено удоволствие постоянно да ми напомня произхода — отвърна Аларик спокойно. — Признавам, че в един момент ми дойде до гуша, изгубих самообладание и ѝ върнах комплимента.

Фалън не очакваше, че той ще си признае и в този миг ѝ идваше да потъне в земята от срам.

— Не забравяйте, татко, той е норманин. Нали дядо сам казваше, че норманите са...

— Щом като ти е известно какво е казал дядо ти, значи си подслушвала — прекъсна я Харалд раздражено. — А сега, марш в леглото. Утре пак ще си поговорим.

Фалън се извърна рязко, изгледа Аларик с омраза, след което се заизкачва по стъпалата. Възмутена, тя чу как баща ѝ отново се извинява за държането ѝ.

— Трябва да я омъжите по най-бързия начин, сър — разсмя се Аларик. — Ако бях неин баща, щях да ѝ потърся съпруг, който да знае как да я опитоми.

— О, кандидати колкото искате — въздъхна Харалд. — Имаме стотици предложения, дори и от Византия. Чудя се какво да правя. Та тя все още е дете!

На следващата сутрин Фалън установи със задоволство, че омразният норманин вече си е отишъл. В превъзходно настроение тя се отправи на закуска със семейството си.

ПЕТА ГЛАВА

Една година след завръщането на Годуин от изгнание, той и семейството му прекараха великденските празници в Уинчестър, в двора на крал Едуард.

По традиция всички заедно посетиха Светата литургия, след което се отправиха към богатата празнична трапеза.

По нищо не личеше да е настъпил разрив между Годуин и краля. Годуин седеше от дясната му страна, а Харалд — от лявата. Едуард носеше пурпурна мантия, обшита със злато и въпреки киселото изражение, изписано на продълговатото му лице, изглеждаше в най-добро настроение — нещо съвсем непривично за него. В средата на залата гореше голям огън, на който се печеше дивеч, набучен на шиш. За пръв път от доста време на кралската трапеза присъстваше и съпругата му, завърнала се вече от манастира.

Фалън, която пъхаше хапки месо в устата на по-малкия си брат Там, реши, че леля ѝ е по-хубава от всякога. Най-хубав от всички обаче беше баща ѝ, току-що навършил тридесет години.

Докато наблюдаваше с възхищение лицето на баща си, излъчващо неподправено младежко очарование, тя забеляза как един от слугите, опитвайки се да налее вино на дядо ѝ, се спъна и политна на една страна. Годуин се засмя дружелюбно и му подаде ръка.

— Ей, дръж се здраво. Как беше написано в Светото писание? Брат да помага на брата, нещо такова, нали? — подкачи той мъжа, който не можеше да си намери място от смущение.

— Да, и ако моят брат ми беше помогнал, сега щеше да е още жив — подметна Едуард саркастично.

При тези думи Годуин пребледня, после лицето му се наля с кръв и тялото му се строполи тежко на пода. Едит изписка, а Харалд, братята му и дори кралят се хвърлиха да помагат на Годуин. Незабавно занесоха припадналия в кралските покои, а Едуард се разпореди да извикат най-добрите лекари. Елсбет поведе Фалън и братята ѝ към детските стаи.

— Боя се, че дядо е много, много болен — обади се Галън, най-големият брат на Фалън, а Там, най-малкият, се разплака.

Елфин, само с година по-малък от Галън, се стараеше да запази присъствие на духа.

— Чух хората да си шушукат, че дядо се е задушил, защото е убиец.

— Я не говори глупости — извика Фалън. — Дядо е невинен. Едуард не искаше да каже нищо лошо.

В действителност обаче не бе съвсем сигурна, че вуйчо ѝ е убеден в невинността на Годуин. Може би през всичките тези години дълбоко в себе си е подозирал, че дядо ѝ е участвал в заговора против брат му? Запита се със страх дали кралят ще поиска да си отмъсти на семейството ѝ.

— Няма защо да се страхуваме — намеси се Елфин и несръчно прегърна сестра си през раменете.

— Я не говори глупости, изобщо не ме е страх — срязва го тя. После взе Там на ръце и го притисна силно към себе си.

— Пст, не плачи, бебенцето ми. Дядо пак ще оздравее.

Опитваше се да изглежда смела и уверена, но един вътрешен глас ѝ подсказваше, че вече никога няма да се люлее на дядовите колене, той никога вече няма да я пощипне по бузите или да ѝ се скара със силния си, дълбок глас.

Предчувствието не я излъга. Годуин почина след два дни.

След ненадейната смърт на най-важния му съветник кралят се вкопчи в Харалд, който стана вторият човек в кралството.

Една вечер Фалън подслуша разговор на родителите си.

— Едуард не взема решение, без да се допита до мен. С мен му е по-лесно, отколкото с Годуин. Не съм толкова избухлив.

— Кралят има късмет, че сте до него — рече Едит нежно. — Вие сте разумен мъж и никога не действате необмислено. Едно от най-добрите ви качества е, че умеете да изслушвате другите. И още, правите всичко възможно да заглаждате грешките, които кралят прави, раздавайки наляво и надясно какви ли не обещания. Вие сте търпелив и всеки цени дружелюбието и толерантността ви. С други думи, вие сте човек, достоен за възхищение, графе мой.

— Наистина ли мислите така? — попита Харалд и я целуна по челото. След това обаче се заразхожда нервно из стаята.

— Разговаряхме по въпроса за евентуален наследник. Ще се наложи да направим съвсем дискретно някои разследвания. Може някой да е останал жив...

— Мислите ли, че може да е останал жив пряк наследник?

— Защо не? Едмунд и Кнут имаха седемнадесет деца от три жени. Не е изключено, някое от тях да е живо. Ще се опитаме да разберем, каквото можем. Когато един ден Едуард почине и не сме открили наследник, тогава, боя се, ще си имаме крал — датчанин.

— А защо ти да не станеш крал? — извика високо Фалън, която нахлу в стаята, без да почука.

Харалд се засмя и я взе на коленете си.

— Аз съм най-важният благородник в страната и това е предостатъчно. Дядо ти ме научи как да влияя на кралските решения, как да управлявам и да защитавам закона. Ние не сме от кралска кръв, макар и да те наричам „моята малка принцеса“. Истината е, че ми доставя голямо удоволствие да помагам на краля в управлението. Разбираш ли? — усмихна се Харалд.

Фалън кимна със сериозно изражение, макар и да не бе сигурна, че го е разбрала напълно.

Аларик се запозна с Морвена при изключително странни обстоятелства. Чичо ѝ, дукът на Арк, се бунтуваше открито срещу Уилям. Той беше в Руан, когато научи за метежа и се разгневи ужасно. Още повече го вбеси обаче фактът, че бившият му съюзник, френският крал, бе склонен да подкрепи бунтовника.

Без да се плаши от отрицателното съотношение на силите Уилям пое към крепостта на дука заедно с доведените си братя Одо и Робер, с Аларик, Фалстаф и още двадесет рицари, придружени от техните свити. Там се разрази разгорещена схватка.

В този ден Аларик се би като жив дявол. Той се хвърли безстрашно в центъра на битката, размахвайки единственото си оръжие, меч. Тези, които оживяха от първото нападение, се прибраха бързо на сигурно място зад крепостните стени. Аларик и Уилям се разбраха с един поглед. И двамата разбраха еднакво добре, че ще се наложи да обсадят града.

Изад прозорците на покоите си Морвена наблюдаваше как Аларик и Уилям събират рицарите около себе си.

Тя бе дъщеря на уелска принцеса и на братовчед на френския крал. Бе извънредно богата, а от красотата ѝ мъжете онемяваха. Живееше при чичо си, дука на Арк и все още не бе открила подходящия жених, макар че обожатели не липсваха.

— Кой е онзи хубав рицар? — попита тя прислужничката си, сочейки с пръст към Аларик.

— Според герба трябва да е граф д'Анлу — отвърна жената.

Блесналите очи на Морвена издаваха интереса ѝ към младия мъж.

— Не му обръщайте внимание, милейди — добави прислужничката.

— Защото е наш враг ли?

— Защото е незаконороден — гласеше краткият отговор.

— Толкова е млад — промълви Морвена.

— И въпреки това е незаконороден — повтори прислужничката.

— Кое му е лошото да си незаконороден? Братовчедка ми Матилда дори се омъжи за незаконороден. Това е точно този велик дук, срещу когото днес се бият хората на чичо ми.

— Струва ми се, че се впечатлявате твърде лесно от широки рамене и мускулести ръце, милейди. Той е наш враг и ще е най-добре да го забравите начаса.

Морвена си наложи да се отдели от прозореца. Но вместо да последва съвета на прислужничката си тя се размечта с отворени очи за мига, в който ще лежи в обятията му.

И докато крал Анри подготвяше крепостта за по-дълга обсада, хората на Уилям плениха куриерите, изпратени от французина и ги принудиха да издадат разположението на исканите от него военни части. В кратка, но кръвопролитна битка близо до Сен Обен французите бяха разбити.

След дълга и успешна обсада дукът на Арк отиде в изгнание. Морвена, която и бездруго не изпитваше особено състрадание към чичо си, не го придружи. Предпочете да се предаде на дука на Нормандия.

Тя изпълни своя голям номер, точно когато в голямата зала Уилям празнуваше победата заедно с приближените си. Уверена в красотата си, тя се запусква бавно и с вдигната глава по стъпалата на замъка. Златистобялата рокля, обмислено подбрана за случая,

подчертаваше при всяка нейна крачка съвършените форми на нейното младо тяло.

Разговорите на мъжете секнаха. С леко кимване тя даде знак и прозвуча нежна музика. Морвена затанцува така, както някога е танцувала Саломе — тя сладно поклащаше и огъваше тялото си в ритъма на бавната музика. Грациозните ѝ движения се преливаха хармонично едно в друго и всичко в нея излъчваше еротична подкана към един-единствен мъж в залата.

В очите на рицарите, които стояха като вкопани в пода, заиграха похотливи пламъчета. Дори и Аларик долови остра възбуда, която се разпространи като буен огън в гърдата му.

— Не е ли чудно хубава, не е ли прелъстителна? — му прошепна Уилям. — А е и неизмеримо богата — добави той ухилен.

В този миг музиката спря. Рицарите заръкопляскаха възхитени, а Морвена се отправи към Уилям и направи почтителен реверанс.

— Моля за вашата милост, господарю — изрече тя с достойнство.

— Изправете се, Морвена — засмя се Уилям. — Спрямо вас не храня лоши чувства. Не вие сте виновна за коварството на чичо ви! А сега да ви представя своя добър приятел Аларик, граф д'Анлу.

Аларик стана от мястото си и се поклони. По устните му заигра странна усмивка, която я пообърка. В сивите му очи се таеше пронизваща сила, късо отрязаната му коса блестеше като абанос и дори малкият белег на лицето му не го загрозяваше. Дали се досещаше, че танцува единствено за него?

— Аларик, пленителната танцьорка е Морвена, братовчедка на Матилда — завърши дукът представянето.

— Морвена — промълви Аларик.

Тя се поклони поруменяла, обърна се рязко и изтича нагоре по стъпалата. Искеше да се скрие бързо в покоите си, за да не забележи никой разочарованието ѝ — явно графът не бе впечатлен особено от нея.

Спря се задъхана пред вратата на стаята, но внезапно долови зад гърба си слаб шум. Обърна се изненадана и застапа очи в очи с Аларик, който я бе последвал.

Той се облегна небрежно на стената и ѝ се усмихна.

— Танцувахте вълшебно — започна той. — Смя ли да се надявам, че сторихте това, за да привлечете вниманието на определен мъж?

— Много си въобразявате — отвърна тя хладно.

— Наистина ли мислите това, което казвате, Морвена? — попита отново и се усмихна иронично.

Недоизрекъл още последните си думи, той се намери до нея, притегли я грубо в прегръдките си и жадно впи устни в нейните. Сърцето ѝ се разгуптя и за пръв път през живота си тя изпита остра, болезнена страст.

Най-сетне той се отдели от нея. Коленете ѝ се разтрепериха, но успя да се овладее и го изгледа със смарагденозелените си очи.

— Аз съм Морвена Д'арк, дъщеря на принцеса и родственица на френския крал — изрече тя гордо. — Не мога да се омъжа за незаконороден.

— Споделете леглото ми тогава! — отвърна той начаса.

Посрещна наглите му слова с тих писък. В очите му обаче се четеше такава топлина и нежност, че тя, без да се замисли, се сгуши в обятията му, а устните ѝ се разтвориха сами. Целувката бе дълга и страстна. В този момент тя знаеше едно-единствено нещо — нищо на този свят нямаше да я спре да се омъжи за този човек.

Накрая той я погали нежно по бузата и я погледна с любов.

— Ще поговоря с Уилям. За съжаление не мога да отложам пътуването си при английския крал. Когато се върна обаче, искам да станете моя съпруга.

Извън себе си от щастие, Морвена му призна, че го обича още от първия миг, когато го е видяла от прозореца си. Аларик също я увери в чувствата си и на сбогуване я целуна още веднаж.

Сватбата им бе изключително тържествена. Цялата аристокрация се събра в църквата. Кумове им бяха Уилям и Матилда. След обилната гощавка, преминала в смях и закачки, на която всички ядоха и пиха без задръжки, Морвена се оттегли в покоите си, където прислужничките ѝ я облякоха в мека коприна. През широко разтворените прозорци струеше аромат на цветя от градините на Руан, окъпани от мекото сияние на луната.

След малко Аларик влезе в стаята и се закова на място. Занемял от възхищение, той не можеше да откъсне поглед от изящния ѝ силует. Целуна я нежно, съблече дрехата ѝ с треперещи пръсти и я положи на брачното ложе. Широко отворените ѝ очи гледаха страхливо и той започна нежно да я гали. Започна да се съблича, едва когато тя се успокои под ласките му и загуби всякаква представа за време и пространство. Морвена не можеше да отдели поглед от силното му мъжествено тяло, от могъщите крака и ръце, очертаните мускули и набъбналите, напрегнати жили. Цялата разтреперана от възбуда и копнеж, дори не почувства болка, когато той проникна в нея, пробивайки преградата на нейната девственост.

На сутринта Морвена се сгуши в силните му обятия. Онемяла от щастие, тя благодари на съдбата, че я е дарила с този храбър рицар. Очите ѝ бяха изпълнени с обич, а устата промълви:

— Щастието ни ще трае вечно.

Независимо от победоносната битка, се намериха графове, които открито не признаваха властта на Уилям. Френският крал се съюзи, с един от тях против бившето си протеже и войските му навлязоха в Нант. Едновременно с това графът на Клермон и графът на Понтю застрашаваха Източна Нормандия. Една френска дивизия завзе и опустоши Мортиме. Нещо повече, войниците не се посвениха да озлочестят всяка жена, която се изпречеше на пътя им.

С изненадваща контраатака обаче, Аларик успя да избие по-голямата част от нашествениците и да обърна в бягство живите.

След битката той премина по улиците на Мортиме и при вида на купищата трупове му се догади. Проснати лежаха телата на почтени занаятчии, защитаващи семействата си с мотики и тояги срещу мечовете и копията на французите, на жени и девойки, жертви на похотта на нашественика. Някои дори дишаха още, но безжизненият блясък в очите им издаваше, че са изгубили разсъдъка си.

Внезапно отнякъде долетя писък, който го прониза до мозъка на костите и той откри недалеч момиче на около петнадесет години с разкривено от страх лице, опряло гръб на някакъв зид. Неподвижните му очи се бяха втренчили в няколко мъже, скупчени около малък огън.

Без да се бави нито миг Аларик се понесе в галоп към групата и скочи от коня с искрящи от ярост очи.

— Какво, за бога, става тук? — изрева той.

Мъжете не отговориха нищо и се спогледаха, ухилени глуповато. Аларик сграбчи един от тях за яката и го разтърси.

— Французите, милорд... — изскимтя накрая човекът. — Поне двайсетина ѝ се качиха. Нищо няма да ѝ стане, нали, ако и ние си направим удоволствието.

— Бог ми е свидетел, заслужавате да ви избия заради мръсните ви помисли — процеди Аларик отвратен.

Той загърна припадналото момиче в мантията си, вдигна го на коня си и го пришпори. Не след дълго повери Леонора на Фалстаф като му заръча да я заведе при Морвена. Беше твърдо убеден, че съпругата му ще положи нежни грижи за наплашеното дете.

Когато изкъпаха Леонора и я облякоха в нови дрехи, Морвена установи, че малката е извънредно хубава. В душата ѝ се събуди подозрението, че Аларик се е влюбил в момичето и я обзе неистова ревност. От този момент нататък всички нейни действия бяха насочени към едно-единствено нещо — да се отърве колкото се може по-бързо от момичето. Скоро ѝ се откри такава възможност. Синът на ковача, груб и противен момък, си търсеше жена и тя набързо ожени двамата, макар да разбираше, че проявява жестокост.

Не след дълго я посети един родственик, който тъкмо се връщаше от Англия. Младият хубавец Пърт се влюби от пръв поглед в Морвена. В стремежа си да ѝ се хареса той я разглези с комплименти и най-различни прояви на внимание. В крайна сметка неговото ухажване и младежкият му чар оказаха своето въздействие и с всеки изминал ден Морвена го намираше все по-привлекателен и по-привлекателен. Той се опитваше да се съобразява с факта, че тя е омъжена жена, но се случи така, че на втората седмица от престоя му — тъкмо се прибираще от езда — намери Морвена цялата обляна в сълзи.

Смаян от видяното, той се свлече на колене пред нея, твърдо решен да открие причината за плача ѝ.

— О, Пърт! — изхълца Морвена. — Тя се е самоубила! Проклетата пачавра се е самоубила!

Той изобщо не разбираше защо смъртта на Леонора оказва такава въздействие върху Морвена и защо любимата му се упреква.

— О, Пърт — изхълца тя отново и се отпусна на гърдта му.

В този миг младежът забрави всичките си добри намерения, взе я в прегръдките си и започна да я теши с нежни целувки. Морвена не се съпротивляваше дори и когато целувките му станаха по-страстни. Отдаде се както на ласките му, така и на самосъжалението. Чувстваше се жестоко измамена, тъй като Аларик се бе влюбил в момичето. Отгоре на всичко той ѝ се подигра като повери малката на грижите ѝ.

Когато Пърт ѝ призна любовта си, тя склони да го приеме в своята спалня.

На следващата сутрин Морвена се събуди първа и съзирайки младия мъж в съпружеското ложе, съжали искрено за стореното. Но вече нищо не можеше да се промени.

Тъкмо се канеше да стане, когато ненадейно вратата се отвори и в стаята влезе Аларик. Тя изписка и както беше гола се завтече към него и се свлече в краката му.

— Милост, милорд, милост! — зариде тя.

Аларик я блъсна встрани, тръгна към леглото с изваден меч и отметна завивката, под която се гушеше Пърт. Изплашен до смърт, любовникът на Морвена с треперлив глас замоли за пощада.

— Замълчете! — срязва го Аларик. — Дръжте се като мъж!

После сграбчи гневно дрехите и меча на младежа и му ги хвърли. Морвена все още лежеше на пода и плачеше неутешимо.

Аларик бе известен за смъртта на Леонора, но причината за самоубийството ѝ си оставаше загадка за него. Знаеше само, че тази, на която я бе поверил, разчитайки, че ще се погрижи за нея, носеше вина за смъртта ѝ. А сега, като капак на всичко, откри, че тя го мами с друг мъж.

Стисна зъби и впери поглед в ридаещата жена. В този момент бе наясно със себе си — не напуснеше ли незабавно стаята, щеше да се пролее кръв.

— Престанете да леете сълзи, Морвена! Аз ще...

Прекъсна наред дума и се обърна рязко — тъкмо навреме, тъй като в този миг Пърт вече замахваше с меча си. Аларик отби удара, но не можа да овладее оръжието и прониза младежа.

— Проклет тъпак! — извика той. — Колко глупаво! Да умреш заради една-единствена нощ с лека жена!

Още докато произнасяше тези слова, той се засрами от себе си. Все пак Морвена бе негова съпруга пред бога и хората. Трябваше да я вземе в обятията си и да се опита да я разбере. Та нали я обичаше! Поне до този ден си мислеше, че я обича.

— Аларик, простете ми! Бях извън себе си от ревност. Не можах да понеса мисълта, че вие и Леонора...

— Какво говорите? Та аз дори не съм я докоснал! — отвърна той изненадан.

— Моля ви, простете ми! — повтори тя с умоляващ глас.

— Добре, ще се опитам — обеща той накрая.

Осъзнаваше, че ще му е извънредно трудно да спази обещанието си. Разумът му бе склонен да ѝ прости, но сърцето му се беше вкаменило. Буквално усещаше как се втвърдява с всеки изминал миг. Никога повече нямаше да се доверява на жена — нито на Морвена, нито на която и да било друга.

— Ще се опитам — повтори той. — Сега обаче не мога да остана повече тук... защото в противен случай може да ви извия врата.

Върна се още същия ден при Уилям. Не спомена нито дума за инцидента, но случилото се скоро се разчу. На няколко пъти се принуди да изслуша балада, в която се възпяваше дуелът му с Пърт. Струваше му много усилия да не се нахвърли върху безобидния бард и да не го убие.

Уилям също се стараеше посвоему да утеши верния си спътник. Една вечер му изпрати красива сарацинка, която го обсипа с толкова ласки и нежност, че на следващата заран се събуди като новороден. Той благодари на дука за проявата на внимание, възседна коня си и се отправи към дома.

Треперейки от страх, Морвена очакваше пристигането му. Когато обаче той я взе в обятията си, тя се разплака от щастие.

Не след дълго неприятелят ги нападна от запад и Аларик отново се отправи на бой. Успя да се завърне у дома едва след няколко месеца.

Когато пристигна, научи от прислугата, че всеки момент очакват да дойде най-добрият лечител в страната. Аларик се завтече нагоре по стълбите. Морвена лежеше в съпружеското ложе с посивяло лице, а тялото ѝ бе станало сякаш прозрачно.

Селският лекар, който се грижеше за болната до пристигането на известния си колега, го подкани с ням жест да отиде до прозореца,

където болната нямаше да чуе разговора им.

— Какво ѝ има? От какво е болна?

— Опитах всичко, което е по силите ми, графе — отвърна лекарят с угрижено лице.

— Казвайте най-сетне! Какво ѝ има?

— Била е... бременна и се е опитала да премахне плода.

— Света Дева Марийо! — промълви Аларик. — Трябва да я спасите!

— И най-добрият лецител на света вече не може да ѝ помогне, графе. Мога само да облекча смъртта ѝ — отвърна лекарят тихо.

Аларик пристъпи до леглото, коленичи и погали косата на Морвена. Тя разтвори очи и му се усмихна едва-едва.

— О, Аларик, умолявам ви, простете ми — прошепна тя с мъка. — Може би щях да дам живот на... на извънбрачно дете. Самата мисъл за това ми беше непоносима.

— Морвена, скъпа, вие сте моя съпруга. Детето нямаше да е незаконородено — извика той през сълзи. — Дори и да не съм аз бащата. О, боже, та вие знаехте, че съм ви простил!

— Вие ми простихте, Аларик, но аз... не можах да простя на себе си.

При тези думи тя изстена тихичко и склопи завинаги очи.

Положиха ковчега с тялото на Морвена в стария семеен параклис и Аларик стоя до нея до мига, в който тленните ѝ останки намериха вечен покой в гробницата до костите на баща му.

Две седмици по-късно Аларик се завърна при Уилям. Дукът се взря в лицето на младия си приятел, белязано от печата на страданието и се опита да го утеши.

— Все още сте млад, Аларик. Времето е милостиво към нас, хората — ще изцели и вашата болка. Сигурен съм, че един ден отново ще се влюбите.

— Знам, че ми мислите доброто, Уилям, но за мен любовта е мъртва. И знаете ли защо? Любовта превръща нас, мъжете, в глупци, а жените във вещици. Не искам това да се повтори още веднаж. Разбира се, няма да пренебрегвам удоволствията на плътта... но любовта и брака предоставям на другите, те не са за мен.

През 1058 година Харалд се завърна със семейството си обратно в Босъм. Животът в селцето протичаше мирно и безметежно. Единственото, което се променяше, бяха годишните времена. Местните хора почитаха и обичаха Харалд, своя граф и сюзерен.

Най-доволна от всички обаче бе Фалън. Първо, защото семейството отново бе заедно, и второ, защото имаше достатъчно деца, с които да си играе. Естествено, като дъщеря на графа тя заемаше особено положение в детското общество — всички я слушаха и изпълняваха нейната воля. Ковачът например ѝ изкова малък, удобен меч, защото нищо не ѝ доставяше по-голямо удоволствие от уроците при италианеца, учителя по фехтовка.

На север шотландците постоянно създаваха проблеми и затова Харалд често трябваше да пътува при брат си Тостиг, станал междуременно граф на Йоркшър, за да му помага. Но колкото и да си обичаше работата като втори по важност човек в кралството, Харалд все пак се чувстваше истински щастлив само сред своето семейство. Единствено там той намираще уют и добро настроение, когато се завръщаше изтощен от многобройните си задължения.

Точно в деня на света Катерина, Фалън се опитваше да покаже на едно от селските момчета как да използва дъбовата тояга вместо копие. Бе хладен, но ясен следобед, а насъбраните деца започнаха да се присмиват на Джоф заради непохватните му движения.

— Да, но аз нямам като теб учител по фехтовка!

— Добре де, Джоф, но нали трябва да знаеш как да се биеш?

— А защо ми е да се бия? Срещу кого? Срещу шотландците ли? Ами че те са далеч отгук, на север. Или срещу уелсците? Не! Тук, в Босъм всичко е мирно и тихо. Дори и датчаните не са ни закачали от петдесет години.

Фалън разбираше много добре, че той е прав. Босъм бе заспало гнезденце, встрани от всякакви битки и военни действия.

— А норманите, Джоф? Какво ще правиш, ако дойдат норманите, а?

— А за какво им е на тях да идват?

— За да ни победят, разбира се. Ти виждал ли си жив норманин?

Джоф поклати глава. Тогава тя се обърна към останалите деца, които също клатеха глави.

— Ето, и вие не сте виждали. Едно ще ви кажа — пазете се от тях. Когато дядо беше жив, те често бяха тук. Искат да накарат крал Едуард да им даде Англия. Разбира се, татко и дядо не допуснаха това да се случи. Те са страшни и опасни — приличат на дявола. Отзад имат опашка, а на краката си копита.

Фалън прекъсна описанието си, тъй като очевидно нещо друго бе привлякло вниманието на децата. Всички те с широко разтворени очи се бяха вторачили в нещо зад гърба ѝ. Тя се обърна и... едва успя да сподави писъка си.

Върху огромен вран кон чернокос рицар със златистосиньо наметало гледаше надолу към нея и се усмихваше снизходително.

— Няма що, хубаво разказваш — започна той и ѝ се поклони от седлото. — И описанието ти, и то е много интересно. Само дето все още не съм забелязал по себе си всички тези неща, които приписваш на норманите.

Все още стресната от случилото се, Фалън проследи с поглед как Аларик продължи с коня си към къщата на баща ѝ. Следваше го група мъже, водещи със себе си няколко товарни коня.

— Майко мила! — възкликна на висок глас дъщерята на хлебаря. — Кой беше този мъж? Прилича на млад бог.

Усети се обаче, че думите ѝ са богохулни и побърза да се прекръсти.

Фалън сбърчи гнусливо нос.

— Не е никакъв бог, норманин е.

— Норманин ли? — разсмя се Джоф. — Ами къде са му тогава копитата, къде му е опашката?

Вбесена, Фалън се извъртя на пети и се завтече с всички сили към дома, за да научи по-бързо какво търси омразният норманин при баща ѝ.

ШЕСТА ГЛАВА

Когато стигна до къщата, тя видя, че конете на норманите вече са в конюшните и са получили всичко необходимо. Предположи, че новодошлите са в голямата зала и незабавно се отправи натам.

Тъкмо се канеше да влезе, когато ненадейно някаква ръка запуши устата ѝ и някой я завлече в един тъмен ъгъл.

— Фалън, това съм аз — долови тя познат шепот.

В последно време рядко виждаше брат си Галън. На своите шестнадесет години той бе почти мъж и понякога дори придружаваше баща ѝ в неговите пътувания. Когато бяха заедно обаче, Галън не пропускаше да подчертае, че е с три години по-голям от нея.

Той погледна над главата ѝ към залата, където гостите се бяха разположили уютно около огъня.

— Разбра ли? Току-що е пристигнал Аларик. Татко изпрати куриер в Нормандия. Иска най-сетне дук Уилям да пусне брат му Улфнот. Затова и норманите сега са тук.

Фалън помнеше много добре своя млад и хубав чичо. За последен път го видя по времето, когато пребиваваше в двора на крал Едуард. В спомените ѝ този отрязък от живота ѝ бе изпълнен с чувство за самота и с копнеж по родителите ѝ. Не бе в състояние да забрави и факта, че именно нецивилизованото поведение на един нормански рицар бе причина за разрива между дядо ѝ и краля.

— Проклети нормани — изсъска тя.

— Препоръчвам ти да си подбиращ думите. Татко държи да се отнасяме към Аларик с най-голямо уважение. По твоя вина!

— Моля?

— Е, все забравям, че все още си само едно глупаво детенце — отвърна Галън с онзи надменен тон, който я обиждаше най-много. — Разбира се, че си виновна. Ако тогава не беше духнала от двореца, днес нещата щяха да бъдат съвсем различни. Я ми кажи, кой те спаси, когато онези негодници те заплашваха, че ще ти прережат гръкляна

или дори се канеха да ти сторят нещо още по-лошо, а? Спаси те Аларик. Лъжа ли е?

— Как си позволяваш да ме упрекваш!

Тя прехапа долната си устна. Всеки път кипваше, когато ѝ напомняха този случай.

— Та ти изобщо не знаеш какво щеше да направи с теб тази паплач, ако не се бе появил Аларик.

— Разбира се, че знам — възнегодува тя.

Всъщност си представяше нещата съвсем мъгляво. От време на време прислужниците си шушукаха разни работи, а мъжете си разказваха грубовати вицове, но цялостният смисъл на дочутото ѝ убягваше.

— Ти си виновна, че Аларик винаги е добре дошъл в нашия дом. За татко той е приятел.

— Значи аз съм била виновна, така ли? Та аз го ненавиждам.

— Да, ама се страхуваш от него — добави Галън пренебрежително.

— Не се страхувам! Не ме е страх от нито един мъж.

— И от татко ли не се боиш? — усмихна се Галън. — Сигурен съм, че и ти се страхуваш от него. Впрочем аз също, признавам си.

Галън имаше право. Всички се бояха от Харалд, макар че всъщност никой не можеше да обясни защо. Не обичаха да предизвикват неодобрението му, защото го обичаха от все сърце, а когато се държаха лошо, той се чувстваше сериозно засегнат.

— Добре, така е. От татко изпитвам страх. Но не и от норманин.

— Докажи го!

— Как?

— Не знам. Измисли там нещо. Въображението ти работи винаги много добре, когато трябва да измислиш някоя лудория. Можеш например да напълниш ботушите му с нечистотии.

— Минало-бешело. Това вече съм му го правила.

— Наистина ли?

— Мина доста време оттогава, но съм убедена, че си го спомня.

— Виждаш ли, значи си бълзливка.

— Не е вярно.

Фалън се досещаше, че Галън я предизвиква нарочно, но обичаше да рискува и бе готова да покаже на какво е способна.

— Ще видим кой повече се страхува от норманите... ти или аз!

С тези думи тя остави брат си и пристъпи в залата. Аларик ѝ се стори доста променен. Изглеждаше все така хубав, както и по-рано, но младото му лице сякаш се бе втвърдило. Изразът му беше недружелюбен и затворен. Дори и сивите очи не издаваха нищо от чувствата, които го вълнуват. Тя се разтрепери от хладния му, почти арогантен поглед. Галън имаше право — страхуваше се от него. По-рано предизвикателното ѝ държане беше само една вълнуваща игра, сега обаче същото щеше да е чиста лудост.

— Фалън! — извика Едит и се отправи с бързи крачки към нея.

Майка ѝ носеше красива жълта рокля, а в изкусно подредената, вдигната нагоре коса просветваха няколко току-що откъснати парички.

— Боже, на какво си заприличала — прошепна тя на дъщеря си. — Роклята ти е изцапана отгоре до долу, а косата ти е омела цялата гора. Поздрави бързо гостите, а после си отиваш веднага в стаята. Искам да се измиеш и да се преоблечеш за вечеря. Разбра ли?

— Дъщеря ни Фалън — обърна се тя към гостите. — Фалън, поздрави граф Аларик и неговите рицари Фалстаф, Боклар и Ромни.

С пламнали страни Фалън направи реверанс пред тримата. Усети и неодобрителния поглед на баща си — очевидно външният ѝ вид никак не му се понрави. Все пак за щастие той не бе осведомен за описанието на норманите, което направи пред селските деца.

Аларик ѝ се поклони и напомни на Харалд, че вече е имал удоволствието да се запознае с нея.

— А, да, вярно. Разбира се — кимна Харалд разсеяно и с жест подкани Едит да изпрати Фалън до стълбите.

Още с пристигането ѝ Елсбет я натика в коритото с топла вода. Докато прислужницата търкаше тялото ѝ, Фалън се замисли напрегнато как да докаже на брат си, че не се бои от Аларик. Елсбет я избърса и ѝ помогна да облече розова копринена рокля, а след това ѝ сложи и наметката в царско синьо.

— Боже мили, колко си пораснала! — възкликна Елсбет, която се отдръпна назад и огледа Фалън от глава до пети. — Изглеждаш просто възхитително, миличко. Ето, вземи новия колан. Докато си обуваш обувките, ще ти вчеша косата.

Най-накрая Елсбет събра черните копринени къдрици в красива малка корона.

— Така, готова си, красавице моя. И ми обещавай, че ще се държиш прилично тази вечер. Искам татко ти да се гордее с теб.

Фалън се засмя и я целуна. Почувства се вече голяма в новата си рокля.

Противно на природата си, тя се спусна по стъпалата бавно и грациозно като дама. В края на стълбището я очакваше баща ѝ.

Аларик я наблюдаваше възхитен. Само допреди час тя бе все още дете. Безспорно хубаво, но все пак дете. В този миг обаче приличаше на... дама. Под меката, свободно падаща материя на роклята ѝ се очертаваха вече малки, стегнати гърди. Очарованието ѝ биеше на очи. Аларик наведе глава и се усмихна. Харалд трябваше да се подготви за всякакви изненади. Проблемите нямаше да закъснеят. По очите на своите рицари разбра, че също са заплениени от момичето. За разлика от него обаче те не знаеха, че въпреки младостта си тя можеше да бъде много опасна.

От вниманието на Аларик не убягна благия поглед, който тя отправяше към баща си. В очите ѝ обаче пламваше омраза, колчем се спираха на него и придружителите му.

По време на вечерята Фалън се държа извънредно учтиво — точно както се и очакваше от нея. По изключение бяха разрешили и на братята ѝ да седят на масата при възрастните. Разговорът се водеше на френски. За Фалън този факт бе истинско мъчение; не защото не владееше езика, а защото просто ненавиждаше всичко, свързано с норманите.

След вечерята Едит и децата се оттеглиха. Тръгнаха си и хората на Аларик, тъй като бяха настанени в една от съседните сгради.

Най-накрая Аларик и Харалд останаха сами. Погледът, който гостът отправи към своя домакин беше доста угрижен.

— Безкрайно съжалявам, сър, но Уилям отказва да пусне Улфнот. Мога да ви уверя обаче, че брат ви се чувства добре. Като гост в двора на Уилям него го уважават и...

— Всички знаем, че думата гост в случая не означава нищо друго, освен пленник — уморено го прекъсна Харалд.

Аларик въздъхна. Опита се да повлияе на Уилям да пусне младежа, но напразно. Тъкмо симпатията, която изпитваше към Харалд и Улфнот, правеше задачата му извънредно мъчителна.

— Често сме заедно с брат ви. Ето... има писма за вас.

Харалд само кимна и набързо прегледа написаното.

— Може пък дукът да промени решението си и да го пусне скоро — промълви Харалд.

— Боя се, че... — Аларик се поколеба дали да продължи или не. — Харалд, мисля, че Уилям смята да задържи Улфнот... докато стане крал на Англия, както му обеща Едуард.

— Какво? — извика Харалд потресен. Явно чуваше за пръв път за такова обещание.

— Кралят обеща трона на Уилям.

— Извинете, нямам никакво намерение да проявя неуважение към вашия дук, но... кралят просто няма правото да дава подобни обещания. Не знаете ли, че тези решения се взимат от Съвета на великите? Наистина съществува някаква малка възможност Уилям да се качи на трона. Когато братовчед ми почина, ние потърсихме законен наследник и намерихме такъв в лицето на Айърнсайд, внука на Едмунд. Синът на Едмунд е бил все още момче, когато крал Кнут го е изпратил при шведския крал; там трябвало да го убият. Както знаем обаче, това не е станало. Синът на Едмунд израснал в двора на унгарския крал. Извикахме го оттам, но той почина. Не е могъл да издържи на изнурителното пътуване към Англия. Остави три деца. Синът му Едгар Ателинг е все още дете, но вече живее в Лондон и Едуард е негов настойник. Но дори и да го нямаше това момче, според мен претенциите на скандинавските крале върху английския трон са по-основателни от тези на Уилям.

— Разбирам законите ви, Харалд — отвърна Аларик с угрижен тон. — Но мога да разбера и Уилям. За него обещанието е нещо свято. Той се бори напрегнато за властта си и е свикнал да си взима всичко, което смята за свое. Но както и да е, аз от своя страна ще се опитам отново да поговоря с него за Улфнот. Моля ви да ми вярвате. Дори брат ви да е пленник на Уилям, към него се отнасят като към гост, давам ви думата си.

Аларик протегна ръка и двамата си стиснаха десниците.

— Благодаря ви — изрече спокойно Харалд.

— Съжалявам, че не ви донесох по-добри вести — отвърна Аларик. — Но се радвам, че отново съм тук и искам специално да подчертая благодарността си за оказаното гостоприемство.

— Винаги сте добре дошъл в моя дом, Аларик.

— Както знаете, притежавам имот тук, в Англия — усмихна се Аларик. — Нали Едуард ме превърна в земевладелец.

— Знам, разбира се. Земята ви е част от моето графство.

— За съжаление обаче не мога да ходя често там.

— Е, един ден ще я наследи някой от синовете ви — каза примирително Харалд, но внезапно се удари по челото. — О, простете ми нетактичната забележка. Чухме, разбира се, за смъртта на вашата съпруга. Приемете, моля, искрените ми съболезнования.

— Благодаря ви, сър.

— Все още сте много млад, Аларик. Ще се ожените един ден и ще ви се родят много и хубави синове.

— А сега ще ме извините, нали? Денят бе дълъг и уморителен.

Разбира се — отвърна Харалд, изправи се от мястото си и изпрати госта до стаята му.

— Лека нощ, Аларик!

— Лека нощ, сър!

Аларик се разсъблече бързо, защото се чувстваше смъртно изморен и с прозявка се строполи върху приготвеното легло. Едва-що легнал обаче той скочи и изруга. Чаршафите бяха подгизнали от вода и изпита чувството, че е легнал върху лед. Чак кръвта му замръзна във вените, толкова студени бяха.

Беше съвсем ясно кой му е приготвил неприятната изненада. Защо, по дяволите, това хлапе не го оставеше на мира? Наистина ли го мразеше толкова дълбоко? Или просто бе разглезена и й се разрешаваше всичко? Това дете се нуждаеше от твърда ръка, по този въпрос нямаше капка съмнение.

Аларик се замисли дали да не уведоми Харалд за недружелюбното и невъзпитано поведение на дъщеря му. Гневът му обаче утихна бързо. Та Фалън бе просто глупаче, в чиято глава се раждаха най-различни пакости. Нищо повече.

Той се облече и колкото се може по-тихо се спусна към изхода. Не го видя никой. Не след дълго вече спеше при своите рицари.

На следващата заран Харалд се появи лично. Лицето му носеше белезите на силен гняв.

— Дошъл съм да ви поднеса извиненията си — започна той. — Тази сутрин Едит научи защо се е наложило да напуснете къщата.

Фалън си призна, че сама е измислила милата изненада. Мога да ви уверя, че ще си получи наказанието за тази постъпка. А освен това ще ви се извини лично.

— Е, не е необходимо...

— Необходимо е. А сега заповядайте с хората си отгатък, за да закусим заедно.

— Идваме веднага, сър.

Фалстаф буквално се топеше от любопитство. Харалд едва-що излезе от стаята и той заразпитва Аларик за причините, накарали графа да ги посети в този тъй ранен час.

— Детинска шега — усмихна се Аларик широко. — Просто някой е излял няколко ведра вода в леглото ми.

Останалите избухнаха в гръмогласен смях.

— Някой ли? Обзалагам се, че е малката, която ни превърна в дяволи с рога и копита! — обади се Ромни.

— Печелите — потвърди Аларик и се разсмя от сърце. За пръв път след смъртта на Морвена.

На закуска се бяха събрали всички, с изключение на невъзпитаната щерка на Харалд. Закусиха без нея. След час Аларик отиде в стаята си, за да се обръсне. За негова голяма изненада там го очакваше Фалън. Поздрави я с леко кимване.

— Дошла съм, за да ви се извиня, сър.

Той скръсти мълчаливо ръце, облегна се на стената и я загледа.

— Хубаво! Само че не съжаляваш никак за извършеното, нали?

Тя се поколеба, тъй като не обичаше да лъже.

— Сър, вие сте норманин, а от норманите Англия не може да очаква нищо добро.

— Нищо добро ли? — повтори Аларик със съмнение в гласа.

— Заради норманите щеше замалко да избухне гражданска война. Сигурна съм също, че се лакомите за Англия. Искате да заграбите моята родина!

Аларик я изгледа удивен. Това дете не можеше да знае, че Уилям наистина се гласеше да се настани да английския трон. Явно предусещаше инстинктивно надвисналата опасност.

Тя изтича пъргаво до прозореца, разтвори кепенците и хвърли поглед навън.

— Съжалявам, че съпругата ви е починала, графе. Майка ми обърна внимание, че държането ми към вас е жестоко, тъй като тази загуба ви е засегнала дълбоко. Моите искрени съболезнования!

Аларик стисна зъби и кръвта се оттегли от лицето му. Фалън се обърна към него — бе преbledнял и изглеждаше много нещастен.

— Приемам съболезнованията ти. А сега можеш да си вървиш.

— За съжаление не мога — измърмори тя. Поради някаква неясна причина в този миг той й изглеждаше особено опасен.

— Отивай си. Имаш моето позволение.

— Не може. Баща ми иска да ви прислужвам целия ден.

— Моля? — изпръхтя Аларик, невярващ на ушите си.

— Има две възможности — или да ме нашибате с върбова пръчка, или да ви прислужвам. Вие ще решите.

Аларик я изгледа развеселен.

— Трябва да призная... учуден съм, че си готова да те набия или дори да се унижиш дотолкова, че да прислужваш на дявол като мен. Та било то и по заповед на Харалд.

Докато говореше, тя съсредоточено наблюдаваше обувките си.

— Е, добре, щом като е такава работата — продължи Аларик. — Нека помисля какво можеш да сториш за мен. Я поседни малко докато ми хрумне нещо.

— Предпочитам да постоя права, ако нямате нищо против.

Значи Харалд най-сетне бе нашарил дупенцето на щерка си.

— А, разбирам... когато седиш, малко понаболява, нали?

— Това не е толкова страшно — отвърна тя хладно. — Татко има лека ръка. Утре вече няма да чувствам нищо.

— Имаш късмет. Ако, не дай боже, се случи така, че пак те напердаша някой ден, ще си спомняш цяла седмица за ръката ми.

— Трябва да ви припомня, че вече не съм дете. — Тя преглътна и продължи: — А вашата съвсем не лека ръка си я спомням и досега.

— Разбира се, че си още дете, Фалън — засмя се Аларик. — Само децата измислят такива шегички. Та аз не съм ти сторил нищо лошо. Има една стара поговорка — превий се, клонче, да не се счупиш.

— Според мен всеки, който се прекланя пред чуждите заповеди, е страхливец. Мен обаче никой не може да ме превие, уверявам ви.

— Все пак сега стоиш пред мен. Как така?

— Обичам баща си, затова съм тук. Разгневих го и съм си заслужила наказанието. Но той никога не може да ме накара насила да застана тук пред вас.

Аларик се умълча. Ето, Морвена го обичаше, но любовта ѝ докара само злини — смъртта на едно момиче, смъртта на любовника ѝ, нейната собствена смърт и най-сетне смъртта на нероденото дете. А това момиченце го ненавиждаше...

— Смирението ти, принцесо, ме развълнува дълбоко. Ето, чак очите ми се насълзиха... И така. Конят ми трябва да се почисти, а шлемът и мечът се нуждаят от излъскване. Като свършиш и с тях...

— За бога, колко време смятате още да стоите тук? — възкликна Фалън неволно.

— Ами не знам още — отвърна той развеселен, — може да поостана и повечко. Кой ли мъж няма да се почувства поласкан, ако му прислужва принцеса.

Той се засмя, хвърли се върху оправеното легло и скръсти ръце зад главата си.

— Най-добре е да започнеш веднага.

Напускайки стаята, тя му хвърли последен гневен поглед.

Един от пажовете го обръсна, след което Аларик слезе в залата. Там вече го очакваше Харалд. Бяха се уговорили този ден да отидат и да огледат на място имота на Аларик.

След завръщането си от имението Аларик реши да провери как Фалън е изпълнила нарежданията му и се отправи към конюшните. Видът на врания кон, който изцвили тихо при пристигането му, го изненада приятно. Кожата му бе почистена, гривата сресана, а копитата искряха от чистота. Внезапно обаче долови гласове пред конюшните. Погледна иззад ъгъла и какво да види: Фалън си седеше на една купа сено, дъвчеше сламка, а очите ѝ издаваха, че е в най-добро разположение на духа. Погледът ѝ следеше младия Боклар, който най-прилежно лъскаше щита на Аларик и същевременно от устата му се лееше любовна песен.

Гледката го развесели. Малка никаквица такава, помисли си той, гледай как е нагласила нещата. Влюбеният Роже върши нейната работа, а тя го гледа и се изтяга лениво като котка на припек.

Внезапната му поява изплаши Фалън, а клетият Роже напразно се стараеше да скрие огромния щит зад гърба си.

— Какво държите зад гърба си, друже? — поиска да узнае Аларик с ласкав глас. — Я гледай! Че това бил моят щит! И какво търси там моят щит?

Двамата впериха виновно очи в него.

— О, милорд, помислих, че... реших да... мъничко да помогна на младата дама, защото... защото този щит е много тежък за нея — запелтечи загубилият ума и дума Роже.

— Мда, разбирам. Четката за почистването на коня, и тя сигурно е твърде тежка за младата дама, нали?

— Всичко, свързано с вас, за мен е тежко бреме — оповести Фалън със захарен гласец.

— Това все пак наказание ли е или напротив? Разбира се, откъде ли може да знаеш ти? Сигурно за теб не представлява трудност да накараш другите да вършат своята работа, нали?

— Милорд, аз исках само да помогна — обади се Роже отново.

— Ако искате наистина да й помогнете, по-добре не й вършете работата. Младата дама има право на избор... или ще направи това, което й заповядам, или пък...

— Или? — попита храбро Роже.

— О, тя знае добре какво искам да кажа — отговори Аларик със скрита заплаха в гласа.

Фалън го изгледа и погледите им се вкопчиха един в друг.

Най-сетне тя се изправи, дръпна щита иззад гърба на Роже и се запрепъва под тежестта му. После се спря и погледна младежа с пленителна усмивка.

— Ах, моля ви, сър, изпейте ми още една песен.

Смутен, Роже обърна поглед към Аларик.

— Графе, нали не възразявате вашият приятел да ми прави компания докато работя?

— Нямам нищо против. Стига да не работи вместо вас.

В къщата Едит го прие с привичното си дружелюбие. Напомняше му много на Матилда, съпругата на Уилям.

— Аларик, струва ми се, че искате да се изкъпете и банята ще ви е от полза. Веднага ще изпратя слуга да приготви всичко.

— Права сте, Едит, вие сте истински ангел. Харалд е за завиждане, че има такава съпруга — рече Аларик сериозно.

В стаята си той се разсъблече и влезе в коритото. Отпусна се назад и потъна в размисъл. Как да убеди Уилям да освободи Улфнот? И как ли дукът щеше да възприеме факта, че вероятният престолонаследник се казва Едгар Ателинг?

В този миг нещо падна в благоуханната вода.

— Това е сапун — чу той гласа на Фалън.

— Ти пък какво правиш пак тук?

— Донесох ви щита и меча, милорд. Всичко е изпълнено.

Тя потопа ръка във водата и по лицето ѝ се изписа ужас.

— О, водата ви е изстинала!

Аларик си спомни веднага една много сходна ситуация.

— Фалън...

Тя обаче хвана бързо котлето.

— Фалън, предупреждавам те...

Но беше вече късно. Тя изля безмилостно врялата вода върху му. Той изруга, дръпна я за ръкава и я притегли над коритото.

— Тръгвам си веднага... ако ме пуснете — изхлипа тя.

— Първо обаче ще ме изслушаш! Ако някога пак те обземе желанието да ме ядосаш, помни, че ще ти го върна тъпкано. Вече не си дете и затова вече няма да ти прощавам. Кълна се, че ако отново ти хрумне да ме попариш, ти също ще цопнеш във врялата вода. Нали знаеш, че ако ми падне случай, най-охотно ще те напердаша. Разбра ли какво искам до ти кажа?

— Да — извика тя с поруменели страни.

Не, мина отново през ума на Аларик, тя вече не беше дете, а прелъстителна, красива млада жена, на чийто чар се бе поддал дори и един от неговите хора.

— А сега изчезвай! Веднага!

СЕДМА ГЛАВА

Харалд излезе от къщата на остров Уайт, където прекарваше летните месеци със семейството си. Съвсем спонтанно реши да се усамоти, да половува и да лови риба. Едит прояви разбиране към желанието му да остане за известно време сам. Последните шест години, в които той управляваше страната като дясна ръка на краля, бяха за него всичко друго, само не и леки.

Тръгна с бързи крачки през голямата поляна, а край него ловджийските кучета лаеха и скачаха възбудено.

— Татко!

Позна гласа на дъщеря си и я изчака. Тя дотича при него с развени от вятъра коси.

— Къде си тръгнал? — попита го тя, останала без дъх.

— За риба.

— С кучетата ли? — разсмя се тя.

— Е, за риба и на лов.

— Може ли да дойда с теб?

Погледът му се спря върху нея. Скоро щеше да навърши осемнадесет години. Беше малко по-висока от Едит и независимо от женствено закръглените бедра и стегнатата, пълна гръд изглеждаше изключително крехка и грациозна. Явно имаше силно еротично излъчване, но благодарение на строгото си религиозно възпитание не бе познала още мъж. Баща ѝ обаче разбираше много добре, че е дошло време да ѝ се потърси съпруг. От вниманието му не бяха убягнали закачките ѝ с младия Делън; сякаш бе малко влюбена в него. Колкото и да бе невинна, тя много добре знаеше как да използва женските си прелести, за да постигне целите си.

Честите му отсъствия от дома най-много тежаха на Фалън и тъкмо тя най-много се притесняваше за него. Той осъзна този факт благодарение на един инцидент, станал две години по-рано.

По заповед на Едуард той поведе английските войски срещу Груфид, краля на Уелс. Междувременно обаче той бе убит от

собствените си хора. При това положение Харалд бе принуден от обстоятелствата да заведе младата вдовица, сестрата на граф Моркър, при семейството ѝ. Разпространи се мътва, че е имал любовен романс с нея и дори нещо повече — че я е взел за жена. В този слух нямаше, разбира се, нищо вярно, но случилото се засегна силно Фалън и тя даде израз на тревогата си.

— Моля ви, татко, нека да ви придружа.

— Е, добре, съгласен съм — отстъпи накрая Харалд. — А сега бягай да кажеш на майка си. И побързай, защото просто нямам търпение да се кача на борда колкото се може по-скоро.

Фалън се хвърли на врата му и му благодари с радостен блясък в очите. Както и можеше да се очаква, Едит не се възпротиви на решението му. Когато обаче майка и дъщеря се сбогуваха, погледът на Едит се спря на ясното лятно небе.

— Времето нещо не ми харесва — рече тя тихо, обзета от необичайно безпокойство.

— Какво говориш, мамо — засмя се Фалън. — Денят е чудесен. Виж само как грее слънцето.

— Не усещаш ли вятъра? — Усмихна се и продължи: — Нали знаеш, все си въобразявам разни неща. Бог да те пази, детето ми.

Утринта бе наистина чудно хубава. Опънаха платната и излязоха в открито море. Бог очевидно ги закриляше, защото уловът бе повече от добър. Когато Харалд извади на борда един особено едър екземпляр, главният матрос им поднесе вино. И както си седяха един до друг в добро настроение, Харалд реши да поприказва сериозно с дъщеря си.

Фалън го слушаше внимателно, а той ѝ разказа за постоянните капризи на Едуард, с които дразнеше враговете си. После пък той, Харалд, трябваше да ги умилюва по всевъзможни начини. Измина обаче доста време преди да засегне същинската тема на разговора.

— Аз те обичам, Фалън — започна той и взе ръцете ѝ в своите. — Обичам и твоите братя, почитам и обичам майка ти. Може обаче да стане така, че да се обвържа с друга жена. И не защото съм престанал да обичам майка ти, а защото ще бъда принуден. Искам да разбереш, че това не е насочено против теб и че не искам да ти причиня болка.

— Да, татко, но ме боли.

Лицето му издаваше колко страда от мисълта за раздяла. Тя го целуна нежно по бузата и се усмихна през сълзи.

— Но аз те разбирам — увери го тя с привидно спокоен тон. — Моля ви, не се притеснявайте за мен. Просто... аз просто много се радвам, че съм заедно с вас.

— Да, но не ни остава още много време.

— Какво искате да кажете?

— Е, през изминалите години се явиха доста кандидати за ръката ти — от Севиля, та чак до Осло. Няма да измине много време и ти ще трябва да се омъжиш.

— Вие няма да ме изпратите в чужда страна, нали?

— Зависи, зависи — подкачи я той. — На теб ти трябва мъж, който да те опитоми... ако се наложи, дори с твърда ръка.

— Татко!

— Вярно, че вече се държиш по-прилично от по-рано, но... Изобщо, тежко и горко на мъжа, който се влюби в теб.

— Как можете да говорите такива неща! — запротестира тя. — Когато се омъжа, ще бъда вярна и предана съпруга на мъжа си.

— Дори и ако го избира аз ли?

— Вие няма да направите това! Нали досега отклонявахте всички предложения? Добре знаете, че трябва аз да си избира съпруг.

— На твоё място нямаше да съм толкова сигурен. Може пък да те омъжа за някой норманин. Като гаранция за живота на чичо ти.

— Не — извика тя ужасена. — Не се подигравайте така с мен. Готова съм, ако щете, да ида в Испания, Италия или дори във Византия, но ви умолявам, не ме изпращайте при тези варвари.

В този миг наблизко изтреця гръмотевица, а по притъмнялото небе се загониха светкавици. Внезапен тласък на вятъра опъна платната.

— Света Дева Марийо! — изкрещя Харалд, прекръсти се и скочи от мястото си. — Видя ли? Изобщо не биваше да идваш с мен.

— Не ме е страх, татко — извика Фалън, макар че цялата се разтрепери от ужас.

— Хайде, слизай веднага долу — нареди Харалд, тъй като в този момент заваля проливен дъжд.

— Не мога ли да помогна с нещо — опита се да възрази тя.

Кучкарят отчаяно се опитваше да успокои възбудените кучета. Моряците се катереха по мачтите, за да свият платната, а капитанът с последни сили поддържаше равновесието на кораба. По разбуненото

море се носеха огромни вълни, увенчани с пенливи коронки. Фалън се вкопчи в някаква мачта и започна да се моли без глас. Измина сякаш цяла вечност преди бурята да поутихне и небето да се проясни.

Харалд и капитанът разтвориха картата, за да разберат къде се намира корабът. Очевидно бурята ги бе завлякла на юг. Пред тях се простираше френският бряг.

Нормандия, помисли си Фалън ужасена.

Ненадейно откъм морето се надигна гигантска вълна и се стовари върху кораба. Фалън изпищя. Видя за миг протегнатата ръка на баща си, но пред очите ѝ притъмня, устата ѝ се напълни с вода и тялото ѝ се преметна през борда на разпадащия се кораб. Успя с последни сили да се вкопчи в някаква плуваща греда и загуби съзнание.

Когато дойде отново в съзнание, съзря над себе си кристално синьо небе. Слънцето светеше право в лицето ѝ и тя запримига.

— Mon Dieu! — се изтръгна неволно от устата на пастира, втренчил се в нея с широко разтворени, възхитени очи.

Тя се надигна, седна и попадна в обятията на баща си, който я зацелува бурно. Пастирът ѝ подаде наметката си. Беше от груб плат и миришеше на тор, но Фалън бе благодарна и на това. Всички до един бяха преживели премеждието — бог се бе смилил над тях.

Внезапно съзряха да се приближава група въоръжени конници.

— В Нормандия ли се намираме? — запита шепнешком Фалън.

— Не, в Понтъо — обади се вежливо един от рицарите.

— Аз съм Харалд, граф на Есекс — съобщи на висок глас баща ѝ.

— Не се и съмнявам, сър. В момента обаче сте така да се каже гост на дук Ги дьо Понтъо.

Поведоха ги към замъка Борен. Харалд я погледна разтревожен, но не каза нищо.

Заклучиха Фалън в една стая, а баща ѝ се озова в подземие.

Уилям тъкмо вечеряше, когато до него достигна вестта за пленяването на Харалд.

— Графът на Есекс е претърпял корабкрушение в бурята — съобщи вестносецът — Изглежда всички са останали живи, дори и

ловджийските кучета. Казват, че с него имало една извънредно красива млада жена. Старият пастир, който ги е открил на брега, твърди упорито, че тя не може да не е ангел небесен.

— Ангел ли? — попита Уилям и изгледа с любопитство приятеля си Аларик. — Кой ли ще е този ангел?

— Обзалагам се, че е дъщеря му.

— О, боже, клетото дете! — възкликна Матилда.

Уилям погали успокоително ръката ѝ.

— Не се бойте, скъпа. Познавам дука... Той ще поиска да извлече само някаква финансова изгода. Нищо повече.

Внезапно се разсмя и удари с юмрук по масата.

— Харалд е тук! Ей на това му викам щастлива случайност! — После се обърна към вестносеца. — Напомнете на дука, че е мой васал и че ще получи възнаграждение, когато ми предаде Харалд и останалите. Ще го очакваме утре в Йо.

Вестносецът се поклони, уверявайки Уилям, че ще предаде незабавно волята му на дука.

— Мисля, че ще е по-добре да го придружа — каза Аларик и се изправи от мястото си. — Ще се погрижа нищо да не се случи на Харалд и дъщеря му.

— Сигурен съм, че всичко ще бъде наред, Аларик. Утре сте ми необходим. За разлика от мен вие познавате Харалд добре. Аз все още не съм се срещал с него.

Аларик само кимна, тъй като аргументът на Уилям беше убедителен.

Когато си легна по-късно същата вечер, той дълго не можа да заспи. Мислите му постоянно се въртяха около Харалд, когото не бе виждал години наред. И още нещо — какво, по дяволите, търсеше дъщеря му на кораба?

Тъй като Уилям държеше на всяка цена да направи добро впечатление, на следващата сутрин поеха с голяма свита за Йо. Ги дьо Понтъо вече ги очакваше там и им предаде пленниците. Уилям запрегръща Харалд възторжено както се прегръща някой отново намерен сродник. Но свидетелите на тази вълнуваща сцена, които познаваха добре дука, знаеха отлично, че всъщност Харалд Годуин сменя само един затвор с друг.

— А, това значи бил ангелът — промърмори Уилям, когато му представиха Фалън.

— Милейди! — поздрави я той с усмивка. — Някога в Англия се запознах с едно малко момиченце. Сега в Нормандия съм щастлив да поздравя една красива млада жена. Кажете ми, мила, помните ли ме все още?

— О, разбира се — отвърна тя и го дари с най-пленителната си усмивка. — Как мога да забравя великия дук на Нормандия?

Уилям се наведе над ръката ѝ, а погледът ѝ случайно се спря на Аларик. В красивите ѝ очи се появи израз на обърканост, когато го позна. Аларик го досмеша, защото знаеше прекрасно какво ѝ е истинското мнение за великия дук.

— Аларик! — Харалд го поздрави с искрена радост. И на двамата им се искаше да поприказват един с друг, но в този момент Уилям оповести на висок глас, че тръгват за Руан.

— Но не на тези жалки кранти, разбира се, а върху качествена норманска конска плът.

В действителност конете бяха добри — за тях Уилям плати на дука на Понтъо прилична сума. Всички се разсмяха.

Той даде знак и мигом доведоха красив, представителен жребец.

— Този жребец е за вас!

Харалд поблагодари и се метна върху седлото.

— А вие, Аларик, се погрижете за милейди.

Фалън понечи да протестира, но осъзна своевременно абсурдността на намерението си. Затова и премълча.

Аларик се поклони церемониално, прихвана я не особено нежно през талията и я прехвърли на друг кон. При допира на силните му ръце я обзе някаква странна възбуда. Погледа му обаче посрещна с подчертано равнодушие, макар сърцето ѝ да се разтуптя бясно.

По пътя спряха да отпочинат в един чифлик, собственост на дука, където живееше рицарят Рили дьо Кутанс. Потеглиха наново веднага след като се нахраниха, за да стигнат в Руан, преди да се стъмнило.

На Фалън ѝ стана неприятно, че баща ѝ и Аларик яздят един до друг и си приказват като стари приятели. От уважение към дука говореха на френски.

— Вие наистина владеете отлично нашия език — каза Уилям с възхищение в гласа.

— Учил съм го още като дете, а освен това казват, че притежавам усет към езиците — позасмя се Харалд. — Този мой езиков талант винаги ми е вършил добра работа... например, когато бях на поклонение в Рим.

— За съжаление все още не съм имал тази възможност — възкликна Уилям. — Трябва непременно да ми разкажете. Признавам, че сме доста необразовани и ви завиждам ви за познанията.

— Както знаете, крал Едуард обича изкуството, музиката, поезията. Дори и науката успя да го заплени.

— Да, но сигурно не е лесно да се понасят капризите му, нали? — разсмя се Уилям.

Харалд си спести отговора. Наистина той често се оплакваше у дома от недостойните гневни изблици на краля, но пред дука не бе склонен да се отпусне.

— Е, милейди, сега, когато съдбата ви запрати в моята родина, се питам дали да се радвам на посещението ви или не. Питам се също дали все още представлявате заплахата за живота и здравето ми.

Фалън се стресна, забелязвайки Аларик до себе си.

— Явно обичате да се шегувате, милорд. Много добре зная, че не се страхувате от нищо. Честно да ви кажа, изненадана съм, че изобщо си спомняте за мен.

— Вижте, на ръката си все още имам белег от едно момиченце, което ме ухапа, защото не му се нравеше народността ми. За щастие обаче обгарянията са вече излекувани. Трудно е да ви забрави вас човек. Затова повтарям въпроса си... налага ли се да се крия в миша дупка, за да бъда пощаден този път.

— Вие говорите за лудориите на едно дете, сър. Бъдете напълно спокоен. От доста време мокрите кревати не ми доставят удоволствие. Също така едва ли ще ми е приятно да ви попарвам с вряла вода.

— Наистина ли? О, снехте тежък товар от сърцето ми.

— Вие ми се надсмивате.

— В никакъв случай, милейди. Просто искам да съм осведомен. Ще има ли мир между нас или все още гледате на мен като на враг?

— Много сте самомнителен, милорд. Аз изобщо не съм си мислила за вас през това време.

— Това е добре. Дори много добре.

— Наистина ли?

— Добре е за вас, милейди. Така предупреждението ми става излишно.

— Предупреждение ли? Вие предупреждавате мен? Или може би става въпрос все пак за заплаха?

— Ако ви заплаша някога, се излагате на голяма опасност. Защото винаги спазвам заплахите и обещанията си. В случая обаче исках само да ви предупредя.

С леко кимване той приключи разговора.

Фалън почувства как я обзема познатата ярост, която се появяваше винаги в негово присъствие. За съжаление обаче бе поставена в ситуация, изискваща от нея желязно самообладание. Бурята не ги изхвърли просто на чужд бряг. По-лошото бе, че от този ден нататък се превръщаха в „гости“ на Уилям.

ОСМА ГЛАВА

Въпреки предубеждението си към всичко норманско Фалън трябваше да признае, че местата, през които яздеха, бяха много красиви. Минаха и покрай внушителни замъци, построени от камък, за да издържат на войни и дълги обсади. Опустошените поля обаче напомняха, че тук постоянно се водят битки.

По площ Руан беше почти колкото Лондон, но на вид бе съвсем различен. Англичаните например строяха сградите си предимно от дърво, докато норманите предпочитаха тухлите и камъка.

Вече се смрачаваше и захладня. Скоро пред тях се изправи замъкът на Уилям.

— Вие сте дъщерята на Харалд, нали? — попита Матилда, която посрещна пристигащите в двора.

Гласът ѝ звучеше благо. Тя взе ръцете на Фалън в своите и се усмихна дружелюбно. Дукесата, невисока, хубава жена, излъчваше естественост и добродушие и Фалън я хареса от пръв поглед.

— Опасенията ми май се оказаха верни. Изглежда, че Ги е занемарил задълженията си като домакин.

— Така е, държат се е с тях като с пирати — възмути се Уилям.

— Сър Харалд, съпругът ми ще ви придружи до вашата стая. Сигурно сте смъртно изморен. Но сме щастливи, че сте успели да се спасите в тази буря. Лично ще се погрижа за Фалън. След топлата баня ще заспи като бебенце.

— Благодарим ви от все сърце за топлото гостоприемство, лейди Матилда — отвърна Харалд.

— Моля ви, това се разбира от само себе си. Аларик ми разказа колко дружелюбно сте го посрещали в Англия.

При тези думи Фалън усети върху себе си погледа на Аларик и се запита дали той наистина е разказал всичко на дукесата.

Матилда сложи приятелски ръка на кръста ѝ и я поведе към вътрешността на замъка.

— Ще се радвам, ако ме наричате просто Матилда. А ако имате нужда от нещо, идвайте направо при мен. Обещавате ли ми?

Косите и очите на Матилда имаха цвета на зрял лешник. Макар фигурата ѝ да бе крехка, тя излъчваше огромна сила и Фалън мигом почувства доверие и симпатия към нея.

Двете се изкачиха заедно по извитото каменно стълбище. В стаята вече ги очакваше дълбоко корито, от което излизаше пара, а на огромното легло бяха приготвени нови дрехи за преобличане.

— Благодаря ви за оказаното внимание — рече Фалън.

— Знам какво е морето да те изхвърли на чужд бряг. Освен това съм майка на шест деца, а и седмото вече е на път. За мен не представлява трудност да се погрижа за още едно.

Благодарение на Матилда Фалън преодоля бързо началното си смущение, изу мръсната рокля, влезе в коритото и се отпусна удобно в топлата вода. Дукесата започна да ѝ мие косата и заразказва за децата си. Непринудено държане на Матилда накара Фалън също да ѝ разкаже за своя дом и семейство.

Малко след това тя се мушна в копринената нощница, пи още малко горещо мляко и се покатери на просторното, меко легло. Само след няколко секунди сънят я обори.

На следващата сутрин тя научи, че Уилям, Аларик и баща ѝ са потеглили още на зазоряване, за да се присъединят към Ривалон от Дол в битката му срещу Конан Бретански при Сен-Жам дьо Бьоврон. Дукесата се опита да я успокои, но страхът за живота на Харалд така и не я напусна. Изобщо не можеше да приеме факта, че Уилям е поканил английския си гост да участва във военен поход. Нямаше доверие на Уилям, не вярваше дори и на Аларик.

Дните в двора на норманския дук се нижеха бавно. За да разсее тревогата си, Фалън прекарваше по-голямата част от времето с децата на Матилда като се опитваше да ги научи на английски. Особено удоволствие ѝ доставяха срещите с чичо ѝ Улфнот, който живееше в замъка като заложник. Всички се отнасяха към него с уважението, полагащо му се заради неговия произход.

Междувременно пристигна известието, че дукът е спечелил битката и за храбростта му е удостоил Харалд с рицарско звание.

Тромпетни сигнали оповестиха завръщането на победоносните войни, Фалън ги посрещна с искряща златиста рокля, пристегната в кръста с широк везан колан.

Когато баща ѝ се появи на кон редом с Уилям, тя се завтече срещу му и с радостна усмивка му поднесе бокал вино. Извън себе си от щастие, Харалд я притисна силно към себе си.

— Татко! — прошепна тя с обич.

В това време Аларик слезе от черния си боен кон. Погледът му се спря на Фалън, а тя поруменя и рязко извърна лице.

В залата ги посрещна музика. Най-първите благородници се разположиха вляво и вдясно от дука и дукесата. Поставиха Фалън между баща ѝ и Аларик. Аларик разговаряше оживено с дамата от лявата си страна, но същевременно усещаше с цялото си същество присъствието на Фалън. Тя също усещаше близостта му — мускулестата му ръка, мириса на неговото тяло. И докато той разговаряше и се смееше, коляното му от време на време докосваше нейното, Фалън изгаряше от жажда, но не бе в състояние да надигне сребърния бокал, от който пиеше и Аларик, какъвто бе обичаят тук.

Ненадейно той се наведе към нея и дъхът му опари страната ѝ.

— Може и да съм дявол с рога — прошепна ѝ той, — но, кълна се, няма да се отровите, ако пийнете от моята чаша.

Той тикна бокала в ръката ѝ, а сивите му очи я загледаха напрегнато.

— Не съм жадна — проговори тя.

— А аз не съм дявол — настоя той.

Едва след няколко секунди Фалън осъзна, че е изпила виното до капка, нещо, което се възприемаше като крайно невъзпитана постъпка. Аларик направи знак на един от прислужниците да долее.

— Всъщност аз съм този, който трябва да се пази — започна той с усмивка. — Но както виждате, изобщо не ме е страх да пия от една и съща чаша с вас. Нещо повече, чувствам се поласкан.

Докато траеше пиршеството, за доброто настроение на присъстващите се грижеха жонгльори и дресьори на танцуващи мечки и диви котки. После започнаха танците и Фалън просто не можеше да си поеме дъх. Тя се смееше и флиртуваше с цял куп млади рицари, без да си дава сметка, че по този начин предизвиква завист и ревност в присъстващите дами. В един момент дори видя Аларик да танцува с

едрогърда червенокоса жена, която упорито му шепнеше нещо в ухото и най-безсрамно търкаше тялото си в неговото.

Тази вечер дукът пи по-малко от обичайното и независимо от веселието, което цареше навсякъде, лицето му изглеждаше сериозно. Накрая той се оттегли с Харалд в личните си покои. Движена от лошо предчувствие, Фалън скришом ги последва.

За неин късмет двамата забравиха за затворят вратата зад гърба си и Фалън успя да види, че около дългата маса пред камината са се събрали много мъже, сред които позна доведените братя на Уилям — Одо и Робер, както и архиепископа.

— Харалд, трябва да гласувате за мен, когато Съветът на великите се събере след смъртта на Едуард. Настоявам да ми обещаете поддръжката си още сега.

— Но това не е по силите ми — опита се да обясни Харалд.

— Едуард ми обеща трона, Харалд. Искам от вас само едно — съгласието ви, че ще дадете гласа си за мен, за да подсигурите правото ми върху престола. Може би трябва дори отсега, докато Едуард е жив, да изградим заедно военна база в Доувър.

При тези думи дукът се усмихна дяволито. Собствената му идея, родила се току-що в главата му, очевидно го въодушевяваше, а гласът му издаваше страст и ентузиазъм.

— Представяте ли си, Харалд? Вие и аз! Представяте ли си само какво можем да направим ние двамата за Англия!

Фалън притисна устата си с ръка, за да не изкрещи. Какво си въобразяваше този дук там? Англия никога нямаше да позволи да я управлява този норманин! Тя напрегнато очакваше какво ще отговори баща ѝ. Щеше ли да отстъпи пред Уилям? Години наред той трябваше да се бори с приумиците на краля, граничещи понякога с идиотизъм. А може би наистина вярваше, че под управлението на Уилям нещата ще потръгнат? Фалън затаи дъх, тъй като в този миг дукът сложи на масата дебела библия.

— Обещайте, Харалд! Закълнете се над Светата библия!

В отчаянието си Харалд се опитваше да обясни на дука по какъв начин действа Съветът на великите, но Уилям твърдоглаво настояваше на своето. Най-накрая Харалд не издържа, въздъхна, целуна библията и се закле, че ще подкрепя Уилям в преследването на амбициозния му план.

Съвсем обърквана от видяното и чутото, Фалън се дръпна назад. Баща ѝ всъщност много добре знаеше, че за чужденеца нямаше да гласува нито един английски благородник. Та нали тъкмо по тази причина години наред търсиха жив наследник с кралска кръв! А и простолюдието със сигурност щеше да предпочете Едгар Ателинг, независимо от младостта му. Накрая стигна до извода, че баща ѝ е действал под натиск. Той разбираше, че ако не отстъпи, Уилям ще ги задържи като пленници.

Внезапно обаче долови съвсем близо гласове и отвори най-близката врата, за да се скрие. В стаята имаше огромно легло, писалище, както и няколко стола, ракли и стойка за оръжие. Камината бе запалена, а в голямото дървено корито пред нея седеше човек, чието лице бе покрито с мокра кърпа.

— Нижел, ти ли си? Ела да ми долееш още малко вода.

Фалън позна начаса този дълбок глас и замръзна на място.

— По дяволите, Нижел, не чуваш ли какво ти казвам? Размърдай се, момче! Няма да карам дамата да ме чака, я!

Боже, онази, червенокосата, била дама, помисли си Фалън с неприязън. Само варварин може да открие нещо хубаво в такава вулгарна жена. Дали пък да не долее гореща вода вместо слугата? Може би тогава той нямаше да махне кърпата от лицето си? Речено-сторено — тя грабна нервно котлето и се наведе разтреперана над коритото.

— Нижел — повтори той нетърпеливо и направи точно това, от което тя се боеше. Фалън пусна котлето и понечи да избяга. Но закъсна. Аларик я хвана за китката и я притегли в коритото.

— Пак ли вие?

Тя лежеше безпомощна върху коленете му, а мократа рокля прилепна към тялото ѝ. Отчаяно се опита да се измъкне от хватката, но напразно.

— Пуснете ме — изкрещя тя. — Проклет нормански плъх!

Вместо това обаче той я притегли още по-плътнo към себе си. За неин ужас зърната на гърдите ѝ набъбнаха от интимното съприкосновение с тялото му. Испита усещането, че е разсъблечена — мократа рокля бе станала напълно прозрачна. Когато осъзна каква гледка представлява за мъжките му очи, цялата поруменя от срам.

А неговият поглед наистина се спусна, жаден и безсрамен, надолу до твърдата ѝ гръд, за да се завърне веднага след това обратно на лицето ѝ. Синевата на очите ѝ, копринената черна коса, полуотворените устни, твърдите, стегнати гърди — всичко това направо го подлудяваше. Устните му се впиха в нейните, ръцете му се плъзнаха леко и нежно по гърдите и погалиха втвърдените зърна. В този миг тя усети как езикът му проникна в устата ѝ и любопитно се заигра там.

Едновременно замаяна, уплашена и възбудена, тя почувства подсъзнателно, че в нея набъбват сокове и сладостни тръпки разтърсват тялото ѝ. Как е възможно, помисли си тя, да мразиш някого толкова силно и същевременно той да събужда в душата ти такива чувства?

Устата му се откъсна внезапно от нейната и тя се завърна в действителността.

— Копеле! — изхълца Фалън с подути, треперещи устни.

— Дъще на Харалд, предупреждавам ви!

— Мразя ви, мразя ви — прошепна тя с учудващо дрезгав глас.

Той се засмя незлобиво.

— Може би ще извлечете поука от днешния инцидент. Можете да си играете там с малчовците и да ги карате да ви играят по свирката, но ви съветвам никога да не предизвиквате зрелия мъж, защото ще получите точно това, което той е в състояние да ви даде. А сега изчезвайте от коритото ми, преди да е станало много късно.

Тя трепна уплашено, усещайки през мокрите си дрехи високо изправения атрибут на неговата мъжественост, подхлъзна се и се стовари с цялата си тежест върху него. Той я притисна здраво в обятията си и се изправи заедно с нея.

— Кажете ми, милейди, какво целите с тези игрички? Колко пъти да повтарям, че предпочитам да се къпя на спокойствие. И ако не се лъжа, най-сетне ми се удаде да ви изплаша.

— Ще викам! — заплаши го тя.

— Ами викайте — засмя се той миролюбиво. — Всъщност аз съм човекът, който трябва да вика. И не си мислете, че можете да се скриете зад гърба на баща си. Защото ние двамата с него сме максимално искрени един към друг.

Притиснал я здраво към себе си, той излезе от коритото, след което я запусна бавно по тялото си, докато накрая краката ѝ допряха пода. Усмихна се лъчезарно и впери поглед в широко разтворените ѝ очи.

— Струва ми се едва ли не, че ако имаше как, най-охотно бихте ми се отдали?

Изпреварвайки опита ѝ да го удари, той бързо изви китката ѝ зад гърба.

— Няма ли най-сетне да се държите прилично, по дяволите!

Фалън му отвърна с ритник по пищялката.

— Как може да сте толкова надменен! — процеди тя. — По-скоро ще позволя да ме възседне истински дявол, някой беззъб просяк или хром крадец! А сега ме оставете!

За нейно учудване той наистина я пусна. Цялата вир-вода, тя се запрепъва непохватно към вратата.

— Фалън?

Обърна се импулсивно. Това, което видя, спря дъха ѝ. Той стоеше пред нея — могъщ воин, горд Адонис, мускулест и опален от слънцето, строен, мокър, с изправено копие, готово за бой.

— Вече не сте дете, Фалън. Следващия път едва ли ще бъда толкова търпелив. Така че в бъдеще ме оставете на мира.

Вбесена, тя тръшна вратата зад себе си. Но в този миг се сети, че излиза от стаята на мъж и видът ѝ не подхожда съвсем на една млада дама. За щастие обаче поради напредналия час не я забеляза никой и тя стигна безпрепятствено до стаята си.

Разсъблече се бързо, навлече нощницата и се пхна в леглото. Лятната вечер бе топла, но тя все още трепереше от студ и притегли завивката до брадичката. В този миг не бе в състояние да мисли нито за клетвата на баща си, нито пък за дилемата, пред която бе изправена Англия. С разтреперани пръсти тя докосна устните си, които все още носеха печата на неговата целувка.

ДЕВЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин не успя да поговори с баща си на четири очи. По решение на Уилям всички бяха отишли на лов, тъй като вечерта щеше да се състои прощалният банкет за графа на Есекс.

От една страна Фалън се радваше безмерно, че най-сетне ще отпътуват, но от друга, животът в норманския двор в известен смисъл ѝ допаднаше. Тук винаги цареше голямо оживление и тя се запозна с много интересни хора, от които научи най-удивителни неща. Испански танцьори например ѝ разказаха за храбрия герой Ел Сид; духачи на стъкло от Венеция ѝ обясниха изкуството си; една египтянка пък, прислужничка на Матилда, ѝ разказа за огромните пирамиди, които служели за гробници на фараоните. Фалън разбираше още отсега, че у дома всичко това ще ѝ липсва.

Ловната дружина се бе събрала в голямата зала. Уилям разговаряше до камината с Харалд и Матилда и Фалън реши да се присъедини към тях. Дукесата ѝ подари чифт ръкавици за лов на соколи, а Робер и Адела пристъпяха възбудено от крак на крак, тъй като за пръв път през живота си щяха да яздят. Аларик все още бе на масата и се задяваше с червенокосата.

На въпроса ѝ коя е тази жена чичо Улфнот отговори, че това е лейди Мери от Тара, потомка на една от ирландските династии.

— И е тръгнала на лов за мъж — продължи Улфнот като ѝ намигна шеговито. — Предполагам, че се чувства отлично в компанията на Аларик. Но той не възнамерява да се жени за нея.

— И защо не?

— Смята я за очарователна, впрочем аз също. Освен това тя е извънредно богата. Но Аларик ми каза, че няма да се ожени никога. Познавам го вече добре и мога докажа, че казва това, което мисли. Много клюки се носят по техен адрес и дори са сключвани облози. Но знае ли някой какво ще излезе от тази работа? Всъщност защо се интересуваш от графа и избраницата му? Да не би Аларик да ти харесва? Защото ако е така, трябва да внимаваш за сърцето си! Той

несъмнено е чудесен приятел, но понякога очите му са тъй хладни и жестоки. Боя се, че и сърцето му е като тях.

— О, не, просто съм любопитна — увери го Фалън бързо. — Всъщност ненавиждам този човек.

При тези думи по устните на чичо ѝ плъзна иронична усмивка.

Внезапно вниманието ѝ привлече високият смях на Уилям. Десетгодишната Адела стоеше до майка си и руменина покриваше страните ѝ. Харалд се усмихваше дружелюбно на хубавото момиченце.

— Значи решено — тъкмо казваше дукът. — Адела ви се възхищава, Харалд. За мен от днес нататък дъщеря ми е годеница на благородния есекски граф.

Фалън не можеше да повярва на ушите си. Баща ѝ бе четиридесетгодишен мъж, а Адела току-що бе навършила десет години. Това сигурно беше някаква дебелашка шега. Баща ѝ вероятно е направил комплимент на хубавото дете и това ще да е породило шегата. Просто нямаше друго обяснение.

Обзе я остро желание да остане сама. Когато малко по-късно ловната дружина достигна гората, тя поизостана и свърна встрани.

Гората бе тъмна и тиха. Само от време на време някъде изпискваше птица. Тя се вслушваше в тропота на коня си и понякога вдигаше поглед към върхарите на дърветата, които се губеха в падащата мъгла. Поне на това място Нормандия приличаше на мирен, идиличен кът. Неочаквано обаче някакъв шум я откъсна от мислите ѝ и тя още в същия миг съжали, че не е останала при другите. Вярно бе, че Уилям управлява страната си със силна и строга десница, но все пак не бе състояние да пресече действията на разбойниците и крадците. Дори да извика, никой нямаше да я чуе. Под ръка нямаше нищо друго, освен малък кинжал, подарък от Матилда. Какво можеше изобщо да стори сам-сама против възможните нападатели?

Конят ѝ изпръхтя неспокойно, ушите му се изправиха и той се подплаши. Върху ѝ се сгромоляса нещо тежко и я повлече на земята. Лежачият върху нея мъж я погледна с ядовито стиснати устни, продълговат белег пресичаше една от бузите му. Изпод дърветата изникна и втори мъж, който пресрещна коня ѝ.

Фалън започна да се защитава и закрепця. Белязаният се изсмя презрително.

— Я гледай каква пламенна красавица ни капна в ръчиците! Колкото повече се боричкаш, ангелче, толкова по-голямо ще е удоволствието с теб.

Този мъж не бе рицар, разбира се, а някаква измет, която се нахвърляше върху беззащитни жени. Ръката ѝ стисна здраво кинжала, но не бе сигурна дали ще е в състояние да убие човек.

— Я виж какво хубаво, сладко парче си намерихме — ухили се белязаният. — И как хубаво мирише само! Истинска дама, ако не ме лъже носът. Тя и не подозира на какви хубави неща ще я науча.

— Хайде, давай по-бързо, след теб съм! — извика вторият нетърпеливо.

Трябваше да действа бързо. Затова с всичка сила заби коляното си в слабините му. Мъжът се преви от болка. Тя използва момента и заби кинжала в тялото му. Разбойникът отскочи от нея с ужасяващ писък.

— Тази вещица ми видя сметката — заскимтя той. — Гледай да я убиеш, друже.

Фалън побягна все направо, по протежение на пътя, който се губеше в мъглата. Усети остри пробождания в гърдите, но продължи да тича. Преследвачът ѝ я настигна, повали я, дишайки шумно и я притисна безмилостно с тялото си. Ръката ѝ все още стискаше кинжала и тя го вдигна, за да го забие в нападателя, но някаква сила изви китката ѝ и оръжието падна в пръстта.

— За бога, Фалън, какво правите?

Някъде от много далеч тя дочу някой да извиква името ѝ. Откъде ли разбойникът знаеше името ѝ?

Този път позна гласа. Изобщо не се помръдна, когато той отметна косата от челото ѝ. После отвори очи.

— О, боже! — промълви тя, останала без глас.

— Бог ми е свидетел, вие умеете да си служите добре с това оръжие! — усмихна се Аларик. — Не предполагам обаче, че ще го насочите и срещу мен.

— Не съм направила такова нещо.

— Моля ви, вие замалко щяхте да ме убиете.

— Жалко, че не съм го сторила. Моля ви, сър, не съм знаела...

— Извиках ви по име.

— Не съм ви чула. Така се страхувах, че...

— Е, вече няма причина да се страхувате.

Той ѝ протегна ръка и тя се изправи. Все още трепереше, но се поуспокои, защото очевидно Аларик бе убил втория нападател.

— Всъщност защо, по дяволите, се отделихте от другите?

— Е, сър, реших да поюздя малко сама.

— Сама? В гората?

— Наистина исках да остана сама.

— Баща ви направо е полудял от притеснение. Хайде, идвайте. Бог ми е свидетел, не мога да го упрекна, че се е разтревожил толкова за вас. Вие примамвате мъжете както светлината молците... оръженосци, благородници, а сега дори и... крадци!

Внезапно заваля пороен дъжд.

— По-бързо — подкани я той настойчиво.

Тъй като нямаше друг избор, тя се запрепъва след него. Той забеляза, че тя го следва трудно, вдигна я на ръце и я пренесе до една просека, където изсвири пронизително с уста. От гората изскочи враният кон, Аларик я намести отпред на седлото и се метна зад нея.

След няколко минути стигнаха до малка, необитаема къща.

— Ще заведа коня в конюшната — каза той и я остави пред вратата.

Фалън само кимна с глава. Какво друго ѝ оставаше, освен да се примири с положението, в което се намираше?

Къщичката се състоеше от едно-единствено помещение — оскъдно обзаведено, но чисто. Тя сне мокрото си наметало и отиде до опушената камина, за да провери дали има дърва.

В този миг вратата се разтвори широко и Фалън разпозна силуета на Аларик. Някъде далеч зад него светкавица освети небосвода. Той влезе с големи крачки, остави седлото на пода и затвори вратата. После приклепна до Фалън и запали сръчно огън. Не след дълго в стаичката стана топло.

— Трябва да си съблечете мократа рокля — предложи той.

Полудял е напълно, помисли си тя. Какво безсрамие! Да иска такова нещо от нея!

— Отдолу имате и риза — засмя се той, забелязвайки израза на лицето ѝ. — Ако си свалите роклята, ще изсъхне по-бързо.

— Ще си остана така, благодаря — отклони предложението тя.

Детинското ѝ държане го подразни, той изруга и донесе проста кожена завивка от леглото в ъгъла.

— Как може да сте толкова неразумна! — извика той ядосан и я изправи на крака. Развърза колана ѝ с бързо движение, подхвана роклята за ръба и отведнъж я съблече през главата ѝ. После я уви в кожената завивка.

— Така е по-добре, нали?

След като окачи двете наметала близо до огъня той съблече ризата и туниката си. Фалън премести смутено поглед към танцуващите езици на пламъка.

О, как го мразеше само! Всяка фибра на тялото ѝ го ненавиждаше. Та той дори не се посвени да я удари! Вярно, че бе рицар, но в надменното му държане не можеше да се открие и капка финес или вежливост. Накратко, самото присъствие на този противен незаконороден норманин я изпълваше с безпомощна ярост.

И все пак предния ден тялото ѝ тръпнеше в наслада под неговите ласки. Как е възможно това, недоумяваше Фалън.

Дъждът все така барабанеше по покрива, Фалън протегна ръце към огъня, при което кожената завивка се свлече от раменете ѝ.

Тънката материя на ризата вече беше изсъхнала, но на Аларик му се струваше, че тя седи гола пред него. Не беше в състояние да отклони поглед от това крехко тяло — измъчваше го сладкият спомен за пълните ѝ стегнати гърди, за устните ѝ и нейното топло дихание. До този момент нито една жена не бе успяла да го възбуди дотолкова. След смъртта на Морвена сърцето му се втвърди и той не се боеше, че Фалън ще пробие дебелината ледена обвивка. Боеше се само, че при вида ѝ може да изгуби разсъдък си. Защото тя разбуди в него сладостни мечти и представи, които все повече и повече подклаждаха страстта му.

Желанието да я притежава го завладя толкова силно, че вбесен от собствената си слабост, той се изправи рязко и разтвори широко прозореца и кепенците. Навън обаче валеше като из ведро и затова ги хлопна отново.

Фалън прикри раменете си със завивката и го загледа тревожно.

— За какво служи тази къща? — поиска да узнае тя.

— Това е ловна хижа. Ако милейди не се бе държала като невъзпитано дете, сега нямаше да сме пленници на дъжда.

Упрекът му я накара да подскочи.

— Не съм направила нищо подобно — прекъсна го тя гневно.

— Вие сте просто глезла, Фалън. Винаги сте си била такава.

— А вие пък сте копеле. Не мога да ви понасям!

— Знам, че ме мразите. И да ви кажа ли защо? Защото никога досега не съм се подлъгал по вашите престорени усмивки и захаросани лъжи. За разлика от онези недорасли клетници, които попаднаха в капана ви.

— Лъжете! Достатъчно е само да си отворите устата и от тях друго, освен лъжи няма да чуеш!

Забелязвайки сълзите, които избликнаха в очите ѝ, той съжали, че е изобщо започнал този разговор. Но вече бе твърде късно.

— Вие и такива като вас сте ненадминати, стане ли дума за лъжи и коварство.

— Как си позволявате да ми говорите такива неща! — извика тя с разтреперан глас. — Как си позволявате, Аларик! Минали са само броени часове, откакто любимият ви дук изнуди баща ми, да, наистина го изнуди.

— Никога ли не ви е хрумвало, че за баща ви може би ще е по-лесно да служи на Уилям, отколкото постоянно да заглажда грешките и пропуските на Едуард? Харалд и Уилям са връстници, и двамата са бойци. Уилям е горд, а баща ви умен. Те двамата биха могли да управляват страната — твърдо, но справедливо. Освен това още преди години Едуард обеща трона на дука.

— Едуард е капризен и непостоянен човек. Ако му хрумне, може и кучето си да короняса — изрече тя с презрение.

Аларик се загледа в нея. Чувствата му бяха раздвоени. Не знаеше какво точно изпитва към тази жена — омраза или възхищение заради неистовата ѝ гордост. Що за човек беше тя — отракано женче или пък крехка девойка? Но всъщност тези въпроси изобщо не го интересуваха, тъй като я желаше противно на всякакъв разум.

— Уилям е само един жалък егоист, който не се спира пред нищо — продължи тя с горчивина в гласа. — Ето, иска дори да ожени баща ми за едно дете!

— А, такава била, значи, работата. Сега стана ли ви ясно, че и вие сте незаконородена. Точно като дука и мен. В поведението на баща

ви няма нищо осъдително. Дори и английските закони му дават право. Просто е наранена гордостта ви и нищо повече.

Тя се нахвърли като фурия върху му и ноктите ѝ се забиха дълбоко в голата кожа над кръста му. Изненадан, той изпусна меха с виното, който тъкмо надигаше.

— Фалън!

Беше толкова разярен, че гласът му отказа да го послуша. Сграбчи я за раменете, извъртя я към себе си, запокити я брутално върху одъра и я притисна с крак.

— Престанете веднага, Фалън! С мен не можете да се справите.

Тя се опита да стане, но ризата се свлече от раменете ѝ.

Гърдите ѝ се надигаха и спадаха, голият ѝ крак докосваше коляното му, а нейното лице бе тъй близо до неговото, че долавяше дори и дъха ѝ. Той я пусна, но Фалън не помръдваше. Тогава Аларик впи жадно устни в нейните, мускулестото му тяло я притисна здраво, опитните му ръце се плъзнаха по нейните разголени гърди. Тя не помръдна и когато езикът му премина по наедрелите зърна на гърдите, тя само изписка тихо и изплашено.

Ненадейно обаче той се отдръпна, блъсна я ядосан и отново ѝ облече ризата. С един скок тя се намери на крака и разтреперана навлече изсъхналата рокля.

— Трябваше да ви пробода с кинжала — извика тя най-искрено.

При тези думи Аларик се разсмя. А Фалън сграбчи някакво старо, ръждясало котле и го хвърли по него. Той обаче приклепна пъргаво и необикновеното оръжие прелетя над главата му. После се изправи. Ядът му отлетя, взе ръката ѝ в своята и я поднесе към устните си.

— Дали да не сключим мир? — попита той тихо. — Дъждът вече спря. Крайно време е да се прибираме.

— Добре. Да сключим мир — прошепна тя. — Временно.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Есента на 1065-та година бе изключително слънчева и топла. Фалън седеше върху наметалото си, разстлано на меката трева и наблюдаваше работниците, които довършваха новата църква на краля. И за да се различава от църквата „Свети Павел“, нарекоха новата Уестминстър. Баща ѝ бе претрупан с работа и остана на остров Торни, а кралят ловуваше някъде заедно с чичо ѝ Тостиг.

— Тази сграда ще стане истинско произведение на изкуството, не мислите ли? — обади се седящият до нея Делън.

Фалън дари младия мъж с прелестна усмивка. Хубавите му сини очи я гледаха възхитено и влюбено. Косата и брадата му с цвят на мед проблясваха на слънцето.

Фалън се протегна мързеливо като доволна котка на припек и кимна с притворени очи. Делън се възползва от изгодния момент и бързо и срамежливо я целуна по устните. Тя пък игриво започна да скубе брадата му.

— Внимавайте, сър, баща ми може да ви види от двореца. Сигурно седи сега на някоя маса, а прозорците на кабинета му...

— ... а по какъв начин ще ни види от всичките тези кестенови дървета? — прекъсна я Делън през смях. — По-скоро съм склонен да мисля, че преднамерено няма да гледа насам. Вероятно е учуден от търпението, с което приемам постоянното отлагане на нашата сватба. Вие също никак не ме окуражавате... някой път се държите мило като ангел, а друг път се заяждате без повод и сте хладна и неприветлива.

— Не е вярно — разсмя се Фалън. — Та нали ви обичам.

Този път Делън я целуна по-смело. Тя обгърна врата му с ръце и се притисна към него. В жилите му течеше смесена кралска датска и благородническа английска кръв. Той бе хубав, млад, амбициозен и я обичаше искрено и нежно. Приемаше капризите ѝ и неочакваните пристъпи на гняв, без да я нагрубява. Бе пътувал много и го познаваха като истински образован английски благородник. Макар че го харесваше много, баща ѝ се колебаеше дали да му я даде за жена.

Макар че бе убедена в любовта си към него и се чувстваше добре в негово присъствие, тя също изпитваше колебания.

Тя самата не можеше да си даде точна сметка на какво се дължи тази неувереност. Ценеше го, но не изпитваше трепет, когато се целуваха. Вътрешно копнееше за онази възбуда, която изпита в обятията на Аларик.

Изплашена от споходилата я еретична мисъл, тя се отдръпна от Делън. Бузите ѝ пламнаха от срам и тя се претърколи встрани, не разбирайки какво става с нея. Нима никога нямаше да забрави онзи проклет норманин?

— Фалън? Обидих ли ви с нещо? — запита разтревожено Делън.

Неговите дълги, тънки пръсти докоснаха нежно косата ѝ. Тя се обърна внезапно, притисна се безсрамно към него и го зацелува бурно. В този миг реши да му стане жена.

— Фалън — промълви той накрая със затаена страст в очите. — Обичам ви! По цели ноци не мога да спя и мисля за вас. Това е мъчение, изтезание... кога най-сетне ще ми дадете дума.

— Ще се оженим, обещавам ви.

— Какво?

— Ще се омъжа за вас...

— О, Фалън, кога, кога?

— При първа възможност — разсмя се тя. — Когато татко сметне за правилно.

Делън я прегърна извън себе си от щастие.

— Аз съм най-щастливият мъж на света — извика той радостно, вдигна я във въздуха и я завъртя лудо.

— Фалън, цялата треперите! — възкликна той.

— О, не, просто съм развълнувана. Това е всичко — отвърна тя.

Усмихна се, положи глава на гърдите му и се заслуша в тупкането на неговото сърце. Какво ли означаваше това неочаквано разтреперване? Предупреждение? Или лошо предчувствие?

Наложи си да не мисли за лоши неща. Нямаше никаква причина за страх. Нейните сънародници се възхищаваха от баща ѝ и го почитаха заради справедливото му управление. Цареше мир и хората бяха щастливи.

— Фалън...

Делън не продължи, тъй като съзря група ездаци да слиза от една барка и да се насочва в кариер към кралската резиденция.

— Какво се е случило? — извика Фалън.

— Елате, любима, сега ще разберем.

Задъхани, те влетяха в кабинета на Харалд. Той седеше зад писалището и изслушваше кралския куриер. Фалън забеляза веднага, че изглежда болен. Без да се съобразява с етикета тя коленичи до стола му. Той погали успокоително ръката ѝ и се усмихна.

— Брат ми Тостиг при краля ли е все още?

— И двамата се връщат тук, графе. Но кралят изрично нареди да започнете незабавно преговори с метежниците.

При тези думи Харалд въздъхна и лицето му помръкна. Може би бунтът бе оправдан? Може би обвиненията срещу Тостиг бяха правдиви — оскверняване на храмове, плячкосване? Какво да предприеме?

— Йорк е обкръжен — продължи куриерът, — а привържениците на Тостиг са избити. Бунтовниците заплашват, че ще потеглят на юг. Настояват кралят да иземе правата на Тостиг и мястото му да се заеме от Моркър. Трябва веднага да потеглите на север и да уредите въпроса.

— Разбира се — кимна Харалд.

Погледът му се спря на Делън, който от своя страна погледна тъжно към Фалън. Харалд се изправи.

— Ще направя всичко възможно, за да се постигне мирно решение.

Още същия ден Харалд и Делън заминаха.

Харалд се изправи пред факта, че брат му Тостиг е обвинен справедливо. Налице бяха доказателства, че облага с допълнителни данъци своите крепостни, че изопачава законите в своя изгода и е избил неприятелите си. Бунтовниците настояваха Тостиг да бъде заменен с Моркър. Заплашваха, че в противен случай ще обявят война на краля. Въпреки усилията на Харалд, до мирно решаване на спора не се стигна. Тостиг дори не се посвени да обвини брат си, че от завист сам е подтикнал хората към бунт. И докато Едуард безуспешно се опитваше да мобилизира армията си, метежниците се отправиха към Оксфорд.

Фалън прекарваше по-голямата част от времето с баща си, който страдаше ужасно от факта, че презират и не зачитат собствения му брат. Докато бе жив, Годуин много държеше на разбирателството вътре в семейството, но ситуацията се промени и сега Харалд бе принуден да вземе страната на тези, които брат му бе онеправдал.

В крайна сметка Едуард отстъпи и прие условията на метежниците. Младият Моркър зае мястото на Тостиг, а той бе изпратен в изгнание.

Настъпи декември и настанаха мразовити дни. Фалън и Делън взеха решение на Коледа да поговорят с Харалд за сватбата си.

На самия Коледен ден в двореца цареше суетня. Бяха пристигнали осем архиепископи, за да осветят новата църква — житейското дело на Едуард. Както всяка година по това време, така и сега се събра Съветът на великите. Преди Светата литургия Харалд поднесе на дъщеря си подарък — чудно хубава брошка, обсипана със смарагди. Тя пък му подари нов вълнен плащ, гарниран с кожи от норка. Дватамата се прегърнаха и Харалд се усмихна.

— Каквото и да ми донесе бъдещето, Бог досега ме е дарил безкрайно богато. С жена, която винаги ме е обичала съкровено и самопожертвователно и с деца, които са моята гордост.

Фалън се сгуши в него.

— Татко, обичам ви повече от всичко на света.

— А как стоят нещата с младия Делън? — подкачи я той. — Той ме извести, че тази вечер се каните да ми кажете нещо.

— Така е, татко.

— Той харесва ли ти?

— Съгласни сте с избора ми, нали? Смятате ли, че той е подходящият съпруг за мен?

— Твоят Делън безспорно притежава много качества. Трябва да призная обаче, че понякога съм си мислил да те омъжа по-изгодно. Но, разбира се, какво може да се очаква от стар егоист като мен — все искам да си наблизю. Съществува само още един мъж, който бих искал да е до мен, защото е по-силен от теб. Боя се, че много бързо ще му видиш сметката на клетия Делън.

— Татко!

— Няма никакво съмнение, той е дружелюбен, учтив и смел мъж и тази вечер ще поиска от мен ръката ти. Но и аз имам една молба към вас — искам да почакате още една година. Съгласна ли си?

Разочарованието ѝ не бе прекомерно. Ако трябваше да бъде честна пред себе си, бе ѝ все едно дали ще чака още една година или не. Знаеше обаче, че Делън гръмко ще недоволства от съдбата, но накрая щеше да се подчини.

— Да, татко — отвърна тя и го целуна.

Въпреки лошото време денят премина чудесно, тъй като кралят — по изключение в добро настроение — одобри годежа и даде благословията си на младите. Дори и празничният банкет премина без всякакви произшествия.

Но на следващия ден Едуард не можа да присъства на освещаването на своята църква, тъй като през нощта се почувства зле. Изминаха няколко дни, но състоянието му не се подобри. Лекарите се принудиха да съобщят на първенците в кралството, че Едуард е на смъртно ложе.

Съпругата на краля прекарваше по-голямата част от времето до леглото му. Когато не бе зает с дискусиите около наследството на Едуард, Харалд също посещаваше болния.

Проблемът за наследника бе разбунил духовете в Съвета на великите. Пряк наследник бе Едгар Ателинг, но той беше все още твърде млад, за да управлява страната с достатъчно здрава ръка. Скандинавските крале също имаха претенции върху трона, но фактът, че са чужденци намаляваше шансовете им. Споменаваха се и имената на Харалд и намиращият се в изгнание Тостиг. И накрая Уилям от Нормандия, който обаче също бе чужденец и за мнозинството англичани беше по-омразен дори и от северняците.

В стаята на болния седяха Фалън, кралицата и Робърт Фиц Уимарк със законната си съпруга. Харалд, току-що пристигнал от поредното обсъждане, попита шепнешком сестра си за състоянието на краля. Тя само поклати тъжно глава.

Фалън последва баща си навън. Той се облегна изнемощял на стената и каза примирено:

— Направих опит... Вярвам, че Едуард наистина е обещал трона на Уилям и затова си казах мнението съвсем ясно. Но англичаните

отхвърлят категорично неговата кандидатура. Ех, да можеше кралят да дойде в съзнание, за да изрази последната си воля.

— Татко, знам, че норманите ви принудиха насила да дадете това обещание. Ако не им бяхте обещали, щяхме и досега да сме техни пленници като клетия Улфнот. Не бива да сте лоялен спрямо човек като Уилям!

— Може би кралят все пак ще се произнесе... колко по-лесен би бил изборът, ако той съобщи решението си.

На четвърти януари Едуард най-сетне дойде в съзнание. Отначало той обиколи с поглед събраните край него графове, сюзерени, свещенослужители и близки родственици, след което започна да говори. В началото гласът му потрепери, но постепенно укрепна.

— Присъни ми се сън, приятели мои. Разхождах се дълго с двама монаси, които познавам от Нормандия. Сега и двамата са покойници. Та както казах, разхождахме се дълго, монасите и аз.

Защо не споменавахте името на наследника си? Какво целеше като разправяше съня си? Всеки в стаята си задаваше тези въпроси, но никой не посмя да го прекъсне.

— Бог е прокълнал страната ни, защото всички до един сме грешници. Една година след смъртта ми Англия ще потрепери и застане от ужаси и насилия, защото ще я връхлетят демони и ще я опожарят. Всемиловият бог ще сложи край на кръвопролитията едва тогава, когато зеленото дърво, разцепено на две от светкавица, отново се срасне, пусне листа и роди плод.

Присъстващите мълчаха, тъй като Едуард бе известен със способността си да предсказва бъдещето. Единствен епископът на Кентърбъри измърмори, че кралят бълнува.

— Не скърбете за мен — продължи умирацията. — Молете се за душата ми, защото съвсем скоро бог ще ме прибере.

В очите на Фалън проблеснаха сълзи, а кралицата изхълца високо и хвана ръката на съпруга си.

— Бог да ви възнагради за търпението, което проявихте към мен — обърна се Едуард към нея и сложи ръката ѝ в ръката на Харалд.

— Желанието ми е вие да се погрижите за моята кралица, Харалд. Нека получи почестите, които ѝ давах и аз. Поставям благото на тази жена и на кралството в ръцете ви. Почитайте я като кралица и

ваша сестра. Съберете чужденците в двора и ги накарайте да положат нова клетва за вярност пред вас. Ако решат да се завърнат по родните си страни, осигурете безопасността им до техните граници. Искам да ме погребете в новата църква, с всички почести, полагащи се на крал. Не дръжте в тайна вестта за моята смърт, напротив, нека поданиците ми научат колкото може по-бързо, за да се помолят за мен, клетия грешник.

Изтощен, той се отпусна на възглавницата, усмихна се и отново изпадна в безсъзнание.

В стаята се възцари тишина. Всички погледи бяха насочени към Харалд. Епископите пристъпиха напред и миросаха умирация крал.

Фалън взе ръката на леля си, а мъжете напуснаха стаята. Скоро цяла Англия щеше да узнае последните думи на краля.

— Кралят е мъртъв! — оповести тържествено един от епископите.

Кралицата отново се разплака. Харалд и Фалън се оттеглиха дискретно, за да ѝ дадат възможност да се сбогува със съпруга си.

В залата ги пресрещна Улфстан от Устършър.

— Харалд, Съветът на великите ви очаква!

Фалън проследи баща си с поглед и се облегна на стената. По някое време прозвучаха силни викове и тя разбра, че Съветът на великите е определил баща ѝ за наследник на Едуард.

Видя го отново късно вечерта, малко преди да си легне.

— Едуард ще бъде погребан утре сутринта в Уестминстър — съобщи той. — А следобед... ще ме провъзгласят за крал.

Нито очите му, нито пък гласът издаваха дали се радва или не.

— Радваш ли се, че ме избраха?

— Според мен няма по-подходящ човек от вас. Ако вие се радвате, ще се радвам заедно с вас. Ако ли не, надявам се поне, че ще мога да ви крепя и помагам.

— Никога не съм искал да заема трона. Но изборът на Съветът на великите, които олицетворяват закона и властта на Англия, падна върху мен. Ще се опитам да бъда добър и справедлив монарх. Утре ще се молим за душата на Едуард, каквато бе и неговата воля. А сега отивай да спиш, миличко.

Той я целуна по челото и излезе.

Фалън не можа да заспи дълго време. Последните думи на Едуард просто не й излизаха от ума. Какво ли означаваше сънят му? А страховитото предсказание? Щеше ли то да се изпълни?

На следващата сутрин в новата църква се състоя заупокойната литургия и Фалън седна до леля си. А на тържествена церемония същия следобед обявиха баща й за крал. На въпроса на архиепископа дали приема Харалд за свой крал, насъбраното множество единогласно изрева „Да живее!“. След това баща й положи клетва пред поданиците си. Той им обеща мир, справедливост и милосърдие. След миропомазването му връчиха знаците на върховната кралска власт: пръстен с печат, меч, корона и скиптър.

Фалън успя да поговори с баща си насаме едва на тържествената вечеря.

— Най-сетне! Сега вие сте крал на Англия — възкликна тя.

Усмивката му обаче й подсказа, че нещо го потиска.

— Какво има? Болен ли сте? — попита тя разтревожена.

— Не, не — въздъхна Харалд и поклати глава. — Само че... днес в църквата мислех през цялото време за обещанието, което дадох на Уилям.

— Моля ви, татко! Та нали се застъпихте за Уилям! Не сте виновен вие, че Съветът на великите не прие кандидатурата му.

— Това е така, но Уилям едва ли се интересува от нашите закони, ако изобщо се има представа от тях.

— Той ви принуди със сила да му дадете това обещание — продължи Фалън с горчивина в гласа. — Но вие въпреки всичко удържахте на думата си.

— И аз постоянно това си казвам, детето ми. Да, спазих обещанието си, независимо дали Уилям ще ми повярва или не. Но... предчувствам, че съвсем скоро голяма опасност ще надвисне над нас. Сега аз нося короната, значи, трябва да я защитавам!

Думите му я изплашиха и тя наведе глава, за да не проличи страхът й. Окажеха ли се верни последните слова на Едуард, щеше да се наложи баща й да се бори за короната и дори за живота си.

— Бог да ни пази — изрече тя и се прекръсти.

— Да ни пази бог — тихо повтори Харалд след нея.

Въпреки падналия през нощта сняг, Уилям и Аларик отидоха на лов в околностите на Руан. Вестоносецът ги откри и падна на колене пред Уилям.

— Крал Едуард е мъртъв. Още в деня на погребението граф Харалд е коронясан за нов крал на Англия.

— Какво?

Невярващ на ушите си дукът запокити лъка си встрани, лицето му се изкриви от гняв, метна се на коня и се понесе лудешки към двореца.

Смъртта на Едуард не беше неочаквана. Седмици преди това научиха, че е тежко болен. Уилям бе твърдо убеден, че ще го поканят в Англия, когато смъртта на краля наближи и затова вестта за коронясването на Харалд го настигна като гръм от ясно небе.

Дукът не криеше от никого, че трябва да стане английски крал. В този миг обаче мечтата му се спуска като сапунен мехур. Нещо повече, наранена бе гордостта му, а тя бе огромна.

— Та, значи, са провъзгласили Харалд за крал, така ли? — обърна се Аларик към куриера, за да научи повече подробности.

— Да, в новата църква, която наричат Уестминстър — потвърди вестоносецът. — Няколко часа след като са положили стария крал в гробницата. Архиепископът на Йорк го е коронясал лично.

— А съветът на великите?

— Взели са това решение още преди Едуард да оповести последната си воля. Но все пак последните думи на краля са облекчили избора им.

— Това отговаря ли на истината?

— Научих го от екипажа на един английски кораб, графе.

Аларик само кимна и пъкна монета в ръката на младия мъж. После се отправи по най-късия път към двореца.

В голямата зала вече бяха Уилям и Фиц-Осбърн.

— Тъкмо казвах на дука, че е безсмислено да пазим вестта в тайна, тъй като бездруго целият град вече я е научил. Времето не чака и дукът трябва да действа по най-бързия начин.

Аларик кимна към Фиц-Осбърн в знак на съгласие.

— Едуард ми обеща трона — изкрещя Уилям. — А сега, като капак на всичко, и Харалд наруши клетвата си.

— Харалд бе ваш пленник, когато... — възрази Аларик.

— Той бе мой гост!

— Не, Уилям, беше пленник, когато се закле да ви подкрепя. За разлика от Нормандия страната му не е негова лична собственост. Та той изобщо не е имал правомощията да обещае, че ще ви възкачи на трона. Дори и един Едуард нямаше тези правомощия.

— Англия трябва да ми принадлежи! — избухна Уилям. — На мое място какво бихте сторили, Аларик? Щяхте ли да защитавате самозванец? Та да стана за смях на цяла Европа?

— Уилям, от осемнадесет години сме близки съратници. През цялото това време винаги съм бил искрен и почтен с вас и никога не съм ви лъгал.

Уилям го изглежда мрачно. Кокалчетата на юмука му бяха побелели и всеки момент щеше да избухне.

— Незабавно ще уведомя Харалд, че съм възмутен.

— Както желаете. Само че какво ще постигнете с това? Харалд е коронясан официално и смятам, че ще се бори за властта си.

— Вие познавате англичаните и проклетите им закони, Аларик. Дори благодарение на Едуард сте английски земевладелец. Според вас, какво да предприема оттук нататък?

Аларик погледна замислено през прозореца и поклати тъжно глава.

— Харалд не е глупак, фактически той управлява Англия в последните десет години. Народът иска англичанин на трона, а Харалд е такъв. Той обича мира, но ще се бие, ако го предизвикат. Съветът на великите е избрал него и поданиците му също го одобряват.

Аларик се поколеба за миг и отправи поглед към Уилям. Опасяваше се, че дукът не е склонен на отстъпки.

— Ако наистина искате да притежавате Англия, трябва да си я вземете със сила. Но ще се лее много кръв!

Уилям сякаш очакваше този отговор, тъй като кимна мрачно.

— Погрижете се за среща с най-важните ми съюзници... братята ми, графовете на Йо, Мортен и Авранш. Фиц-Осбърн също ме посъветва да действам, така че започваме. Харалд иска война, добре, ще я има тази война. Знам, че сте на моя страна. Знам също, че ще съберете войска и ще я предвождате. Щом като участта ни е да бъдем завоеватели, нека го сторим заедно. Още сега ще изпратя официален протест до Харалд. Отделно вие потегляте за Англия, за да предадете

предупреждението ми на Харалд. Добре ще е, ако го склоните да се предаде.

— Ще изпълня волята ви, Уилям — въздъхна притеснено Аларик.

Разбираше много добре, че мисията му ще претърпи неуспех, но пък се радваше, че ще се види поне още веднаж със стария си приятел, преди да се сблъскат на бойното поле. Може би щеше да срещне и Фалън, чийто образ го преследваше не само в сънищата му, а и когато споделяше леглото си с други. Въпреки усилията, които полагаше, просто не можеше да забрави тази жена.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Фабиони задаваше отсечено прецизните си напътствия. Фалън само кимна зад наличника на шлема си. Широкият меч на учителя ѝ затанцува пред нейното лице и тя парира атаката.

— Браво! — извика Фабиони.

Беше невисок, подвижен човек с тъмна къдрава коса. Фалън му се възхищаваше, тъй като със своите умения бе надделял над стотици и по-едри, и по-силни противници.

— Пъргава сте като котка, милейди и имате остро зрение — похвали я той и се поклони ниско. — Нека сега да си починем няколко минути и след това продължаваме.

Фалън кимна задъхана и приседна на една пейка. Баща ѝ не бе особено доволен, че отново е започнала да се упражнява, но тя настоя и в крайна сметка уроците продължиха.

Макар графовете Едуин и Моркър да присъстваха, когато Съветът на великите обяви Харалд за крал, те въпреки всичко останаха с впечатлението, че решението е взето без тяхно участие. Веднага след това Харалд замина за Йорк, придружен от дъщеря си, епископ Улфстан и други приближени. Кралското посещение зарадва местните хора, още повече, че Едуард никога не бе идвал в Йорк. Пусна се дори слух, че Харалд не би отказал да се ожени за сестрата на двамата графове. Фалън разбираше, че едно такова споразумение ще бъде изгодно за баща ѝ, тъй като Моркър и Едуин му бяха необходими като съюзници. Междувременно те отдавна се върнаха в Лондон и сватба все още нямаше. Наближаваше Великден. На остров Торни Фалън и баща ѝ очакваха Съветът на великите да се събере след Светата литургия.

Харалд се намираше в изключително затруднена ситуация. Две седмици след коронацията, Уилям оповести официално своя протест. Свен Улфсон от Дания, братовчед на баща ѝ и син на племенника на крал Кнут, сякаш също се канеше да изяви претенциите си върху английския трон. Жестокият крал на Норвегия Харалд Хардрада

винаги бе готов да воюва. Опасност представляваше дори и Тостиг, братът на Харалд. Според слуховете той обикалял най-различни дворове и търсел съюзници, за да си възвърне графството. Харалд загатна на дъщеря си, че се съмнява в здравия разсъдък на брат си. Тостиг бе обявил Едуард за свой смъртен враг и заплашваше, че ще си отмъсти жестоко. Харалд не бе в състояние да му възвърне имотите, тъй като останалите сюзерени го отхвърлиха категорично. Вдовицата на Годуин от своя страна горко оплакваше съдбата на двамата си сина Тостиг и Улфнот. Първият от тях живееше в изгнание, а вторият бе пленник в Нормандия.

Още от самото начало Харалд се готвеше за война. Ядрото на армията му се състоеше от храбри, опитни войни, воювали още с баща му в Уелс. Останалите обаче не бяха и помирисвали битка.

— Делън — възкликна Фалън радостно.

Откакто коронясаха баща ѝ, тя почти не бе виждала червенокосия си годеник. Той пътуваше постоянно, за да набира войници и да подготви народа за предстоящите изпитания.

Той вдигна учудено вежди, когато видя любимата си. Тя носеше привичните за англичаните кожени доспехи, както и широкия си меч, изработен специално за нея.

— Хей, какво става? Да засрамите мъжете ли искате? — реши да я подразни той.

Фалън го целуна леко по устните и очите ѝ заискриха предизвикателно.

— Подигравате ли ми се, сър? — разсмя се тя. — Или може би ще се опитате да покажете на какво сте способен?

Делън се поклони.

— Милейди!

После се обърна към Фабиони:

— Ще ми дадете ли назаем меча си, сър?

Делън съвсем скоро установи, че противно на очакванията му, неговата задача съвсем няма да е лесна, Фалън се разсмя на глас, когато забеляза капчиците пот по челото му.

— Ще помолите ли за пощада? — подразни го тя с усмивка.

— Още не — отвърна той. — Да не искате да стана за смях пред цялата армия на баща ви?

— Наоколо няма жива душа, милорд. А ако се разхленчите за милост, ние с Фабиони ви обещаваме, че няма да научи никой.

В действителност обаче ѝ бе ясно, че ще я победи, защото беше по-силен и значително по-опитен в бойното изкуство. Спомни си думите на Фабиони. Една жена може да бие силния и опитен войн единствено с пъргавина и находчивост.

— Не мога да се предам ей така, само защото...

Делън спря напред думата и Фалън се възползва от изгодния момент, за да избие мечата от ръцете му. Не вярвайки на очите си, той се втренчи в лежащото на земята оръжие, а след това в нея.

— Дължите ми реванш — продума Делън.

— Естествено, сър, винаги на вашите услуги. Както и на всеки друг, който се съмнява в бойните умения на кралската дъщеря.

Фалън се разсмя и го целуна.

— Месеци наред не съм слизал от седлото — заоправдава се Делън. — Просто съм изтощен, ето защо ме победихте.

— Разбирам ви прекрасно, сър. Убедена съм, че това е единствената причина.

— Не се подигравайте с годеника си!

— Ах, Делън. Разбира се, че не се съмнявам в силата и умението ви. Играх подло и... нечестно.

— Е, това звучи вече по-добре — усмихна се той доволно и я притегли към себе си.

Фалън нежно погали брадясалото му лице.

— Радвам се, че ви виждам отново. Искам да знаете, че ми липсвахте.

— Вие изобщо не можете да си представите моите мъки, любима. Сега обаче трябва да ида при баща ви. Ще се видим ли на вечеря?

Фалън кимна и на сбогуване той я целуна по върха на носа. После се обърна към Фабиони и го освободи, тъй като се бе поуморила. Ненадейно зад гърба ѝ прозвуча плътен мъжки глас.

— Благородната госпожица не само, че прелъстява малчугани с жълто около човката, ами се и бие с тях. Дали ще посмеете да изпробвате силите си и срещу зрял мъж, дъще на Харалд?

Тя се извъртя рязко и погледът ѝ се спря на Аларик, който стоеше разкрячен и се подпираше на мечата си. В сивите му очи се четеше

сарказъм.

— Не ме ли лъжат очите? Какво прави един нормански глупак на английска земя? Разбира се, никога не съм се съмнявала във вашето и на вашия дук безсрамие, но не вярвам да сте дошли тук, за да завоювате сам цялата страна за Уилям, нали?

— А ако е така, вие ще я защитавате ли?

— Разбира се, милорд. Ако се наложи, с радост ще защитавам своя крал и родината си срещу всеки, който храни зли помисли.

— Идвам с мир — увери я Аларик в мига, в който тя зае бойна стойка с меч в ръка.

— Никога досега норманин не е идвал тук с мирни намерения — заяви тя наперено.

Аларик се усмихна и вдигна оръжието си.

Противната му самоувереност накара кръвта ѝ да кипне. Трябваше да го победи на всяка цена. За разлика от Делън обаче, Аларик действително бе зрял мъж и много опитен войн.

Двамата започнаха бавно да се обикалят, остриетата им се срещнаха и тя усети вибрации в ръката си. Безмилостно, удар след удар, той я постави натясно.

— Предавате ли се, госпожице? — попита Аларик с иронична усмивка.

— Не, никога. Представяте ли си, дъщерята на английския крал да се предаде на някакъв си норманин? Не, сър, не се предавам.

— Значи, не се предавате, така ли?

Тя се дръпна уплашена назад. Острието на меча му разпори кожените ѝ доспехи и ризата под тях като не остави дори и драскотина по кожата.

Тя извика ядосано и се нахвърли вбесена върху него.

— Гневът е лош съветник, госпожице. Не бива да губите контрол над чувствата си, защото в противен случай загивате.

— А вие не бива да се биете нечестно.

— На бойното поле мъжете се бият, за да убиват и да не бъдат убивани. Какво общо има това с думите „честно“ или „нечестно“?

За да отбива ударите му, тя бе принудена да използва и двете си ръце. Продължи да се бие с разголени гърди. Видът им очевидно му доставяше голямо удоволствие, но той не позволи да разсеят вниманието му. Тя постоянно трябваше да парира честите му удари.

Останала без дъх, осъзна, че не може да издържи повече. Внезапно погледна през рамо и изписка.

— Татко, недей! Той не иска да ме убие. Това е само игра.

Аларик се съсредоточи незабавно върху новия противник, който всъщност не съществуваше. Забеляза твърде бързо грешката си, но Фалън вече бе опряла острието на меча си в гърлото му и се усмихна сладко-сладко.

— А кой приказваше за честност, а? — попита той вбесен.

— На бойното поле такива думи не важат, сър. Не бяхте ли вие, който преди малко ми обяснява това правило?

Изречението на очите му не издаваше какво чувства в момента, а Фалън не можеше да сдържи триумфа си. За съжаление тя разбра твърде късно, че радостта ѝ е преждевременна. Защото той се възползва от отпускането ѝ, дръпна се назад, замахна и избягна оръжието от ръката ѝ. После скочи върху нея и я събори. Тялото му я притисна към земята и по устните му заигра иронична усмивка. Стана подчертано нехайно и я изправи на крака.

— Ще трябва да се преоблечете веднага, милейди.

При тези думи тя осъзна, че стои пред него с разголени гърди. Гъста руменина покри лицето ѝ и тя изпищя. Замахна и му зашлеви звучен шамар. Вторачи се страхливо в лицето му, по което ясно личаха следите от пръстите ѝ. За нейна изненада той само се поклони.

— За мен беше удоволствие. Както винаги.

Напълно объркана, тя проследи с поглед как се отдалечава с широки крачки. Защо ли беше дошъл в Англия?

Омразата ѝ отново пламна. Самоувереността му буквално я разяри.

— Да го вземе дяволът дано — извика тя от все сърце.

За съжаление пожеланието ѝ не се изпълни и по време на вечерята се наложи да седи до него. Делън пък бе в долния край на масата и я наблюдаваше внимателно. Харалд и Аларик водеха сериозен разговор и гласовете им издаваха, че развитието на събитията ги огорчава дълбоко.

— Вие знаете добре, Аларик, че никога не съм искал да ставам крал. Но това бе последната воля на Едуард и решение на великите.

— Уилям иска да знае дали ще спазите обещанието си да се ожените за дъщеря му.

Фалън чу случайно тази реплика, задави се с една хапка и се разкашля неудържимо. Харалд я изгледа укорително, а и Аларик, раздразнен от ненадейното прекъсване на разговора, ѝ хвърли мрачен поглед. В смущението си тя хвана нервно бокала и напрегнато се взря в баща си. Аларик също посегна разсеяно към същия бокал, докато погледът му следеше внимателно Харалд. Ръцете им се докоснаха и върху бузите на Фалън избиха яркочервени петна.

— Той не може да е казал това! — отвърна Харалд неспокойно. — Уилям знае много добре, че това си беше безобиден разговор, комплимент за едно хубаво и добре възпитано дете. И все пак като граф за мен щеше да е висока чест да стана част от семейството на Уилям. Като английски крал обаче, не мога да взема жена от чужда страна без изричното разрешение на Съвета на великите. Също така не мога да изпълнявам стари обещания, засягащи децата ми. Сега животът ми принадлежи на короната.

Фалън се взря изненадана в баща си. Той ѝ отвърна с бърз поглед и сведе очи.

— Напълно разбирам в какво положение се намирате, но не мога да не проявя разбиране и към Уилям.

— Това означава ли, че ще се биете на негова страна?

— Да.

Фалън се пресегна към бокала и го изпразни на един дъх. Очите ѝ помръкнаха и погледът ѝ се спря на Делън, който, объркан и наранен, я гледаше втренчено.

— Значи все пак в гърдите ви тупти сърце? — рече Аларик иронично. — Кажете ми, онзи млад рус мъж с хубавата брада, когото победихте днес, той ваш бивш любовник ли е?

— Бивш какво...?

— Е, вярно, че ви наричат принцеса, но тъй като времената се промениха, може да ви пожертват като залог за благо на Англия.

— Заблуждавате се дълбоко — отвърна тя ледено. — В такава ситуация няма да изпадна.

— Да, все така горда и непреклонна. Може и да наложите волята си... но онзи клет младеж там, който така явно ви обожава, той наистина предизвиква съчувствието ми.

— И по каква причина, ако смея да попитам?

— За съжаление е всеки, който ви обича. Вие притежавате огнен темперамент, смирението ви е чуждо, горда и опърничава сте като дива котка. Нуждаете се от истински мъж, а не от мил младеж. Мъж, който знае как да ви опитоми.

Фалън се облегна назад и се усмихна развеселена.

— Да не би да смятате себе си за такъв мъж?

Погледът на Аларик се плъзна предизвикателно и безсрамно по цялото ѝ тяло.

— Може би — отвърна той накрая. — Но както знаете, не мисля да се женя отново.

— Дори и да възнамерявахте да го сторите, аз никога...

— ... знам, знам. По-скоро бихте взели сатаната за съпруг, отколкото мен. Или нещо от този род.

— Начинът, по който доказвате антипатията си към мен, ми се струва извънредно странен.

Аларик се засмя от сърце.

— О, никога не съм оспорвал, че сте пленителна. И безспорно желана жена. Но да ви обича човек би било връх на глупостта.

— Признавам, че с голямо нетърпение очаквам отпътуването ви, сър. И ми е съвършено безразлично дали ще се върнете в Нормандия или ще отпътувате направо в ада.

— А вие кое от двете бихте предпочели?

— Лично за мен Нормандия и адът са едно и също място — рече тя и се изправи. После направи реверанс пред баща си и избяга от залата без извинение.

В нощта на понеделника след Великден на небето се появи странна светлина и пред входа на църквата бързо се насъбра тълпа.

— Гледайте, гледайте! — се развика някаква жена и падна на колене. — Зла поличба! Крал Едуард я предсказа! Пепел и разруха ще ни настигнат, защото Годуин уби брата на краля, а сега пък неговият син е седнал на трона. Божие наказание чака всички нас заради греховете на господарите — благородници.

— Що за глупости приказва тази жена! — кипна Фалън и се изстъпи напред.

Всъщност и тя се страхуваше както всички останали. Нима това необикновено сияние потвърждаваше предсказанието на Едуард?

— Това явление е свързано с планетите. Това е всичко!

Тя прибра полите си и се завтече към отец Дамиън, който разговаряше в този момент с Аларик. Свещеникът, мил и добронамерен аскет, бе родом от Фенс, в една част на Англия, където езическите обичаи отмираха твърде бавно. Бе пътувал много по света и сигурно знаеше какво представлява това сияние.

— Става въпрос за комета — обясни той. — Звезда с опашка, така да се каже. Чувал съм за това в Италия. Хората са наблюдавали комети и в миналото.

При тези думи Фалън въздъхна с облекчение. Любопитното множество сякаш се поуспокои и се разпръсна.

Отец Дамиън се отправи към църквата и Фалън го последва.

— Аз... аз трябва да ви благодаря! — обърна се тя към него.

Свещеникът я загледа толкова настойчиво, че тя притеснено сведе поглед. Той се поклони.

— Кометите наистина съществуват — каза той с усмивка.

— Какво искате да кажете? Та вие сте божи човек! Нали не вярвате в злокобни поличби и други подобни неща?

Той само поклати глава и погледът му се зарея някъде зад гърба ѝ. Тя се обърна и съзря Аларик да се приближава към тях.

— Само когато зеленото дърво, разцепено от светкавица, се срасне от само себе си, само тогава... — промълви свещеникът.

— Що за безсмислици? — запита Аларик мрачно.

— Има неща, които са по-древни дори от времето, графе. Ние, людете, невинаги сме в състояние да разгадаем божията промисъл.

Фалън не можеше да отхвърли от себе си усещането, че свещеникът има видение и е прозрял в бъдното. Той спря пронизителния си поглед върху Аларик и се поклони.

— Графе, сигурен съм, че ще се срещнем пак.

— Това, което казвате, наистина е пълна безсмислица — прекъсна го Аларик. — И двамата знаем много добре, че вече няма да се върна. И на двамата ни е известно, че...

— ... война ще опустоши тази страна — свещеникът завърши започнатото изречение. — И все пак, графе, ще повтора думите си — ние с вас ще се срещнем отново.

Фалън бе впила поглед в Аларик и не забеляза как отец Дамиън се отдалечи.

Пред църквата отново се насъбра любопитна тълпа. Уплашени, хората бяха вперили поглед в небето.

— Прокълнати сме! Гибел, гибел ни чака! — изкрещя нечий глас.

— Иде денят на Страшния съд — добави втори глас.

При тези думи Фалън не се стърпя и се покатери върху една кола със сено. Оттам тя се обърна с възбуден глас към множеството.

— Англия не е прокълната, добри хора. Алчните и жестоки нормани кроят как да ни погубят. Но бог ни е благословил с добър крал, който е разтворил сърцето си за своите поданици. Крал, справедлив и благ, който над всичко поставя своето отечество.

От множеството се обадиха окуражителни гласове и тя продължи:

— Не, не е прокълната родината ни. Опасността иде отвъд морето, където незаконороденият властолюбец се готви за война с нас. Не вашият крал, добри хора, ще ви донесе нещастие. Чужди принцове искат да хвърлят нашата Англия в разруха и погибел.

— Проклети да са норманите!

— В ада да се пържат дано!

— Да им отсечем главите!

— Ще ги избием! Да ги заколим до един!

Фалън долови с крайчеца на околото си, че към нея се приближава Аларик. Сивите му очи я пронизваха и тя осезаемо почувства бясната ярост, клобочеща в него. Тълпата започна бавно да стяга обръч около норманина. Покрай главата му прелетя камък, някакви жени се разпищяха, а няколко души дори посегнаха да го ударят.

— Недейте! — изкрещя тя с всички сили. — Спрете! Недейте!

Но в суматохата не я чу никой. Аларик се спаси като скочи бързо на някаква кола и извади меч.

— Дошъл съм тук с мирни намерения и съм гост на вашия крал. Ако се опитате да ме убие, ще се защитавам. Обещавам ви, че преди да умра, мнозина от вас ще се простят с живота си. Разотивайте се по домовете си, добри люде, и не позволявайте да се пролива ненужна кръв.

Няколко души отпуснаха тояги, крясъците преминаха в мърморене и не след дълго утихнаха съвсем.

Няколко минути по-късно Аларик и Фалън останаха сами. Над главите им се разстилаше мрачният небосвод, а кометата се виждаше съвсем ясно.

— Знам, че ме мразите, Фалън. Но се питам, наистина ли ме мразите чак толкова, че насъсквате дори и тълпата срещу мен? Нима искахте да се пролее кръв? Защото ако е така, то скоро ще имате тази възможност.

— Знам, че ще се лее кръв — извика тя разтреперана. — Тълпата трябваше да ви убие! Тогава срещу ни на бойното поле щеше да има един нормански рицар по-малко.

Той я изгледа остро, след което по устните му плъзна саркастична усмивка и той се поклонил церемониално.

— Молете се, Фалън, молете се за Англия! А ако в главата ви е останала и капчица разум, молете се и за самата себе си. Защото попаднете ли някога в ръцете ми, госпожице, ще платите висока цена, кълна ви се.

С тези думи той я остави и се отправи с бързи крачки към двореца. Скоро настъпилият мрак погълна фигурата му. Тя вдигна глава и впери поглед в кометата. Може би и за Харалд появата ѝ бе зла прокоба. Дано не е така, помисли си тя.

Понечи да влезе в кабинета на баща си, но видя, че не е сам. Той тъкмо се изправяше от мястото си и пристъпи към Аларик. Двамата се прегърнаха безмълвно. За последен път като приятели.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Изминаха седем ноци преди кометата да се скрие, а от южното крайбрежие запристигаха вести, че е забелязан вражески флот.

По същото време в двореца се появи едър датчанин със сламеноруса коса. Оказа се, че ѝ е братовчед и се казва Ерик Улфсон. Ерик бе принц от царстващата династия в Дания и идваше при Харалд, за да го предупреди, че Тостиг е обиколил Нормандия, Фландрия, Норвегия, Дания и Швеция, с цел да набере войска против брат си. И наистина, корабите по южното крайбрежие бяха част от флота на Тостиг.

Докато Харалд се готвеше да вразуми брат си, Фалън често се озоваваше в компанията на северния си братовчед. Той бе хубав младеж, но не почувства към него симпатия. Особено я дразнеха бледите му сини очи, в които се четеше и възхищение, и похот.

— Ерик прилича повече на Хардрада, отколкото на датския крал — поясни чичо ѝ Леофуайн. — Постоянно се прави на викинг. Казват, че на бойното поле буквално изпада в транс. Доказал го е в многобройни битки по Балтийско море и дори в далечна Русия.

— Защо тогава татко го приема с отворени обятия?

— Защото в момента най-важното е да привлечем съюзници. Датският крал е доволен от сегашното състояние на държавата си, но Харалд Хардрада представлява постоянна опасност за Дания. И изобщо, съветвам ви да бъдете особено учтива с Ерик.

Фалън се опита да бъде вежлива с Ерик, но присъствието му я притесняваше. Една вечер, както си седеше до нея, той целуна ръката ѝ, а очите му заблестяха дръзко.

— Бих искал да сме врагове като по-рано. Щях да ви отвлека на кораба си.

Тя отдръпна ръката си учтиво, но категорично.

— Тези времена принадлежат на миналото — каза тя многозначително. — Тук сте като приятел и наш родственик.

— Вярно е, но някой ден може би ще ме извикате и като съюзник. Тогава с радост ще вляза в битка за вас и ще обърна враговете ви в бягство.

— Благодаря ви, милорд — каза Фалън и си наложи да се усмихне. — Надявам се все пак да не се стига чак дотам.

— О, човек никога не знае. Моля ви, не забравяйте, че съм ваш верен и покорен слуга.

Фалън не можеше да се освободи от чувството, че Ерик е човек, който просто обича да убива. За свое учудване в този миг си спомни за Аларик. И той бе смел мъж, но се ръководеше от рицарския дух и убиваше само, когато трябваше да се защитава.

Тя често усещаше върху себе си неспокойния поглед на Делън. И двамата се бояха, че кралят може някой ден да използва дъщеря си като залог. Но страховете им се дължаха може би на напрежението, което витаеше във въздуха. След коронацията Харалд не си даваше и минута почивка. Потискаше го мисълта, че е престъпил клетвата си пред Уилям, а появата на кометата само засили тревогите му.

Ерик Улфсон придружи Харалд до южното крайбрежие, но до сблъсък между братята така и не се стигна. При вестта, че кралската армия приближава, войската на Тостиг се разпадна и той се видя принуден да отплава на север, за да потърси убежище при шотландския крал. Ерик Улфсон се завърна в Дания, а Фалън придружи баща си на остров Уайт, където бе неговата главна квартира. Надяваше се там, до майка й, той да намери покоя, за който копнееше сърцето му.

По същото време Уилям, доведените му братя Одо и Робер, както и Аларик разглеждаха картата на Англия. Интересът им бе съсредоточен главно върху крайбрежието. Някога викингите пресякоха морето, за да оплячкосат острова. Уилям обаче щеше да стори същото, за да води война и да остане там.

Цялата зима дукът се опитваше да убеди собствените си първенци, че претенциите му върху английския трон са основателни. Но цялата Нормандия бе не по-голяма от едно-единствено английско графство и събирането на многобройна и силна войска се оказва извънредно трудна задача. Още повече, че част от армията трябваше да остане в родината, за да я защитава при нужда.

Аларик осъзна ужасната истина, че връщане назад вече не е възможно. Замисълът бе твърде рискован и независимо от самоувереността, излъчвана от дука, всички разбираха, че успехът на начинанието зависи всъщност от попътния вятър. Освен това и Харалд вероятно се готвеше да ги посрещне по подобаващ начин още при слизането им на брега.

Мъжете се надвесиха над картата с угрижени лица и започнаха да обсъждат местата, където войските могат да слязат на брега.

В този момент в стаята широко усмихнат влезе Фиц-Осбърн.

— Имаме папската благословия — започна той с радост в гласа. — Папата ви е изпратил хоругвата си, господарю, като и пръстен със свещени реликви, който непременно трябва да носите. Харалд е отлъчен от църквата.

Уилям хвърли бърз поглед към Аларик, комуто принадлежеше идеята да се убеди папата, че в Англия не гледат сериозно на църквата и религиозните обреди.

— Барони и рицари от цяла Европа проявяват готовност да тръгнат на поход под ваше предводителство — добави Фиц-Осбърн.

След като се чукнаха по повод на тази малка победа, Робер, Одо и Фиц-Осбърн се оттеглиха. Аларик и Уилям обаче останаха на трапезата и си заразправяха случки от отколешни битки.

— Знам, че според вас не бива да започваме тази война — внезапно рече Уилям и изгледа изпитателно приятеля си. — Искам обаче да ви разкажа нещо... В нощта, когато съм бил заченат, майка ми е сънувала необикновен сън. Усетила как в утробата ѝ пониква дърво, което ставало все по-голямо и по-могъщо, докато най-накрая клоните му се разраснали дотолкова, че от Европа се прехвърлили над морето и продължили да растат... разбирате ли, приятелю? Тази война е предопределена от съдбата.

Аларик си спомни за кометата. Видели я бяха в много страни и по свидетелство на редица пътешественици и свещенослужители всички били единодушни, че появата ѝ е свързана с английския престол. Божие предзнаменование ли беше тази комета? И съществуваше ли изобщо съдба?

— Знам твърде малко за такива неща като съдба или предопределение. Но предстоящата война ме натъжава искрено, защото се възхищавам от англичаните и от Харалд. Независимо от

личното ми мнение обаче, искам да ви уверя, че ще се бия на ваша страна. Дори и да остана сам на бойното поле, ще продължа да се бия и няма да се предам.

— Но аз наистина възнамерявах да ги управлявам справедливо — възкликна Уилям.

— Да приемем, че това лудешко начинание се увенчае с успех и ние спечелим битката. Тогава вие ще станете крал на една страна, чието население мрази вас и... нас. Ще бъдете принуден да оплячкосате страната, за да възнаградите своите верни нормански рицари. Наемниците пък, които дойдат с нас, ще превърнат Англия в пустиня и ще я озлочестят. Това е, което ме натъжава.

— И аз се възхищавам от Харалд. Но предопределеното ще стане! Кой знае, приятелю мой... може да се случи и така, че коварното море да ни погуби, когато решим да го пресечем.

— Виждаш ли там долу малката къщичка с лодките?

Харалд се бе излегнал до Фалън в меката трева и сочеше с пръст към пристана.

— Един ден Свен, Тостиг и аз, бяхме още малки тогава, хванахме много риба. За съжаление обаче поради несръчност или от небрежност взехме, че изпуснахме рибата обратно във водата. Толкова ни е било страх от дядо ти, че се крихме часове наред вътре в къщичката.

Фалън се усмихна и продължи да дъвче сламката си.

— И какво стана после?

— Дядо ти естествено ни откри и ни нашари дупетата. Когато бяхме с него в изгнание, той реши да се завърнем тук, въпреки гнева на Едуард. Идвахме с корабите от Фландрия... и хората във всичките тези малки пристанища ни посрещаха с ликуване. Това е любимото ми място в цяла Англия и сега ти знаеш защо.

— Да, тук наистина е чудно хубаво — съгласи се Фалън и внезапно се засмя, виждайки Едит да се приближава, натоварена с кош, в който имаше хляб и сирене. Със събраните си поли, босите крака и чаровна усмивка тя все още приличаше на младо момиче.

Фалън се изправи и се вслуша в звъntenето на мечовете, което се чуваше някъде наблизо. Братята, чичовците ѝ и някои от най-близките сподвижници на баща ѝ, включително и Делън, се упражняваха във

фехтовка. Този шум смущаваше донякъде ведрата атмосфера на прекрасния неделен ден.

— Донесох нещо за ядене — извика Едит.

— Ей сега се връщам — отвърна Фалън и пое бавно надолу към пристана. Едит само поклати глава.

— Мисля, че иска да ни остави за малко сами — каза благо Харалд и я притегли към себе си.

Фалън стигна пред малката къщичка, за която разказваше баща ѝ, седна на мостчето, изу обувките и чорапите си и потопа крака в студената вода.

Лятото приближаваше края си и армията на краля лека-полека започна да проявява нетърпение. Хората дължаха на кралската власт само два месеца военна служба, а те отдавна бяха минали. Мнозина идваха от малки села и от много време не бяха чували нищо за семействата си. Те жадуваха за жените и децата си, знаейки, че ги чака много работа преди настъпването на зимата. Харалд забрани оплячкосването на местата, през които минаваха. Но макар и да заплащаше лично изхранването на войската, постепенно трябваше да се придвижат на север, тъй като припасите не стигаха.

Фалън дочу отдалеч смеха на родителите си и внезапно я обзе копнеж също така да обича и да бъде обичана. Тъй като и за слепеца бе видно, че двамата са дълбоко предани един на друг. Без да се оплаква Едит приемаше факта, че бракът им не е благословен от църквата.

Фалън се възхищаваше от майка си за толерантността ѝ, но ѝ бе ясно, че не желае да живее като нея. Тайно в себе си обаче се питаше какво ли е да обичаш толкова силно и съкровено, че околният свят да ти стане напълно безразличен.

Внезапно видя, че родителите ѝ се изправят, тъй като пред тях се спряха някакви конници. Във вълнението си забрави обувките и чорапите и с развени коси се затича обратно по ливадата. Когато си добра до Харалд и Едит, беше останала без дъх.

— Какво има, татко? Да не би норманите да са нахлули?

— Не, не, детето ми — отвърна той и я целуна. — Стигнахме до убеждението, че дукът ще нападне едва напролет. Утре се връщам в Лондон заедно с основното ядро на армията... така че ни остава само днешният ден.

На следващата сутрин той се сбогува със семейството си и се качи на коня.

— Татко, не може ли да тръгна с вас? Нали синовете ви остават тук, за да контролират крайбрежието?

Харалд се поколеба, но накрая кимна утвърдително.

— Добре, ако искаш, можеш да ни придружиш.

Аларик наблюдаваше кораба, с който щеше да прекоси канала. Той наплюнчи пръста си и го вдигна във въздуха. Не се долавяше никакъв ветреца.

В пристанището бяха струпани множество кораби с различна големина, построени набързо във викингски стил и със змейска глава на носа. Въздухът беше напълно неподвижен. Сред войската вече се долавяше недоволство от дългото чакане — явно господ не го бе грижа за тях. Фалстаф отправи безпомощен поглед към Аларик.

— Мда, започва да става весело — промърмори мрачно Уилям. — Тук, в Нормандия, са разположени поне десет хиляди души. И при най-малкия метеж те нито за миг няма да се подвоумят да разграбят собствената ми страна. Бог да ми е на помощ, ако се наложи да се оправям с тази сган.

— Времето сигурно ще се промени скоро — успокои го Аларик.

— Дај боже! Това чакане ме влудява.

Ненадейно Аларик усети по страните си лек полъх. Най-сетне от юг задуха жадуваният вятър. Настъпеше ли приливът, тръгнаха.

На 13-ти септември вятърът премина в ураган и Харалд узна, че много от корабите му са потънали на път за Лондон.

Потискащите вести го накараха да подкани хората си да побързат. Два дни по-късно те достигнаха съсекския лес и пресякоха лондонския мост. Жителите на града устроиша въодушевено посрещане на краля си.

Почти веднага след завръщането му пратеник донесе още лоши вести. Брат му Гостиг и Хардрада атакуваха в северните части на страната. Опожарен бе град Скабъри.

По същото време и Уилям загуби в бурята много от своите кораби. Войни и коне се удавиха в придошлите води, а голяма част от

останалите живи се разбягаха. Дукът се обърна за съвет към своя приятел.

— За какво ви е съветът ми? Вие бездруго няма да се откажете от решението си.

— Искам да чуя поне мнението ви!

— Да не се самозалъгваме, Уилям! Още от самото начало този план си бе чисто безумие.

Аларик усети, че дукът е на път да кипне и посочи с ръка към петдесетината кораба, на които бе командир.

— Независимо от всичко обаче винаги съм готов да ви следвам.

— Откажа ли се, никой вече няма да ме уважава — рече Уилям.

— Знаете най-добре от всички, че няма да се откажете, нали?

Дукът кимна сериозно, след което пред очите на всички падна на колене и протегна ръце към небето.

— С нас е божията благословия! — извика той силно и ясно. — Няма да се откажа от мисията си, няма!

Отвсякъде долетяха приветствени викове. Уилям се закле, че Англия му принадлежи по право. А сега трябваше да я завоюва.

Фалън се въртеше неспокойно в леглото си и когато ѝ се стори, че чува някакъв вик, скочи, наметна се с кожената завивка и се завтече към личните покои на баща си. Отправи питащ поглед към стражата, но в този миг баща ѝ извика за втори път.

— Мъчат го болките в крака, милейди, и не може да заспи.

— Защо не извикате лекаря?

— Беше вече тук, но кралят го отпрати.

Фалън кимна с благодарност на младежа и пристъпи загрижена в стаята на баща си. На масата съзря съдина с вода, натопи вътре една кърпа, изстиска я и нежно я притисна към изпотеното чело на баща си. Той разтвори изненадан очи и се усмихна уморено.

— Утре заран потеглям — продума.

— Не бива, татко. Все още не сте оздравял.

— Аз съм кралят. Длъжен съм.

— Вие сте просто един твърдоглав стар мъж.

— Стар ли? — усмихна се той. — Глупости. Аз съм в най-добрата си възраст, детето ми. Но ти си доста инатливо момиченце. Сигурно си наследила тази черта от мен, стареца.

— О, татко, толкова те обичам.

— И аз те обичам, ангел мой. Ти си моята радост в живота.

Навън вече развиделяваше. Фалън се взря загрижено в баща си, който едва ли бе мигнал тази нощ. И когато най-сетне той задряма, на вратата се почука тихо.

Беше отец Дамиън заедно с някакъв монах.

— Това е Елфин. Трябва да говори с краля.

— Защо? — попита тя нервно.

— Няма причини за тревога — отвърна отец Дамиън и се усмихна разбиращо. — Пуснете го при краля.

Харалд вече се бе изправил, когато Елфин го приближи.

— Идвам от манастира в Уолтъм, основан лично от вас. Тук съм, защото на сън ми се яви добрия ни крал Едуард. Той ми заповяда да дойда при вас и да ви съобщя, че ще спечелите следващата си битка. Болките ви също ще изчезнат.

— Благодаря ви, че ме посетихте, Елфин.

Фалън познаваше баща си твърде добре и не можеше да не забележи скептичната усмивка по лицето му. Но веднага, след като свещеникът и монахът си тръгнаха, той се обърна към нея с удивен израз на лицето.

— Фалън, кракът действително престана да ме боли.

— Наистина ли, татко?

— Истина е, Фалън. Виждаш ли, не съм чак дотам стар! Казах ти, че съм в най-добрата си възраст. И ще я спечеля тази битка!

Фалън го целуна нежно за сбогом, макар и да знаеше много добре, че ще го придружи. Бе посветила единствено Делън в намеренията си, а той й намери кожени доспехи, панталон, къса туника и шлем, под който щеше да скрие косите си, за да не я разпознаят.

— Баща ви ще ме убие собственоръчно — каза той с нещастен глас, когато й донесе нещата.

— Не се бойте, Делън. Ще се пазя. И ви благодаря от все сърце.

На двадесети септември напуснаха Лондон и се отправиха с конете си на север. Яздеха ден и нощ и успяха за три и половина дни да изминат около двеста мили. Фалън се чувстваше изтощена от ездата, но вътрешно ликуваше, защото армията нарастваше от град на град.

В Тадкастър, на десет мили южно от Йорк, научиха, че във Фултън войските на Моркър и Едуин са претърпели поражение от викингите. Тостиг и Хардрада бяха изградили лагера си извън Йорк, тъй като възнамеряваха в самия град да бъде главната им квартира.

Не се намери нито един човек, който да поздрави Тостиг с добре дошъл в графството му. Някакъв ранен войн съобщи, че той дори е обещал английския трон на Хардрада. Харалд бе ужасен от изгледите да се бие срещу собствения си брат.

— Чичо ви очевидно си е загубил ума! — прошепна Делън.

Фалън кимна тъжно с глава.

— Та значи, Тостиг възнамерява утре да вземе заложници от Стамфърд, така ли? — попита Харалд ранения, който потвърди предположението със страхливо кимване. Харалд заповяда войската да навлезе незабележимо в Йорк, където на следващия ден щеше да даде сражение.

Фалън прекара безсънна нощ в палатката на Делън и най-близките му приятели, които се заклеха да не издават никому самоличността ѝ. Всички до един очакваха предстоящата битка със страх, тъй като бруталността на викингите бе пословична.

На следващата сутрин английската армия очакваше Тостиг и викингите на Стамфордския мост. Харалд отиде преоблечен при Тостиг и му предложи да се помирят. Получи отказ.

По-късно разказваха, че Тостиг е познал брат си, но не е дал знак на Хардрада, че пратеникът е лично Харалд. Това бе последната му достойна постъпка. Не измами нито брат си, нито викинга.

— А сега изчезвайте оттук — извика Делън. — Битката започва!

Ездачите и пехотата се хвърлиха напред, въздухът се изпълни със звън на оръжия и ужасяващите писъци на ранените. Конят на Фалън се подплаши и я хвърли от седлото. Тя се претърколи бързо встрани, за да избегне връхлитащите коне. За пръв път през живота си участваше в битка и очите ѝ се разшириха от ужас, когато досами нея вражеска секира разцепи главата на един от английските сюзерени.

Цялата разтреперана, тя осъзна на какъв риск излагат живота си баща ѝ, чичовците ѝ Леофвайн и Гърт, Делън и приятелите му.

Внезапно долови близо до себе си стон. Без да се колебае тя допълзя до тежко ранен младеж, от чиято рана струеше кръв. Разкъса наметалото си на ивици и превърза раната. В следващия миг обаче към

нея се хвърли един викинг, който понечи да я прободее с ножа си. Но преди да успее в гърдите му се заби меч. Раненият англичанин, лежащ на земята, с последни сили уби вражеския войн и й спаси живота. Той я погледна още веднаж, свлече си встрани и предаде богу дух.

— Света Дева Марийо — промълви Фалън потресена.

Макар че изискваше невероятни усилия, тя помагаше на един от бащините си лекари и самопожертвувателно се грижеше за ранените английски войни. Захвърлила шлема си, тя носеше вода, почистваше и превързваше рани.

— Фалън!

В погледа на чичо й Леофвайн бе изписано неодобрение.

— Чичо!

Без да се съобразява с упрека в очите му, тя го съблече бързо и предпазливо и превърза зейналата рана в гърдата му.

— Когато го видях за последен път, Харалд бе жив и здрав. В момента, е от другата страна на моста. Хардрада е мъртъв... стрела в гръкляна... Казват, че и Тостиг е загинал... Викингите бягат към корабите си.

Силите му обаче го напуснаха и той затвори измъчен очи.

Спусна се здрач и врагът започна да се оттегля. Водата под моста бе почервеняла от кръв, а полето бе осеяно с трупове.

— Фалън!

Позна веднага гласа на баща си. Щастлива, че е жив, тя се спусна към него и го прегърна.

— Фалън! Какво, по дяволите, търсиш тук? — попита той ядосан. — Цяло чудо е, че си още жива. А този зелен глупак, Делън...

— Не, татко, Делън няма нищо общо, идеята беше моя.

— Но ти си жена!

— ... и ваша дъщеря. Ако бях ваш син, щеше да е съвсем справедливо да се бия до вас, нали?

— Да, но ти не си ми син, Фалън. Това ужасно кръвопролитие е непоносимо за зрял мъж, та за жена ли.

— Много добре знаете, че умея да боравя с оръжие.

— Така е, но все пак си жена. Фалън! Не е изключено някой ден да загубя всичко. Не ме карай да се страхувам и за теб.

— Нито за миг не съм рискувала живота си. Грижех се единствено за ранените, попитайте вашия лекар.

Харалд се усмихна, но когато научи къде е прекарала нощта, вената на челото му се изду.

— Тази нощ ще спиш в добре охранявана стая до моята — рече той строго. — А с Делън пак ще си поприказваме.

Вечерта тя не се видя с Делън, защото послуша баща си.

На следващия ден останалите живи викинги се предадоха. Синовете и родственниците на Хардрада дадоха обет никога вече да не нападат Англия и Харалд ги пусна да си вървят.

Фалън се усмихваше през сълзи докато слушаше баща си и беззвучно благодареше на бога, че е останал жив.

Внезапно пред взора ѝ изникна лицето на отец Дамиън, който неспокойно наблюдаваше краля. Сякаш знаеше тайни, които другите и не подозираха. Погледите им се срещнаха и той побърза да се скрие сред тълпата. Войните на Харалд останаха още една нощ в Йорк. Фалън и Делън бяха наказани да не се срещат и да не си говорят. С покорство и послушание Фалън се опитваше да смекчи гнева на баща си. Лекарят, комуто помагаше, ѝ показа много нови неща. Тя се научи да стяга счупени крайници с шина, да зашива рани и да прави смеси от различни лечебни билки. Един следобед лекуваше млад мъж. Той отвори бледосините си очи и я заговори на майчиния си норвежки език. Макар и да беше враг, като го видя как страда, я обзе дълбока тъга.

— В ръцете ви се таи голяма целебна сила, милейди — заговори я отец Дамиън, застанал отстрани.

— Как мислите, този младеж ще оцелее ли?

— Да, ще оживее. Но той никога няма да се завърне в родината си, защото ще стане англичанин.

— Говорите с такава убеденост, отче. Сякаш съвсем точно знаете какво ще се случи.

— Тази вечер баща ви урежда празненство. Бъдете до него, Фалън. Направете всичко възможно, за да се почувства щастлив.

Той си тръгна, а тя го сподире с тревожен поглед.

Празничната вечеря се състоя в голямата зала на двореца в Йорк. Баща ѝ настоя да танцува с Моркър и Едуин и тя го послуша. Наложиха си да бъде в добро настроение, пълнеше чашата му и се радваше, че той се наслаждава на вечерта.

Внезапно музиката спря. Фалън, която танцуваше в момента, потръпна от неясен страх.

В залата с препъване си запробива път изтощен мъж с прашни дрехи. Стигайки до баща ѝ, той се строполи на пода.

Фалън остави кавалера си и се завтече към припадналия. Един от слугите подаде чаша с вода и тя започна внимателно да я налива в устата на мъжа. Най-накрая той отвори широко очи. Изражението им бе лудешко и това я изплаши.

Харалд също приклепна до него.

— Говорете! — подкани го той с благ глас.

Непознатият впи поглед в своя крал, навлажни устни с език и изговори мъчително:

— Норманите са тук! Уилям навлезе с корабите си в пристанището на Певънси.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Харалд се зае незабавно с подготовката на похода. Появи се и втори пратеник от крайбрежието. Казваше се Дерю, родом от Певънси и бе един от първите, забелязали норманската флота.

— Корабите навлязоха в пристанището — започна той, — и норманите преспокойно слязоха на сушата. Разположиха се в най-хубавите къщи и започнаха да колят добитъка. Много бързо построиха укрепление със собствен дървен материал. Дукът им е олицетворение на самоувереността. Неговият кораб дойде пръв и той не се обезпокои, дори когато на следващата заран от флотата му все още нямаше и помен. После обаче останалите кораби запристигаха. Слизайки на брега от своя „Мора“, той се спъна. Мнозина от сънародниците му сметнаха инцидента за лош знак, но той се измъкна от ситуацията с хумор. „Е, сега вече завладях Англия не само с една, а и с двете си ръце“, каза той и се разсмя. Очевидно Певънси не отговаря на намеренията му, защото той раздели армията си — по море и по суша норманите се отправиха към Хейстингс. Главната му квартира е до Норманския манастир, а в центъра на града накарал да изградят укрепление.

Докато слушаше разказа на куриера, Фалън не можа да преглътне нито хапка и само поглеждаше нервно към баща си.

— Трябва веднага да се отправим към Лондон — каза той с намръщено чело.

Напуснаха Йорк на зазоряване. Липсваше й Делън и ведрото му, спокойно излъчване, с което успяваше да премахне страховете и тревогите й. Не се вслуша в съвета на Харалд да придружи войските до Лондон и реши да остане в Уолтъм, където живееше Елфин, монахът.

Манастирът притежаваше разпятие, разкопано случайно под един от близките планински върхове. Никой не знаеше кой е заровил

там този кръст със сребърна обковка, но местните хора бяха твърдо убедени, че става въпрос за божие предзнаменование.

Фалън коленичи и започна да се моли. Забеляза, че се мръква, едва когато монасите запалиха свещите. Тя се изправи на крака едновременно с баща си. Внезапно отнякъде долетя вик.

— Помръдна, помръдна! Чудо! Кралят е тук и стана чудо!

Монасите се засуетиха, обсъждайки шумно случилото се. Един от тях се приближи до Харалд, който не разбираше какво става.

— Вие се поклонихте пред Христос, кралю, и Спасителят отвърна също с поклон. Кълна се, че е така. Видях го с очите си.

— Бог се вслуша в молитвите на краля — извика друг монах. — Той ще победи неприятеля.

— Да се надяваме, че това е вярно — рече Харалд, хвана Фалън за ръката и я изведе от църквата.

Преди да потеглят тя се обърна шепнешком към отец Дамиън.

— Всички говорят за чудо, защо сте толкова тъжен тогава?

— Така е, принцесо, стана чудо — отвърна той и се поклони.

— Сякаш нямате особено доверие в баща ми!

— Мисля, че бог го обича, милейди. Баща ви е велик човек.

Отправиха се с конете си направо за Лондон, макар нощта да бе настъпила. В двореца ги очакваше Гърт с новини.

— Старият приятел на крал Едуард, норманинът Робърт Фиц Уимарк е съобщил на дука, че сте удържали триумфална победа над викингите. Предупредил го е да бъде предпазлив, защото армията ви очевидно е силна.

Фалън сне ръкавиците и застана до топлата камина.

— Ще изпратя при Уилям един от уолтъмските монаси с послание, в което ще го подканя да се оттегли мирно от страната.

Фалън се облегна на стената и треперейки от студ, притвори очи. Не си правеше никакви илюзии — Уилям нямаше да приеме предложението на баща ѝ. Както винаги, така и този път Аларик, от когото се възхищаваха дори и саксонските бойци, щеше да се бие на негова страна. Тя си спомни за сивите му очи, подигравателната му усмивка, когато я победи в двубоя, за гневния му поглед, когато тя насъска срещу него тълпата пред църквата. В онази вечер той я предупреди, заплаши я...

Вероятно този мъж щеше да остави костите си на английска земя. Тази мисъл не я зарадва особено, макар че едва ли съществуваеше човек, когото да мрази повече. Нима любовта и омразата бяха посестрими? Затова ли не можеше да забрави целувката му, допира на неговите ръце по тялото ѝ?

Засрами се от мислите си. Тя обича, разбира се, Делън и един ден ще бъде негова вярна и предана съпруга.

Отец Дамиън я наблюдаваше отстрани, но после дойде при нея.

— Защо ме гледахте така втренчено?

— Защото тъкмо си мислехте за рицаря, срещу когото насъскахте тълпата в нощта на кометата.

— Откъде знаете за какво мисля? Ако наистина притежавате ясновидски дар, по-добре посъветвайте баща ми как да води предстоящата битка.

— Не съм ясновидец, милейди! Но понякога... Видях дърво, изсъхнало дърво... което внезапно се съживи и покара листа.

— Видението на Едуард Изповедник — промълви Фалън.

— Както знаете, идвам от Фенс, милейди. Доскоро хората там са били езичници... Има толкова много неща в живота, чието обяснение ни убягва. Така че изобщо не се и опитвам да ги разбера. А сега ме извинете, принцесо.

Тръгвайки, той се обърна още веднаж.

— Той е тук!

— За кого говорите, отче? Кой е тук?

— Граф Аларик е на английска земя.

— Човек не е нужно да е гадател, за да разбере това — усмихна се тя. — Където е дукът, там е и Аларик.

— Той ще оцелее в битката. Вие също.

— Аз ли? Аз не възнамерявам да участвам в битката.

— Както желаете, милейди.

Поклони се и бързо се отдалечи.

Фалън чу как монахът повтори дума по дума посланието до Уилям. Тя пристъпи зад баща си, целуна го нежно по косата и изтощена от трудния ден се отпрати към спалнята си.

Посред нощ внезапно се събуди окъпана в пот. Трепереше цялата. Присъни ѝ се необикновен сън. Тя лежи върху меката пръст, а

към нея стремглаво се носи гигантски кон. Копитата му чаткат покрай главата ѝ. После конският тропот се отдалечава, тя отваря широко очи и... насреща ѝ заискриват сивите очи на граф д'Анлу.

Фалън скочи рязко от леглото и натопи глава във ведрото със студена вода. Какъв безсмислен сън! Никога нямаше да се срещнат с Аларик. Защото не след дълго норманите щяха да бягат от другата страна на Канала.

Два дни по-късно монахът се върна с наглия отговор на Уилям. Дукът обвиняваше не само Годуин, че е убил брата на Едуард, обвиняваше в същото дори и Харалд, който по това време не ще да е бил на повече от дванадесет години. По-нататък Уилям пишеше, че има правното основание да заеме английския престол и че претенциите му са валидни както в норманското, така и в английското законодателство.

— Каква глупост — възкликна Фалън. — У нас норманските закони не важат, а що се отнася до английските, англичаните вече направиха своя избор!

— Дукът настоява също той и кралят да се срещнат в двубой.

— Безспорно благороден жест — намеси се Харалд, — но напълно безсмислен. Дори и да загина в този двубой, англичаните пак няма да одобрят чужденец на трона. Ако ли пък падне Уилям, това не означава, че войските му ще напуснат страната ни.

— Татко, вие се бихте храбро срещу мъжете от Севера и се завърнахте като победител. Вие постоянно доказвате, че сте смел войн... Нека този път друг да предвожда войските!

Монахът се прокашля и сведе тъжно глава.

— Има още нещо, което трябва да узнаете, кралю. Дукът е развял папската хоругва и носи пръстен със свещени реликви. Норманските монаси твърдят...

— Твърдят какво? — попита Харалд и се изправи от мястото си.

— Твърдят, че папата ви е отлъчил от църквата и че това очаква всеки, който се бие за вас.

— Какво! — изхриптя Харалд, строполи са на стола и се разсмя горчиво.

— Проклети лъжци, това са те — извика Фалън вбесена. — Папата дал ли ни е възможност да се защитим пред него? Не! Казвам

ви — Уилям е заграбил папската хоругва с долни измами и клевети. Всичко това обаче няма никакво значение, татко.

Кралят се заразхожда неспокойно напред-назад.

— Кажете на Уилям, че предоставям всичко в божите ръце.

Монахът кимна и се поклони. Гърт, който до този момент седеше мълчалив на масата, блъсна чашата си встрани и се изправи.

— Послушайте ме, Харалд. Фалън е права. Вие сте единственият крал, който имаме. Не бива да участвате в тази битка. Мога да ви заместя и аз. Ако убият мен, Англия няма да загине. Докато аз стигна с войските в Хейстингс, вие можете...

— Не, ще се бия срещу Уилям.

— Харалд...

— Ще се бия срещу Уилям. Бог е справедлив. Поверявам всичко в неговите ръце.

Никога досега не бе виждала баща си толкова неразумен и инатлив. Гърт само поклати недоумяващо глава и напусна залата. Харалд дори и не го забеляза, Фалън последва чичо си.

— Чичо, боя се за татко, ужасно се боя...

— Знаете ли кое е най-лошото. Че Харалд гледа на предстоящата битка като на лична схватка с Уилям, чийто изход ще реши бог. Той просто не иска да разбере какъв е залогът в тази игра и си знае само неговото: или аз, или Уилям.

— Предложението ви бе много разумно.

— Ще се бия до него.

— А как да му помогна аз?

— Покажете колко много го обичате. Харалд е набожен и неопетнен човек... и историята с папската хоругва го е засегнала много по-дълбоко, отколкото изглежда. Молете се за Англия, Фалън. Мисля, че утре потегляме. Бог да ви пази.

Фалън проследи чичо си с поглед. Та нима тя не доказа при Стамфорд, че може да изтърпи мириса на кръвта? Че не ѝ прилошава при вида на ранени и осакатени войни? Че може дори да спасява човешки живот с уменията си? Следователно няма какво да я спре и тя ще последва баща си в боя... Но той не бива да разбере.

Тайно в себе си разчиташе на помощта на Делън. Но когато той я видя как се кани да възседне коня, извика възмутен:

— Баща ви ще ме хвърли в подземията или дори ще ме убие, ако позволя да сторите, каквото сте намислили.

— Тихо! Или искате татко да ни открие? Ако ме хване, ще му кажа, че съм тръгнала при мама в Босъм.

Делън въздъхна, но отстъпи както винаги. Не можеше да ѝ откаже нищо; дори с риск да си навлече неприятности.

Фалън му благодари с усмивка, хвана ръката му и я стисна.

На 13-ти октомври през нощта достигнаха Калдбек Хил, където към тях се присъединиха нови части. Армията разположи лагера си на една височина, от която се виждаше цялата долина Санлъч.

Фалън тъкмо се готвеше да отвърже ремъка на седлото си, когато към нея се приближи отец Дамиън.

— Ще остана, отче, не можете да промените решението ми. Ако искате, уведомете баща ми. Но въпреки всичко ще остана.

Свещеникът ѝ помогна да снесе тежкото седло и се усмихна.

— Помните ли какво казах, милейди? Отдавна зная, че ще ви намеря на това място.

Фалън му благодари за помощта и той се отдалечи. Делън я хвана през кръста, притисна я към себе си и ѝ прошепна в меката коса:

— Трябва да се опитаме да поспим малко.

Фалън разбираше, че той трябва да се погрижи още за мъжете, които командва. Облегна се на едно дърво и се загледа в луната, обрамчена от мътен, млечнобял ореол. Не след дълго тази красива долина щеше да се превърне в окървавено бойно поле. Как ли се чувства баща ѝ в момента?

Тя се затича покрай лагерните огънове, около които бяха насаждали войните, и пристъпи задъхана в кралската палатка.

Харалд, Леофуайн, Гърт и най-големият ѝ брат Галън разглеждаха заедно модел на бойното поле, направен от пясък. При появата ѝ всички я изгледаха изненадани.

— Галън, придружи я обратно при Делън... младежът сигурно се тревожи за нея — нареди Харалд. — Не, почакай.

Той стана от мястото си, сложи ръка на рамото ѝ и я изведе пред палатката. Целуна я по челото и я загледа настойчиво.

— Ако нещата не потръгнат, кажи на майка си, че я обичам и че съм бил много щастлив с нея.

— Какво говорите, татко?

— Мъжете винаги говорят така, преди да влязат в битка, Фалън. Дори и Харалд Хардрада е оповестил последната си воля, преди да поеме с корабите си насам. Убеден съм, че и Уилям също. Не ме гледай толкова уплашено. В боя винаги може да загинеш. Случи ли ми се нещо, предай се на милостта на Уилям, иди при Аларик.

— Не! — прекъсна го тя ужасена. — Никога!

— Фалън...

— Ако стане нещо лошо, ще избягам. Ще се опитам да си пробия път при мама, Елфин и Там и после заедно ще избягаме на север.

— Аларик е благороден рицар, Фалън. Ако му се подчиниш и дадеш клетва за вярност, той ще се погрижи за твоето добруване.

Тя не можеше да повярва на ушите си. Как може да говори такива небивалици? Ако, недай боже, загубе битката, Харалд все пак можеше да се оттегли във вътрешността на страната и да се надява на подкрепа от север.

— Моля ви, бъдете предпазлив, татко.

— Разбира се, детето ми. А ти, ако стане нужно, ще се обърнеш към Аларик, нали? Кажу му, че го моля да прояви милост към теб. Защото ти, ангел мой, си най-скъпото, което притежавам.

Фалън замълча. Никога нямаше да се предаде. Напротив, ще се опита да отмъсти за баща си, ако норманите го убият или дори ранят. Премълча мислите си, за да не го наскърби. Прегърна го, целуна го по двете страни и се усмихна.

— Трябва да поспите, татко. Нали виждам колко сте изтощен. И не се тревожете за мен. Можете да разчитате на Делън. Чакахме толкова дълго... ще почакаме още докато благословите съюза ни. И... пазете се, татко!

При тези думи тя се обърна бързо, за да не избухне в сълзи.

Хората на Харалд още не се бяха подредили, когато норманите ги обсипаха със стрели. Из хладния утринен въздух се понесоха кратки команди и знамето на Харалд се развя на вятъра. Саксите изправиха щитовете пред себе си.

В този миг земята се разтресе от могъщ тропот на копита. В бой влизаха рицарите на Уилям на бойните си коне.

Точно пред нея един войн изкрещя от болка и се срути на земята. Тя приклепна бързо и успя да издърпа стрелата, забита в рамото му. После откъсна парче от ризата, която носеше под доспехите и го уви около кървящата рана. Изтегли стенещия войн под клоните на близкото дърво и там той изгуби съзнание.

Звънтежът на оръжията и виковете на ранените превърнаха долината в преизподня. А само на няколко мили от това царство на смъртта се простираха неожънати ниви. Хладният есенен въздух галеше там земята и шумоленето на окапалите разноцветни листа бе единственият шум, нарушаващ тишината на божия мир.

Ненадейно до слуха на Фалън достигнаха силни виковете. С бързината на вятъра плъзна слухът, че дукът на Нормандия е паднал убит. Ликуването на англичаните нямаше край. Неприятелят започна да се оттегля и войните на Харалд, набрали наново смелост, преминаха в контранастъпление. Но един от норманските рицари някак успя да спре отстъплението. Тежко въоръжената конница отново се понесе напред и започна да мачка и сече наред. Ранените и мъртвите затъваха заедно в мочурището. Отвсякъде долитаха пронизителни крясъци. Английската отбрана се срути.

Мъж с ужасени очи, опръскан от глава до пети в кръв, дръпна Фалън на земята.

— Край — простена той. — Леофуайн...

— Какво се е случило с чичо ми? Ранен ли е?

— Гърт е мъртъв.

— О, боже! Не мога да повярвам!

— Леофуайн... бяга... в горите...

Мъжът се преви и се свлече безжизнен на земята.

Фалън се затича обратно към лагера, нахлупи шлема, спусна наочника и хвана здраво меча си. Първоначално не възнамеряваше да се бие, но в този миг вече нищо не можеше да я спре — беше длъжна да помогне на сънародниците си. Гърт е мъртъв. А Леофуайн? Дали бе успял да се измъкне? Или бяха убили и него?

Дръпна щита на някакъв убит саксонец и се спусна бързо по плъзгавия мочурлив склон. Успя без трудности да достигне гората и продължи нататък под дърветата. От време на време се спираше и извикваше на висок глас името на чичо си.

— Бягайте! — изкрещя някакъв мъж и я задърпа след себе си. — Загубени сме, трябва да избягаме, да стигнем до Лондон и да намерим подкрепления.

— Почакайте, сър. Леофуайн, братът на краля...

Но мъжът продължи да тича. Фалън също се затича. Но в обратната посока — към бойното поле.

Внезапно се спъна в някакво момче с прашка в ръце вместо оръжие. Тя превърза огромната рана на корема му.

— Бог да ви благослови — прошепна момчето.

— Бог да благослови теб, момче! Ти си се бил за баща ми.

Изправи се на крака и сграбчи за ръката един от бягащите.

— Момчето е ранено, сър, нуждая се от помощта ви.

Мъжът само я изгледа лудешки и не каза нищо.

— Помогнете му, моля ви — настоя Фалън.

— Добре, добре, но сега трябва да побързаме. Норманите са по петите ни, стават все повече... французи, проклетите чужди наемници, нормански рицари...

Сега вече видя ясно, че мъжът говори истината. Той преметна момчето на гърба си, а тя усети как я обзема познатата ѝ ненавист към норманите. Стисна зъби, опря гръб в ствола на гигантски дъб и зачака приближаването на вражеските рицари.

С крайцеца на окото си забеляза, че сънародниците ѝ бягат в леса. Обградиха я поне десет противника и тя зае бойна стойка. Трескаво започна да обмисля как да пробие кръга, за да избяга.

Внезапно отнякъде изникна още един рицар. Могъщата му фигура вдъхваше страх.

— Оставете го на мен! — заповяда той.

Останалите се отдръпнаха и той се приближи с коня си. Фалън вдигна меча си, но острието на норманина се стовари с такава сила върху нейното, че оръжието ѝ отлетя като сребърна птица във въздуха. Тя се олюля, загуби равновесие и се строполи в цял ръст на земята. Лицето ѝ се озова само на педя от огромните копита на коня. Рицарят опря меч в гръкляна ѝ.

— Предайте се и ще живеете! — извика той властно.

В този миг тя позна гласа на своя враг. Каква ирония на съдбата, точно той да ѝ нанесе смъртоносния удар. Той скочи от коня си, ръцете

му се приближиха към лицето ѝ, покрито само с предпазната маска — при падането ѝ шлемът бе отлетял встрани.

— Недейте! Не откривайте лицето ми!

Отчаяно се опитваше да избегне ръцете му, но с рязко, брутално движение той дръпна маската.

Неговите ледени, сиви очи се впиха в нейните.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Фалън не помнеше какво ѝ каза Аларик. До съзнанието ѝ достигна единствено вестта за смъртта на баща ѝ и сякаш кама я прободеше в сърцето.

Заведоха я в Хейстингс и я сложиха в гола, студена стая. Трябваше да чака, но какво и колко време — не знаеше.

Навън, в предверието няколко души разговаряха за смъртта на Харалд. Идваше ѝ да си запуши ушите, но не го стори. Защото трябваше да узнае истината.

— Стрелата го е улучила точно в окото.

— А после четирима от нашите рицари са го насекли на парчета.

— Казват, че единият от тях бил самият Уилям.

— Може, не знам. Обаче все още търсят трупа на Харалд.

Вратата на стаята се отвори и влезе дебела жена. Тя преряза въжетата, с които бе вързана Фалън и я изправи на крака.

— Allez! Allez! Ти идва с мен! — разпореди се тя грубо. Жената я повлече след себе си. Двете напуснаха крепостта и влязоха в съседната сграда. Минаха покрай големи ведра, в които киснеше пране, встрани от тях готвачи приготвяха ядене на огромни огньове. Нима щяха да я оставят да работи като робиня в кухнята? Всъщност сега вече нищо не я вълнуваше. Може пък така да забрави по-лесно смъртта на баща си.

Спряха пред високо корито с димяща вода. Жената показа с недвусмислен жест, че трябва да се изкъпе. Тази дебела вещица сигурно си бе загубила ума. Да я сварят ли искаха тези варвари? И след това да я изядат в чест на победата?

Ненадейно дебеланата ѝ пъкна голям калъп сапун в ръцете. Фалън поклати глава в знак на несъгласие. Явно щеше да стане жертва на някой насилник — нека тогава да я вземе такава, каквата е.

— Non! — изкрещя тя. — По дяволите, тлъста, норманска курво! Не искам, разбра ли?

Наруганата я изгледа удивена в продължение на няколко секунди и накрая осъзна, че Фалън владее френския език с всичките му нюанси. Тя се овладя и изсвири пронизително с уста. Дотичаха още няколко жени, повалиха Фалън на пода и я разсъблякоха въпреки отчаяната ѝ съпротива. Завлякоха я за косите до коритото и я хвърлиха през глава в горещата вода. Поруменяла от срам, тя се остави да ѝ изтрият тялото и да измият косата ѝ. После една от жените ѝ подхвърли бяла риза и една също така бяла рокля от коприна. Вчесаха ѝ косите и намазаха врата и раменете ѝ с парфюм. Погледът ѝ обиколи разхвърляните наоколо кухненски ножове и през ума ѝ мина да се самоубие с някой от тях. Но още в следващия миг се наруга наум. Как може да е такава страхливка! Да, кралят бе мъртъв, но Англия съвсем не бе поробена. Все още можеше да се спаси отечеството. Всичко зависеше от това, дали ще може да се добере бързо до северната част на страната, където бяха братята ѝ. Като дъщеря на Харалд тя бе длъжна да остане жива и да издържи до горчивия край — така, както бе сторил той.

— Allez!

Фалън изгледа остро дебеланата и се изправи. Наметнаха ѝ дебела мантия, след което се принуди да последва жената. Минавайки покрай масите на готвачите Фалън прибра незабелязано един от ножовете и го скри бързо в гънките на мантията.

На полето извън крепостта горяха многобройни огньовете, до които изморените войни разговаряха и се смееха. Дебеланата я бутна в една от палатките, дръпна мантията и я пхна в ръцете ѝ.

Фалън се запрепъва във вътрешността на палатката. Три свещи горяха върху забити в земята железни пръти. На една ниска маса видя сребърна кана с вино, а до нея лежеше пресен дъхав хляб, както и печено месо. Отстрани бе приготвено широко легло, покрито с фини ленени завивки.

Очите ѝ се разшириха от ужас, когато осъзна с каква цел е доведена на това място. През тялото ѝ премина студена тръпка и тя си спомни страховитите истории, които се разказваха за норманите. След стъпването им на английска земя те опожарявали къщи, изклали добитъка, убивали мъжете и озлочествявали жените.

Тук обаче случаят бе друг. Някой бе положил невероятни усилия да спечели благоразположението ѝ. Изкъпаха я, парфюмираха я, храна

и вино имаше в изобилие, а леглото не оставяше никакво съмнение какво щеше да се случи в него.

Не допускаше, че Аларик е измислил всичко това, тъй като не отговаряше на характера му. Кой тогава? Нима графът я е подарил някому? Както се подарява благородна кобила или ловджийска хрътка? Кой ли нормански рицар щеше да се появи, за да поиска възнаграждение за храбростта си?

В този миг в палатката пристъпи някакъв великан, който ѝ се усмихна стеснително. Косата и брадата му бяха накъдрени и ѝ се стори, че вече го е виждала някъде. Къде? Кога? С кого? Не можа да си спомни.

Той я поздрави на родния ѝ език и се извини, че не го знае достатъчно добре. После с треперещи пръсти наля вино в една чаша и ѝ я подаде. С рязък, гневен замах тя изби чашата от ръцете му. Той се наведе смирено, вдигна я и я напълни отново.

— Аз съм ваш приятел, принцесо. Името ми е Фалстаф. Възхищавам ви се повече от всяка друга жена на този свят.

Говореше толкова благо и почитателно, че накрая тя прие виното и го изпи на един дъх. Погледът му се спря възхитен на женствените ѝ форми, които се открояваха ясно изпод тънката, прозрачна материя на роклята.

— Ще се оженя за вас — рече той внезапно.

— Сър, аз никога няма да се омъжа за вас!

— Моля ви, милейди! Та аз съвсем не искам да ви причиня болка.

— Ако наистина ме обичате толкова много, пуснете ме да си вървя — прошепна тя.

— Не мога.

— И защо не можете?

— Защото Уилям собственоръчно ще набие на кол този, който ви пусне — отвърна той с тъжен, безпомощен поглед. — Има и още нещо... навсякъде странстват жестоки наемници и може да станете жертва на тяхната похот.

— Не и ако стигна навреме при сънародниците си.

Фалстаф приседна до нея и я погали по страната.

— Обикнете ме, принцесо, и ще ви защитавам докато съм жив.

Лицето му се приближи към нейното, за да я целуне, ръката му несръчно се протегна към гърдите ѝ. Тя скочи ужасена от мястото си, но той се оказа учудващо пъргав за гигантския си ръст и я притисна в тънката стена на палатката.

— Не ме докосвайте — извика тя. — Моля ви.

Ръката ѝ стисна дръжката на ножа.

— Трябва — изпъшка той и пристъпи към нея.

Не искаше да го убива. Колкото и да мразеше норманите, не беше в нейната природа да убива, когато и да било.

— Моля ви, принцесо, не се съпротивлявайте — помоли я той и протегна ръка.

Тя извади бързо ножа от гънките на мантията и го удари светкавично. Очите на Фалстаф се разшириха, той се хвана с две ръце за корема и изрева от болка.

В палатката нахлуха стражите и се вторачиха слисани в гърчещия се на земята колос.

— Отивам да доведа графа — извика един от тях и изтича от палатката.

Фалън се притисна с гръб към чергилото, неспособна да мръдне от мястото си.

След няколко минути в палатката влетя Аларик. Вече не носеше доспехи, но мечът му висеше на пояса. Отправи ѝ къс поглед, изпълнен с омраза и коленичи до приятеля си. Повдигна ризата му и веднага откри под лявото ребро раната, от която струеше кръв.

Чу го как извика поста и се разпореди да изнесат стенещия Фалстаф и да издирят най-добрите лекари на дука. Забеляза присъствието ѝ, едва когато останаха сами в палатката. В очите му пламтеше ненавист и той едва се сдържаше да не я удуши със собствените си ръце.

— Вие сте убийца! — изрева той в лицето ѝ.

— Не съм искала да го убивам. Той сам си е виновен. Аз просто се защитавах.

— Та той ви се възхищаваше, боготвореше ви, обичаше ви.

— Трябваше да стои по-далеч от мен.

— И защо, моля? Та вие сте негова собственост!

Как се е осмелил да я подарява! Само допреди няколко часа всички посрещаха дъщерята на Харалд с безгранична почит и нито

един мъж не се одързостяваше дори да я докосне. А сега? Превърнаха я в някакъв предмет, който можеш да подаряваш ей така!

Фалън вирна брадичка. Да имаше как, би го убила на място.

— Аз съм кралска дъщеря, английска принцеса и следователно не мога да бъда ничия собственост!

Той пристъпи заплашително към нея.

— Вие сте моя собственост. А със собствеността си мога да правя каквото си поискам. Защо тогава да не ви подаря на Фалстаф, който буквално се топи от любов по вас?

— Вие нямате право нито да ме задържате, нито да ме подарявате. Защото, както ви казах, не съм собственост на никого. А още по-малко пък на норманин, и то незаконороден.

Фалън почувства, че силите ѝ я напускат. Зад нея бе най-страшният ден в живота ѝ. Бе крайно изтощена и тъгуваше безмерно по баща си. Понечи да се разплаче, но се овладя навреме — не биваше да проявява слабост пред този мъж. Беше се заклела никога да не свежда глава пред норманин. Но в този миг ѝ се прииска да падне на колене и той да я утеши, че случилото се през деня е било само кошмарен сън и нищо повече. Преодоля замайването и внезапно осъзна, че все още държи окървавения нож. Ръката ѝ се стрелна от само себе си във въздуха и...

Аларик реагира инстинктивно, като животно. Пресрецна ръката ѝ, удари я и оръжието издрънча на земята. Пръстите му сграбчиха косите ѝ и с ругатни я запокити на леглото, тъй грижливо подредено от Фалстаф. Тя се опита да се съпротивява и ноктите ѝ раздраха кожата му. Но той беше по-силният. Хвърли се върху нея и тялото му я покри.

— Молете се за живота си, Фалън. Това е последната ви възможност.

Нима този празноглавец си въобразяваше, че една кралска дъщеря ще моли за живота си? Изплю се отвратена в лицето му.

Той само се ухили и разкъса тънката рокля. Гледаше го ужасена как разкопчава колана и сваля туниката си. В очите му съзря огромна, нажежена омраза. Той разтвори брутално коленете ѝ и тялото му тежко се стовари между нейните бедра.

— Е, Фалън? Променихте ли решението си? Сега ще помолите ли за пощада?

— Не... дори това да ми струва живота!

Усещаше плътта му с всички фибри на тялото си. Мускулестите му ръце, бедрата му, притиснати в нейните. В очите му пламтеше необузdana страст и тя се опита да го изблъска. Заизвива се с всички сили, за да се отскубне от това интимно докосване на телата, чиито последствия тя нито желаше, нито познаваше. Внезапно почувства, че сърцето ѝ ускорява ритъма си и плътта ѝ се възбужда.

— Не, Аларик, моля те... недей... — прошепна тя безпомощно.

Лицето му сякаш застина и той се откъсна от нея. Тя остана да лежи неподвижно, а погледът ѝ застина в чергилото над нея. Защо я е подарил на Фалстаф? Какво ли е целял?

— Как можахте да ме подарите на друг човек? — изтръгна се от устата ѝ.

Той само я изгледа мълчаливо. В сивите му очи не бе изписано никакво чувство. Не бе сигурна дали изобщо е разбрал въпроса ѝ. Продължаваше да лежи неподвижна, разчитайки, че той ще я забрави под себе си. Отчаяно се опита да си припомни, че мъжът, легнал между бедрата ѝ е приятелят на нейния баща, цел на провокациите ѝ в детството и неин спасител. Разрида се безгласно.

Ненадейно той се изправи и тя посегна към завивката, за да прикрие голотата си. Започна да следи уплашено всяко негово движение. Той се наведе и вдигна ножа, с който бе опитала да убие двама мъже. По устните му пропълзя противна усмивка.

— Вие си мислите, че сте в правото си да убиете клетия Фалстаф, само защото, видите ли, се е одързостил да докосне вас, принцесата на Англия. А сега ме изслушайте внимателно. От днес нататък може във всеки един момент да се превърнете в наложница на едно норманско копеле. Защото сте моя собственост и ще правите каквото аз поискам. И още нещо — забравете начаса фините обноски и надменното си държане. Защото Харалд Годуин е мъртъв, а ние, норманите, сме бъдещите владетели на Англия.

В очите ѝ избликнаха сълзи на безпомощна ярост. Той предусети, че се готви да го удари, защото хвана ръката ѝ още във въздуха.

— Фалън — започна той меко и седна до нея. — Съжалявам искрено за смъртта на баща ви. Познавах го добре, беше смел мъж.

Взе я в прегръдките си и я залюля като дете. Продължи да ѝ говори успокоително, а гласът му бе благ и изпълнен със съчувствие. Наведе се над нея и избърса сълзите в очите ѝ. После я целуна по

челото, погали косите ѝ, нашепвайки утешителни слова. Устните му докоснаха нейните клепки, а след това и устните ѝ. Целувката му бе топла и нежна, целувка на приятел. Усещаше в душата си, че този мъж искрено скърби за Харалд, краля на саксите и общата скръб ги свързва дълбоко. Тя, която в никакъв случай не би преклонила глава пред насилието, усети как сърцето ѝ се разтапя от копнеж по утеха и любов. Ръцете ѝ сякаш от само себе си обвиха неговия врат и игриво се плъзнаха по черната му коса. Почувства топлота и закрила в обятията му и притвори очи, пленничка на нежните му милувки.

Ръката му се плъзна по разголената ѝ гръд и когато запретна тънката рокля над бедрата ѝ и легна между широко разтворените ѝ колене, тя забрави целия ужас, забрави дори себе си. Сладостна вълна заля плътта ѝ както морските вълни брега. Животворни сокове пронизаха тялото ѝ и я обзе необуздано желание. Почувства как всичко в нея зейва, пламти и отеква в утробата ѝ като дъбен зов. Завърна се в действителността в мига, в който копието на война проникна дълбоко, дълбоко в нея. Усети остро пробуждане и през ума ѝ мина, че я е превърнал в норманска курва. Изпищя силно и понечи да се отскубне. Но напразно. Той вече облада плътта ѝ.

— Аларик! Боли!

— Не се бой... ще мине веднага — прошепна той.

Неговият език се заби в устата ѝ, а копието му — в нейния скут. Вече нямаше връщане назад. Двамата се сляха в неделимо цяло — тя стана част от него, той се превърна в част от нея. Движенията на телата им последваха ритъма на страстта. Почувства как я облива неизказана наслада, изохка и се вкопчи в него. Долови пъшкането му, веднага след това той изстена продължително и дрезгаво и падна тежко върху ѝ. Семето се изля в утробата ѝ и всичко в нея потрепери. Окъпан в пот той остана да лежи мълчаливо върху тялото ѝ.

— И двамата знаехме, че това ще се случи някой ден, нали, Фалън? — попита я той с нагла усмивка, когато погледите им се срещнаха.

Думите му я шибнаха като камшик. До съзнанието ѝ бавно достигна прозрението, че се погаврил с нея като с най-долна пачавра. И най-лошото от всичко бе, че изпита с него безкрайна наслада. Как се осмеляваше този мъж да я унижава по този начин? Сълзи на ярост бликнаха в очите ѝ и без до мисли тя заби нокти в лицето му.

— Благодаря за тази тъй прекрасна вечер, принцесо — рече той.

Безчувствеността му направо я влуди. Против волята ѝ от дясното око се отдели самотна сълза, която той избърса почти нежно. В този момент изобщо не разбираше поведението му.

— Вие не оказахте никаква съпротива, Фалън.

Напълно объркана, тя призна пред себе си, че той казва истината. Защо я измъчваше по този начин?

— Мразя ви, Аларик!

И тя наистина го мразеше. Както мразеше и себе си. Отдаде му се доброволно. Макар и да ѝ бе неприятел, тя изпита огромна наслада и не можеше да си го прости.

— Мразя ви — повтори тя по-тихо.

— Ако искате, можете дори да си втълпите, че съм ви насилил. Трябва да разберете едно нещо — аз съм победителят и си взех онова, което ми се полага по право. Клетият Фалстаф е влюбен във вас, аз обаче — не! Защото ви познавам прекалено добре. Темперамента ви, жалките ви номера. Само един господ знае колко пъти съм се сблъсквал с тях.

Не, никога нямаше да си втълпи, че я е насилил. Просто той я победи — и на бойното поле, и в леглото.

Аларик отпусна ръце и се загледа остро в нея. Прииска ѝ се да го удари, но погледът му подсказваше, че е нащрек.

После той се изправи, оправи бавно и отпуснато дрехите си и продума със заплашителен тон:

— И не забравяйте, мила моя, че според английските закони ми принадлежите изцяло. Особено пък сега!

Какво си въобразява този самоуверен негодник? Как така ще се държи с нея като с престъпничка?

— Вие убихте човек, е... поне се опитахте. Заради вас трябва да се лиша от услугите на Фалстаф. Бог ми е свидетел, той ми е по-необходим от вас. Макар иначе да бяхте очарователна.

Низостта му я вбеси дотолкова, че дори и не се опита да овладее чувствата си. Понечи да го перне през лицето, но той пресрецна ловко ръката ѝ и я тласна обратно върху завивката.

— Я се дръжте прилично, мила моя — изрече той заплашително.

— Копеле!

— Гледам ви и си мисля, че за убийца имате голям късмет. За наказание ще бъдете моя робиня. Признайте, че можеше да ви се случат и по-лоши неща. Знам, знам, не искате да се подчинявате никому... но се боя, че просто нямате друг избор.

— Грешите, копеле такова! Нито вие, нито пък вашият дук можете да ми заповядвате!

Той я привлече към себе си и впи поглед в очите ѝ. Времето сякаш спря. После я пусна рязко.

— Война ли ми обявявате, Фалън?

Препаса меча си и излезе бързо от палатката. Не я погледна изобщо. Чу го как нарежда на стражите да я оковат във вериги, ако се опита да избяга.

Погледът ѝ падна върху ленената завивка, по която ясно личаха следите на случилото се и заплака без всякакви задръжки. Кралят на саксите бе мъртъв, Англия загиваше, а и тя изгуби невинността и достойнството си... И всичко това в един-единствен ден!

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Аларик се отправи с бързи крачки при Фалстаф. От лекаря научи, че приятелят му може и да оживее, ако раната не се инфектира.

Вече се развиделяваше, но все още караха ранени в палатката, която служеше за лечебница.

Междувременно по нареждане на дука пристигна Едит Сванесхалс, вдовицата на Харалд, за да разпознае трупа на съпруга си. На бойното поле я придружи Аларик.

Доспехите и оръжието на мъртвите сакси вече бяха прибрани и телата им лежах разхвърляни по полето. Гледката бе ужасна, особено за жена, узнала едва преди няколко часа, че е вдовица.

Едит буквално висеше на ръката му, но Аларик просто не знаеше как да облекчи ужасната повинност на тази жена. Боеше се, че трупът на Харалд е осакатен и искаше да ѝ спести страховитата гледка. Дори и на него, опитния войн, му се повдигаше от това злокобно обиталище на смъртта.

— Едит! Ще поговоря с Уилям? Може би някой друг...

— Не — прошепна тя и пепелявото ѝ лице сякаш се вкамени. — Аз трябва да знам. Има хора, които твърдят, че е успял да се спаси. Трябва да узная истината. Ако наистина е загинал... Уилям обеща да го погребее с всички почести. Трябва да се погрижа да спази обещанието си.

Аларик кимна с разбиране и плъзна поглед по полето. За своя изненада съзря отец Дамиън, който вървеше между телата на убитите и мълвеше молитви. Погледите им се срещнаха и свещеникът кимна леко и скръбно. После се поклони на Едит.

— Мисля, че са го открили — промърмори Аларик.

Тръгнаха към свещеника и Едит се вкопчи в ръката му.

— И не го гледайте дълго — предупреди ги свещеникът.

Едит се вторачи в осакатеното голо тяло на съпруга си. Гърлото ѝ издаде звук, по-страшен от всякакъв писък и тя се срути, горко ридаейки, върху трупа.

— Едит, Едит!

Силните ръце на Аларик и вдигнаха на крака и тя се хвърли, хълцайки, на гърдите му. Двама войника загърнаха мълчаливо останките на краля в пурпурночервен плат и ги отнесоха. Отец Дамиън ги последва. Аларик знаеше вече, че свещеникът ще поиска разрешение от дука да придружи своя крал в последния му път.

— Гърт, Леофуайн, Харалд... всички загинаха — промълви Едит.
— Тостиг също, а Улфнот от години е пленник.

Отново зариде беззвучно, а раменете ѝ се разтресоха. Аларик я погали нежно по гърба и започна шепнешком да я утешава. Внезапно тя вдигна поглед към него. Прекрасният син цвят на очите ѝ му напомни Фалън. Помисли си обезпокоен, че ще се наложи да каже на Едит за присъствието на Фалън в лагера на норманите.

— Всички са мъртви. Не знам дори къде са сега Галън и Елфин, само Там, в Босъм, е на сигурно място. Кой знае дали останалите ми деца са живи... Той... Уилям ми обеща, че ще ни пощади, мен и децата, ако му се подчиним. Ако обаче му се противопоставят, няма да има милост. Дори и Фалън изчезна, Аларик...

— Тя е тук, Едит.

— Нима е последвала баща си в битката?

— Да, тя се би за него.

— И е жива? Ранена ли е?

— Не е ранена и е добре.

— Сигурно няма да мога да я видя...

Аларик не се и опита да я разубеди. Уилям бе склонен да прояви толерантност към Едит, но Фалън бе нещо друго — спрямо нея бе непреклонен.

— Да, възхищаваше се от баща си и го обичаше повече от всичко на света — обясни Едит. — Тя притежава повече воля от братята си — и като дете си беше такава. Боя се, че няма да се откаже от борбата. Аларик, вие сте норманин и спътник на дука, но... бяхте приятел и на Харалд. Умолявам ви от цялата си душа, погрижете се за сигурността ѝ.

— Тя е под моя закрила, Едит. Допреди малко бях при нея. Всъщност аз съм норманското проклетие, което тегне върху ѝ. Ние... това, което стана между нас не бе резултат на насилие... всъщност то започна още преди години.

Той я погледна виновно, но тя само поклати глава.

— Радвам се, че сте бил вие — прошепна през сълзи.

— Едит...

Тя постави бързо пръст на устните му.

— Наистина ли си мислите, че мога да се тревожа сериозно за нещата, които се случват между една жена и един мъж, когато смъртта коси страната ми? Или че не знам какъв упорит боец е дъщеря ми? Единственото, за което ви моля е... да остане жива.

Едит го загледа с надежда, но той се поколеба да отговори. Не обичаше Фалън и не можеше да се обвърже с такова обещание. Тя бе дъщеря на Харалд и притежаваше неговата гордост, воля и страст.

Едит докосна страната му и отново го изгледа умолително.

— Толкова много загубих вече, Аларик... моля ви от все сърце!

Той взе малката ѝ ръка и я поднесе към устните си.

— Тя е моя пленничка и ще си остане такава. Обещавам ви.

Едит въздъхна облекчено, а Аларик се учуди сам на себе си.

Когато се събуди на следната заран, Фалън си наложи да остане със затворени очи. Обзе я страх, че светлината на новия ден ще ѝ напомни за ужасните събития от предишния. Лежеше в леглото, в което загуби невинността си и се заслуша в разговора на мъжете пред входа. Говореха за смъртта на Харалд. Никой от тях не знаеше кои са четиримата, наскелки безпомощния крал на саксите. Някой се обади, че дукът сам е участвал, друг оспори думите му. Споменаха дори, че смъртоносният удар е нанесен от граф д'Анлу.

При тези думи Фалън цялата се разтрепери. Самата мисъл, че човекът, който отне девствеността ѝ, може малко преди това да е убил баща ѝ, бе направо непоносима. Тя скочи отвратена от леглото, в което му се бе отдала. Чу да се приближават стъпки, но при нея не влезе никой. Нима я бяха забравили?

Придвижи се предпазливо до изхода. За нейна изненада пред палатката нямаше постове. Наблизо съзря група мъже, насядали до разпален огън, които почистваха кухненски принадлежности. Отдясно цвилеха коне, привързани за някакъв кол. Мигновено ѝ хрумна да избяга. Огледа се на всички страни и дебнешком се измъкна от палатката. Нямаше нищо на тялото си, освен разкъсаната риза, но в момента това беше без значение. Та нали ѝ се предлагаше възможност

да избяга. Тя се затича. Почти веднага установи, че е боса, но вече бе твърде късно. Почувства остри болки в стъпалата, но бързо престана да им обръща внимание. Само да стигне веднаж до конете.

Внезапно отнякъде изникна широкоплещест войн. В първия миг той я изгледа стреснато, но веднага след това се ухили широко.

— О, миличка! Накъде сме тръгнали така? Любимият ли ви нагуби? Не мислете обаче, че всички сме толкова жестоки!

Отвратена, тя се опита да изтича покрай него, но друг мъж препречи пътя ѝ. Бе много по-възрастен и дебел от първия и очите му се разшириха похотливо.

— Друже, моя е! — извика той със заповеднически тон. — Възрастта също си има предимства.

Приблужи се до нея и се поклони.

— Виконт Ролф дьо Лизийо — представи се той. — На вашите услуги, красива саксонска девойко!

— Тя не разбира какво ѝ говориш, тъпако — разсмя се младият.

Той се приближи изотзад, сграбчи я в ръцете си, завъртя я във въздуха и я целуна.

Не се поколеба нито за миг и го ухапа по устната. Той изруга и я блъсна встрани.

Струпаха се любопитни, които занаблюдаваха сцената през смях. Ако искаше да успее, трябваше да побърза. Един от зяпачите се изстъпи напред и я хвана.

— Тя е моя! — извика виконтът.

Но съперникът му извади нож и се нахвърли върху него.

— Ще видим ние тази работа!

Само след няколко секунди двамата се вкопчиха един в друг. Фалън затаи дъх — още не всичко бе загубено. Усети, че вече не я държи никой и побягна.

Тъкмо се готвеше да скочи на един от конете, когато отнякъде прозвуча дълбок, гневен глас.

— Стой!

Тя се обърна и застина.

— Я се вижте какви сте глупаци! Вие си се биете, а наградата се кани да ви избяга!

Аларик се поклони иронично към нея.

— Момичето е мое! — изкрещя ядосано виконтът.

С един-единствен поглед Аларик го накара да замлъкне.

— Глупаци такива! — повтори той. — Като ви гледам, чудя се как саксонците не ни видяха сметката. Харалд е мъртъв, но щерка му ще ви преметне всичките. Боричките се за нея и хич не забелязвате, че ви се присмива и ще ви избяга като едното нищо. И другото, което искам да ви кажа е, че тя е моя собственост. Който я докосне, ще си има работа с мен. Да знаете само какво удоволствие ще изпита, ако се пролее норманска кръв. Значи трябва да внимавате и да се сдържате.

С какво самодоволство само я обяви за свое притежание! И какво стори тя? Подви си опашката като невъзпитано кученце, току-що направило беля. Полудяла ли беше? Нима вече не искаше да избяга?

Метна се пъргаво на гърба на един сив жребец и впи пети в слабините му. Трябваше да стигне до гората, и то колкото се може побързо. Тъкмо ускоряваше ход, когато две силни ръце се увиха около кръста ѝ и я дръпнаха от коня. Аларик я спусна на земята и тя изписка тихо при допира на телата им. Загърна я в някакъв плащ, хвана я за косата, дръпна главата ѝ назад и впи устни право в устата ѝ.

Започна да се задушават, не можейки изобщо да се помръдне.

— Тя ми принадлежи, не забравяйте това — предупреди той смеещите се мъже. — Дукът лично ми я е подарил. И всички вие знаете, че умея да защитавам собствеността си, нали?

С тези думи той остави слисаните мъже и задърпа Фалън след себе си.

Фалън разбираше прекрасно, че само появата му я спаси от тези нечестивци. Той я сложи върху врания си кон и скочи зад нея.

— Не се опитвайте да бягате, Фалън. Конят ми Сатана няма да ви послуша. Той тръгва само, когато му подсвирна.

Върнаха се обратно в крепостта в центъра на Хейстингс и стражите отдадоха почтително чест. Той скочи от коня и я сне на земята. Веднага дотичаха няколко млади коняри и отведоха Сатана.

— Тук сте на сигурно място. Елате — каза той и я хвана не особено нежно за лакътя. — Последните два дни изобщо не съм спал. Омръзнало ми е да се боря с опърничавостта ви. Ако щете вярвайте, но аз просто съм заинтересован да се чувствате добре. Хайде, идвайте!

— Не мога — извика тя силно.

Аларик забеляза, че стражите ги наблюдават. Не искаше в никакъв случай след това да докладват на дука, че дъщерята на Харалд

си е все така непокорна. А освен това търпението му вече се изчерпваше. Чувстваше се душевно и физически изтощен от срещата с Едит и вида на осакатеното тяло на Харалд.

— Фалън... не, не, няма нищо!

Нетърпеливо я праметна през рамо и се насочи направо към стаята си като пожелаваше ведро „добро утро“ на всички срещнати.

Едва-що пристигнали там, той я хвърли на леглото и дръпна плаща от гърба ѝ. Фалън реши, че този път той ще си вземе насила това, което иска и едва успя да сподави писъка си.

— Не се опитвайте да излизате от тази стая — предупреди я той. — Никога не повтарям грешките си. Отсега нататък ще ви охраняват строго. Заклел съм се да пазя живота ви и възнамерявам да спазя клетвата си.

Сърцето на Фалън се разтуптя лудо. Кому ли се е заклел?

— Ще наредя да ви донесат храна и вода — рече той и тръгна към вратата.

— Аларик!

Той се закова на място и я погледна, държейки се едва на краката си от умора. Нещо го глождеше вътрешно. Какво ли?

— Какво има? Не ме бавете, имам много работа.

— Чух как е загинал баща ми — започна тя и устните ѝ затрепериха. — Стрела го е улучила в окото. И както е лежал така, полусляп и безпомощен, четирима нормански рицари са го наскели на парчета. Вярно ли е?

Аларик изобщо не направи опит да отрече казаното.

— Вие, Аларик, бяхте ли сред тези четирима? Кажете ми... умолявам ви!

— Никому не бих сторил такова нещо. Никога! — отвърна той благо. — А още по-малко пък на краля, който бе мой приятел.

Вратата се затвори зад гърба му и тя избухна в плач.

Научавайки мястото, където Уилям е наредил да погребат английския крал, Аларик се запита дали норманите наистина са поцивилизовани от викингите, които всички смятаха за варвари. Харалд трябваше да бъде погребан на върха на една планина, извисяваща се над крайбрежието, където започна неговата гибел. Отец Дамиън получи разрешение да проведе церемонията.

Оловносиви облаци покриха небето, задуха пронизващ, студен вятър, гръмотевици раздираха навремени въздуха. Малкото рицари, които присъстваха на погребението, мръзнаха под доспехите си.

— Тук ще почива Харалд, кралят на саксите — извика Уилям. — Нека и в смъртта си охранява брега, който приживе защитаваше.

Отец Дамиън пристъпи напред и небето се освети от светкавици. Церемонията не протече по строго християнски ритуал. Свещеникът запя на някакъв древен език и тленните останки бяха предадени на вечен покой... пред бога на християните, пред Вотан, бога на викингите и пред още по-старите друидски богове. Аларик наблюдаваше Уилям и се запита какъв ли смисъл придава дукът на това тъй необикновено сбогуване.

Уилям и рицарите се отдалечиха, а Аларик се прекръсти още веднъж. Откри с изненада, че свещеникът го наблюдава внимателно.

— Какво има, Дамиън? И вие ли мислите, както толкова други хора, че на нас, норманите, ще ни пораснат рога и опашки?

Дамиън само поклати глава и се вторачи в сивото небе.

— Не. Още преди време Едуард ни предупреди, че пламъци ще погълнат страната.

— Говорите за предсказанието му на смъртния одър?

— Да.

— Значи не сте изненадан от нашата победа, така ли?

— Победа ли, графе? Ах да, победа — усмихна се Дамиън.

— Нима се съмнявате, че Уилям ще завладее Англия?

Дамиън се засмя и в този миг Аларик забеляза, че всъщност свещеникът не е много по-възрастен от него.

— Вашето съмнение е по-голямо от моето, милорд. Само глупаците си мислят, че Англия може да се завладее с една-единствена битка. Та вие все още подготвяте похода си към Лондон. Уилям е в самото начало на пътя си.

— Уилям ще успее.

— Уилям наистина ще стане крал — потвърди свещеникът убедено. — Докато един ден дървото, разцепено от светкавица, не се раззелени отново и не зарасне.

— Какво? Какво искате да кажете с тези слова?

— Едва тогава страната ще отдъхне и ще се изцери. Мога да ви кажа, милорд, че срастването вече е започнало. Чуйте обаче

предупреждението ми, сър. Пламъци ще погълнат страната ни, ще загиват мъже, жени ще жалеят. И въпреки всичко накрая точно този остров и този народ ще бъдат завоевателите. Те ще надделеят.

При тези думи отец Дамиън се поклони ниско.

— Винаги на вашите заповеди, милорд — промълви той.

Аларик го изпрати с поглед и преглътна тежко, за да премахне странния метален вкус от устата си. Наистина, до гуша му бе дошло от кръвопролития, грабежи... войни.

Настъпи ясна звездна нощ. По време на вечерята той, Уилям, Одо и Робер заобсъждаха следващата стъпка, която трябва да предприемат. Както бе известно на всички, Уилям очакваше властта в Лондон да обяви поражението си, а Съветът на великите да му предаде официално трона.

Аларик се оттегли в полунощ. Бе твърде изтощен, но не изпитваше особено голямо желание да се връща в квартирата си. Там го очакваше опърничавата щерка на Харалд, която със сигурност щеше да отрови почивката, от която той се нуждаеше толкова много.

Въпреки всичко обаче реши да се прибере. Огънят пращеше в камината, а Фалън лежеше в леглото. При влизането му обаче скочи на крака. Той си наложи да не ѝ обръща внимание. Съблече мантията си и я закачи, а след това сне и пояса с оръжията. Без да отрони дума той духна свещта и също легна на леглото. Долавяше аромата на тялото и туптенето на сърцето ѝ. Реша да не заспива веднага, тъй като бе убеден, че тя ще се опита да се измъкне.

Зачака търпеливо. И наистина, предположението му се оказа вярно.

Тя протегна ръка към меча му, но както си беше гол, той скочи бързо и се хвърли върху нея. Тялото му я притисна с такава сила към пода, че тя не можа изобщо да помръдне.

— Искате да ме напуснете ли, скъпа?

Фалън изруга като продавачка на пазара и се опита да се освободи. Но при това ѝ начинание роклята се свлече и членът му докосна нейния скут. Аларик стисна зъби и се изправи.

— Сваляйте роклята — заповяда той строго.

— Не! — изкрещя тя в ответ. — Аларик...

Той обаче раздра безмилостно роклята и запокити парчетата плат в огъня. Тя падна на колене, опитвайки се отчаяно да прикрие голотата

си с ръце.

— Съжалявам, принцесо, но не ще допусна да бягате.

Почти нежно той я изправи за една от черните ѝ къдрици.

— Така, а сега марш в леглото! Към стената.

— Не — изхълца тя, а очите ѝ се вторачиха умолително в него.

Той се усмихна, вдигна я високо и я търкулна в леглото. Извади от някаква ракла мек, извезан колан и след кратка схватка завърза здраво ръцете ѝ.

Видът ѝ бе тъй пленителен, че просто не можеше да отлепи погледа си от нея. Дългата черна коса се разстилаше по раменете ѝ, а на нейното нежно, крехко лице искряха очи с цвят на северни морета. Гърдите, бели като лилиев цвят, привличаха гладния като зрели плодове, женствените, заоблени бедра подчертаваха тънкия кръст, а между безкрайно дългите, красиви крака тъмнееше триъгълник от коприна, зад който се криеше входът към рая. Бе уморен наистина, но почувства как в хълбоците му запламтява огън и се запита дали някога ще престане да я желае.

Привърза ръцете ѝ за една от подпорите на леглото, а пръстите му сякаш случайно се плъзнаха по зърната на гърдите ѝ, които се изправиха нагоре като пъпки на роза.

— Мръсно, проклето копеле — просъска тя злобно.

— Да, скъпа моя, завързах ви, за да ви поизтезвам, да си поиграя с вас. Защото, както знаете, аз съм един жесток норманин. Само днес, да знаете, колко саксонски девизи съм озлостил! Просто не мога да стоя на краката си от умора. Слабичък съм да се боря с вас, та затова реших да ви завържа.

Премести се до нея и ръката му премина бързо по корема ѝ.

— Болка ли ви причинявам, принцесо? Треперите като заек.

— Мразя ви, затова треперя.

При тези думи Аларик се запита дали тя наистина е убедена, че е способен на жестокост.

— И не си мислете, че отново ще се подчиня на волята ви.

— Подценявате ме, Фалън — изсмя се той. — Знаете, че мога бързо да ви укротя. Само че, както казах, съм извънредно уморен и този път няма да ви изнасилвам. Спете спокойно, принцесо.

Обърна се с гръб към нея и се загледа в огъня. Заспа едва след като дишането ѝ стана равномерно.

Присъни му се, че лежат двамата с Фалън в леглото — голи и завързани един за друг. До тях пък стои отец Дамиън, протегнал тържествено и двете си ръце към небето в благослов.

— Когато зеленото дърво се срасне в едно, страната ще е изцелена — мълвеше свещеникът. — Тази страна ще победи и един ден отново ще стане Англия, защото плодът ще е английски.

Аларик се събуди и се изправи изплашен в леглото. Огънят бе изгаснал, а до него Фалън спеше дълбоко. Ядосан, той покри прелъстителното ѝ тяло и се опита да заспи отново. Но не му се удаде, защото внезапно го осени прозрение.

Не, не само неговото желание бе единствената сила, която ги свързваше. Страстта бе взаимна и всеки опит да се разкъса тази връзка щеше да е безуспешен.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Събуди я чукане по вратата и тя установи с изненада, че мястото в леглото до нея е празно.

— Влез — извика тя и придърпа завивката до брадичката.

Едно около шестнадесетгодишно момче избута в стаята тежка ракла. Бе с късо подстригана коса и гладко избръснато по нормански образец. С лице, зачервено от напрежението, то се усмихна и приседна върху раклата.

— Добро утро, милейди. Как се чувствате днес?

Фалън я досмеша от безсмислието на този въпрос. Как може да се чувства човек, привързан цяла нощ към стойката на леглото!

Той се изправи и се поклони ниско.

— Ричард. Ричард от Елвалд. На служба при граф д'Анлу.

Фалън се загледа в него с любопитство. Как така едно саксонско момче е постъпило на служба при нормански благородник? И то охотно, както личи.

— Елвалд?

Сякаш си спомни нещо. Името на селото не й звучеше непознато.

— Ричард от Елвалд! — повтори тя. — И как се оправя селцето Елвалд в тези лоши времена?

— Ами, много добре — увери я Ричард.

— Ах, така ли? — попита тя учудено — иронично.

— Трябва да знаете, че живеем без страх. Защото никой неприятел няма да се осмели да нападне селото. Наш сюзерен е граф д'Анлу. Едуард Изповедникът му е подарил земята още преди години.

Фалън най-сетне си спомни защо името на селото й се стори толкова познато. Правилно, нали Аларик получи от Едуард земя в графството на баща й, тъй като му спаси живота по време на лов за диви свине. Това се бе случило отдавна и тя бе все още дете. Спомни си, че на същия този лов Едуард бил обещал трона на Уилям.

— Тъй като сме сънародници, графът реши да ви прислужвам аз.

— А той къде е тази сутрин?

— Мисля, че е при дука, милейди.

— Наистина ли мислиш така? Е, аз пък мисля, че точно в този момент той е потеглил да опустошава красивата ни страна.

— Не, не е така! Те чакат...

— Какво чакат?

— Ами, чакат предложения за капитулация. Уилям иска да види как ще реагират англичаните.

Този въпрос интересуваше живо и нея. Братята ѝ нямаха официални титли или длъжности, но тя не се съмняваше, че ще се бият срещу нашественика. Едгар Ателинг беше в Англия. Също и Едуин и Моркър, които не взеха участие в битката при Хейстингс, тъй като не успяха да се придвижат достатъчно бързо на юг.

— Някой предал ли се е? — попита тя със затаен дъх.

Ричард поклати глава и тя се усмихна удовлетворена. Най-сетне една добра новина.

— В раклата са дрехите ви, милейди... майка ви ги изпрати вчера вечерта.

— Майка ми ли? — извика Фалън и се изправи развълнувана.

Едва когато Ричард поруменя засрамен и заби поглед в земята, тя осъзна, че е гола. Бързо притегли завивката върху гърдите си.

— Да — отвърна той и забута прилежно раклата към стената.

— Майка ми била ли е тук? Отговори ми! Къде е тя? Защо не е дошла при мен?

Ричард седна отново върху раклата и сведе глава.

— Майка ви бе тук, за да разпознае тялото на баща ви — отвърна той потиснат. — Дукът се разпореди да погребат крал Харалд с всички почести. А отец Дамиън...

Фалън се строполи върху възглавниците. През гъстата пелена от сълзи тя видя как Ричард падна на колене и я загледа скръбно със зелените си очи.

— Не бива да го казвате на никого, милейди, но...

— Какво не бива да казвам?

— Отец Дамиън е нещо повече от обикновен свещеник — известно е на всички, които го познават и...

— И?

— Разказват, че на погребението се е извила буря и норманите побягнали. В полунощ отец Дамиън се върнал на гроба. От нощното

небе бавно се спуснал кораб с платна и отецът положил тялото вътре. Бил корабът на крал Артур и в него седели Алфред, Етелред и всички наши велики крале. Те приели при себе си душата на Харалд. Тялото му обаче се понесло към манастира в Уолтъм, където намерило сетния, си покой.

Фалън, разбира се, не повярва на този разказ, но пък на света ставаха толкова необикновени неща, че... Предсказанието на Едуард на смъртния одър, появата на кометата, разпятieto в Уолтъм, което се раздвижи по време на молитвата им.

— Вярвайте ми, принцесо, станало е точно така, както ви казах. Това е чудо!

Фалън само се усмихна. Момчето бе искрено и добронамерено. Вероятно искаше да й каже скрито, че тленните останки на Харалд са пренесени тайно в манастира в Уолтъм. Изпълни я тиха радост, защото знаеше, че и Харалд би искал същото. Погали Ричард по косата и простичко му каза:

— Благодаря ти, Ричард.

— Тъй, а сега трябва да ви донеса вода и нещо за ядене — рече той и бързо се изправи. — Вино ли искате или предпочитате добър английски ейл?

— Почакай, Ричард! Къде е майка ми?

— Потегли обратно за Босъм — отвърна той колебливо. — Дукът заповяда да не я закачат.

— Защо не ни разрешиха да се видим? Обзалагам се, че Аларик е заповядал така.

— О, не, милейди! Уилям не искаше тя да идва тук.

Веднага след като момчето излезе от стаята, тя скочи от леглото, отиде до гигантската ракла и я отвори. Едит бе избрала гардероба й извънредно грижливо. Не бе забравила дори любимата й мантия, извезана със заешки кожи.

На вратата се почука отново, тя я отвори и пусна вътре Ричард, който носеше широк поднос. В предверието съзря двама тежко въоръжени стражи.

— Надявам се, че охраната ми няма да изисква от вас особени усилия — подхвърли тя заядливо, когато мъжете й се поклониха.

Ричард се усмихна.

— Милейди, вие вече доказахте, че и една цяла армия ще се затрудни, ако трябва да ви опази.

Той постави внимателно на раклата тежкия поднос с пресен хляб, сушена риба и няколко червени ябълки и я изгледа умолително.

— Моля ви, милейди... не се опитвайте да бягате!

— Какво искаш да ми кажеш с това предупреждение, Ричард?

— Ами, защото може да се отнесат много грубо с вас.

Да не би досега с нея да се отнасяха внимателно?

— Стражите пред вратата — продължи Ричард притеснено, — идват от земите на господаря. Разчу се бързо, че сте се справили с великана Фалстаф и те са предупредени да бъдат особено бдителни с вас, тъй като сте успели да победите дори войни от нашата армия. Опитате ли се да избягате, ще ви завържат на кол и господарят собственоръчно ще ви нашиба с камшик. Така поне каза той.

— Ах, наистина ли каза така? — попита тя язвително.

— Да, но ще му бъде много трудно. Каза още, че сте твърде хубава и ще му бъде жал.

— Нищо подобно не е казвал, Ричард, много добре знаеш това.

— Толкова добре ли го познавате?

— Достатъчно добре. И знам, че не ми казваш истината. Убедена съм, че би ме набил най-охотно. Познавам го отдавна, графа.

— Да, ама той каза, че сте красавица — настоя на своето Ричард. Всъщност Аларик я бе нарекъл красива вещица, но това бяха само някакви си подробности. — И освен това добави, че много ви харесва. — Тези думи също не отговаряха съвсем на истината, тъй като Аларик бе казал, че е задължен на семейството на краля. Е, нали бе все същото.

Фалън захапа една от ябълките и предложи друга на Ричард. Той обаче поклати глава.

— Благодаря ви, милейди, но сега по-добре да тръгвам, защото ме чака много работа. Вечерта ще дойда пак.

Дъщерята на Харалд бе най-красивата жена, която бе виждал някога. Знаеше, че е пленничка на норманите и любима на графа. Но двамата изглежда се мразеха по някакъв много особен начин, който той не разбираше. И все пак тук, в крепостта, тя бе в по-голяма безопасност, отколкото където и да било в Англия. Уилям бе наредил градът Ромни да се сравни със земята, а към жителите му да не се

оказва никаква пощада. Наистина, Аларик се опита да промени решението му, но без всякакъв успех. Графът бе мъж, достоен за възхищение, и той му служеше вярно и с радост.

Ричард напусна стаята с поклон. Фалън го изпрати със замислен поглед. Бе извънредно мил и внимателен — единствената ѝ връзка с външния свят.

Изми се бързо, тъй като се страхуваше, че Аларик ще я свари необлечена. Опасенията ѝ обаче не се оправдаха и тя се заразхожда неспокойно напред-назад. От малкия прозорец можеше да наблюдава стражите, охраняващи крепостта. Наоколо лежаха леко ранени войници и пиеха. За своя голяма изненада съзря и сънародници, които изглежда не изпитваха трудност да служат на новите господари. Старици продаваха прясно месо, няколко мъже поправяха повредени доспехи и конски сбруи. Млади жени се закачаха смеешком с войниците. Едно красиво момиче бе седнало върху коленете на един от тях, а той галеше гърдите ѝ и ѝ пъкна монета в деколтето, на което тя отвърна е благодарна целувка.

Сърцето ѝ се сви при тази гледка. Момичето явно бе курва, но беше ли тя, кралската дъщеря, нещо по-различно? Тя бе просто добре охранявана пленничка. Но все пак ѝ даваха достатъчно за ядене и пиене и разполагаше дори с прислужник. Противопостави се на клетия Фалстаф, макар че той искаше само да е мил с нея. На Аларик пък даде всичко, което притежава, дори невинността си. Вероятно ѝ се надсмиваше — нали я завоюва почти без съпротива. Не ѝ бе лесно да живее с този спомен и би предпочела да я беше насиллил. Как да се бори сега с него, след като дори не разбираше какво я подтикна да отстъпи? Как се случи така, че се почувстваха привлечени един от друг, те, враговете?

Отново започна да се разхожда нервно из стаята. Нямаше никакъв смисъл да се самосъжалява, след като норманите опустошаваха отечеството ѝ. В края на краищата нали бе дъщерята на краля. Сънародниците ѝ щяха да се надигнат срещу нашественика и неин свещен дълг бе да стори същото.

Аларик не се появи целия ден. Ричард ѝ донесе вечерята и малка свещ. Най-накрая легна върху леглото, но не успя да заспи — умът ѝ бе зает изцяло с тревожни мисли. Норманите имаха на разположение

цяла една страна, която щяха да завоюват и озлочестят. Някои практични саксонки вече отдаваха прелестите си на чужденеца срещу пари. Що се отнася до Аларик, той очевидно не се интересуваше особено от нея; в противен случай нямаше да я подари на Фалстаф. А се люби с нея, само защото откакто се познаваха помежду им постоянно пламтеше онзи странен огън, предизвикан от смъртна омраза и сляпа страст.

Пред портите на Ромни Аларик изостана назад и с преbledняло лице започна да наблюдава събитията. Не му се удаде да спре катастрофата, но поне успя да предотврати посичането на тези граждани, които се предадоха, френските, фламандските и немските наемници си взимаха по най-брутален начин обещаното от Уилям възнаграждение — товареха на коли всичко, което имаше някаква стойност и бързаха да напуснат града, преди да бъде опожарен.

Но през този ден имаше и една добра новина. Животът на верния му спътник Фалстаф бе вече вън от опасност. Състоянието му се подобряваше бавно, но сигурно.

Настъпи здрач и Аларик даде знак на хората си да го последват.

— Не се ли връщаме в Хейстингс? — поиска да узнае изненаданият Роже. Аларик поклати глава.

Негова цел бе едно селце на име Хейзълфорд, в което имаше празна господарска къща, тъй като местният сюзерен бе паднал в боя и нямаше никакви наследници. Жителите на селото се предадоха без съпротива, така че на това място вече се вееше неговият флаг.

— Струва ми се, че тази вечер ще се нахраним особено добре. Местните саксонци са доволни, че ги закрилям. А след това ще се мушна в мекото легло, защото съм уморен до смърт. В последните две нощи да съм спал не повече от пет часа.

Роже се разсмя иронично. Аларик го изглежда остро.

— Мисля, че в Хейстингс ви очаква пренеприятна дилема. Лейди Маргарет е бясна заради дъщерята на Харалд, която доведохте в стаята си.

Аларик вдигна пренебрежително рамене. Така си беше, Маргарет наистина беше много сърдита. Отначало започна да го ругае и обвинява, но накрая се разплака. Той не се чувстваше задължен да ѝ обяснява каквото и да било, тъй като не бе обещавал нищо. Даде ѝ само да разбере, че предоставя единствено на нея дали да се върне в

Нормандия или не. Решението да го последва в Англия бе изцяло нейно. Тя пък от своя страна го уведоми със захаросана усмивка, че ще го чака.

Сама по себе си обаче мисълта да се върне в Хейстингс, да се изкъпе и след това да забрави всичко в обятията на Маргарет не бе съвсем неприятна.

— Боя се, че лейди Маргарет е много нещастна — продължи Роже.

— Ако настоящите ми ангажименти не й изнасят, то нищо не пречи да си отпътува. Тя е благородна дама, която знае съвсем точно какво иска и какво върши.

— И какви са настоящите ви ангажименти, ако мога да попитам?

— И аз не мога да ви кажа съвсем точно — засмя се Аларик.

— А аз бих се оженил за Фалън и до края на живота си ще я моля за прошка — рече Роже мечтателно.

— А, да, сега си спомням — възкликна Аларик. — Как можах само да забравя? Мина толкова време оттогава. Вярно, че вие бяхте тогава в Босъм. И свършихте черната работа вместо нея.

— Да, но смехът й ме възнагради стократно! — усмихна се широко Роже. — Мисля, че винаги съм бил лоялен спрямо вас, но... но ако решите да я изоставите, то аз съм насреща... с ваше позволение, разбира се.

Аларик не можа да сдържи усмивката си. Допадна му искреността на младежа. Защо не бе в състояние да каже простичко на Роже: „Ето, вземете я, оженете се за нея, убийте я и изобщо правете с нея каквото ви хрумне“? Какво го спираше? Клетвата, дадена на Едит ли? Или може би фактът, че й нямаше капчица доверие? Споменът за случилото се с Фалстаф бе още съвсем пресен.

— Аларик! Усещате ли миризмата? Печено месо с подправки!

Аларик се разсмя и групата препусна в кариер към голямата каменна къща.

И докато закръглената червенобуза готвачка и трите й дъщери поднасяха печеното агне, Хамлин напълни чашите с пиво. Аларик седеше начело на дългата маса в просторната каменна зала. По стените висяха разкошни килими, а копия и мечове красяха стълбището.

— Милорд?

Хамлин, мъж на средна възраст, с дълга, бяла, щръкнала коса и цяла брада изглеждаше почти грозен и бе направо учудващо, че има три толкова привлекателни дъщери.

— Какво има, добри човече? — попита Аларик, забелязвайки, че Хамлин нервничи.

— Хареса ли ви яденето, милорд?

— Великолепно е. Много съм доволен.

Хамлин въздъхна с облекчение, след което се прекръсти:

— Какво има? Нещо не е наред ли?

Слугата се почеса смутено.

— Днес вашият флаг ни спаси, господарю. Защото оттук мина един рицар, който искаше да подпали къщата. Когато обаче му съобщихме, че ще се върнете, той се отказа да граби. Сега сте тук, дъщерите ми могат да спят спокойно, пък и гладни не сме останали. Всеки ден благодаря на бога, макар да не разбирам с какво сме заслужили точно ние този късмет, когато сънародниците ни са изложени на... нещастия. Затова ви моля, останете при нас, милорд.

Думите на този човек трогнаха Аларик, тъй като до този момент все още не бе срещнал саксонец, който да моли за нещо. Хамлин, както и останалата прислуга, рядко бе напускал този дом, най-много да отскочи до някое от съседните села. Той не бе виждал нито Харалд, нито Уилям. Знаеше само, че сънародниците му страдат, а той е пощаден.

В този миг Аларик реши, че ако дукът се короняса, той ще поиска от него този дом като подарък.

— Има ли тук някой, който може да пише?

— Свещеникът, милорд. Сега е при мъртвите и се моли за тях.

— Когато се върне да направи списък. Да напише имената на всички местни жители. Искам да знам също кои от мъжете какъв занаят упражняват. И да не забрави да опише наличния добитък.

Хамлин му разказа с гордост, че в селото има двама ковачи, двама кожари, един мелничар, както и няколко каменоделци и дърводелци. Аларик остана удовлетворен от чутото, тъй като предстоеше дълга и студена зима.

Хвърли последен поглед върху хората си, които се закачаха весело с девойчетата, потупа Роже по гърба и се оттегли.

Смъртно уморен се хвърли в леглото на бившия собственик и заспа незабавно.

На следващата сутрин го очакваше вестonosец на Уилям. От него узна, че Доувър, единственият укрепен град по крайбрежието, се е предал, след като жителите му са научили за съдбата на Ромни. Аларик остави хора за охрана на големия каменен дом, а друга група изпрати да доведе Фалън в Хейзълфорд. Самият той се отправи към Доувър.

Когато стигна до града, установи с ужас, че норманите вече са започнали да палят пожари, независимо от капитулацията. Уилям също бе разгневен от това своеволие, но тъй като в срамното дело бяха замесени твърде много хора, бе невъзможно да се накажат виновните. Все пак той реши да предложи обезщетение на града.

За Аларик този ден се оказа твърде дълъг и уморителен. Отгоре на всичко и Уилям бе във възможно най-лошото си настроение. Лондон се намираще само на един ден езда от тях, но двамата мъже решиха да не прибързват.

— Защо англичаните пазят все още мълчание, как мислиш? — попита той навъсено.

Аларик само вдигна рамене, макар че всъщност знаеше отговора.

— Допускам, че те ще изберат за свой крал Едгар Ателинг. Може Едуин и Моркър също да са пристигнали в Лондон — та нали и те имат някакви претенции.

— Все още не са събрали нова армия — промърмори Уилям.

— Дано не я съберат. Доста от нашите загинаха при Хейстингс.

Седнал в креслото си, Уилям изглеждаше съвсем унил и отпаднал. Имаше предостатъчно основания за тревога. Навсякъде, където се строяха укрепления и дворци, той трябваше да оставя охрана. Но имаше и нещо по-лошо — в последните дни мор започна да коси хората му. Лекарите приписваха всичко на водата, която войните бяха принудени да пият поради липса на вино.

— Имахме късмет, че поне досега виното стигна. Защото иначе Харалд нямаше да има с кого да се бие в Хейстингс.

Лицето на Уилям изглеждаше много бледо и Аларик се запита дали и той не се е заразил. Предпочете обаче да не засяга тази тема. По съображения за сигурност Аларик и хората му изградиха лагера си извън града. Поради епидемията в Доувър цареше пълен хаос. Наложиха

се да остане по-дълго от предвиденото, за да уреди всички въпроси според волята на Уилям.

— Заслужили сте си почивката, приятелю — обърна се Уилям към него на шестия ден. — Да речем, една седмица. През това време смятам да се придвижвам бавно към Лондон. Ще се срещнем пред града. Лондон ще бъде мой още преди Нова година!

Аларик не бе единственият, който се чувстваше добре в Хейзълфорд. Същото се отнасяше и за хората му. Върнаха се по-късно вечерта и първото, което направи Аларик, бе да погледне затворените кепенци на стаята си. Дали Фалън бе вече горе?

— Милорд! — поздрави го Ричард с усмивка.

— Е, момко, тя тук ли е?

— Да, милорд.

— Тръгна ли охотно насам? Някакви трудности по пътя?

— О, не, милорд. Беше кротка като агънце.

Аларик се усъмни, разбира се, в думите на Ричард, но след малко сам щеше да се увери в истината.

— Погрижи се за Сатана — нареди той и му подхвърли поводите.

Ричард изгледа ужасен огромния вран кон.

— И какво да правя с него? — замънка той.

— Нали искаш да станеш рицар... е, покажи какво можеш!

Всички се разсмяха, а Роже предложи да помогне на момчето.

В залата ухаеше на непознати благовония. Над огъня се печеше месо на шиш. Испита приятното чувство, че се е завърнал у дома.

През всичките тези дни бе твърде зает и нямаше много време да мисли за Фалън. Нощем обаче тази жена изпълваше сънищата му. Но тя никога не биваше да разбере каква власт има над него. Трябваше да остане с твърдото убеждение, че е безбожен, жестокосърдечен рицар. Всичко друго щеше да има фатални последици. Погледът му се спря на стълбището. Реши обаче първо да изпие чаша ейл и едва след това да се качи горе.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Роже се присъедини към него и двамата седнаха на голямата маса. След малко се появи Хамлин и напълни чашите.

— Кога пристигна гостенката?

— Коя... гостенка? — заекна Хамлин. — А, принцесата ли имате предвид?

Аларик се усмихна развеселен, тъй като англичаните наистина я смятаха за принцеса, нещо, което строго погледнато не бе вярно.

— Да, принцесата — потвърди той.

— Дойде миналата седмица — продължи Хамлин нервно.

Ричард влезе, за да почисти седлото до топлатата камина.

— И беше кротка като агънце, нали? — попита Аларик и изгледа косо Ричард, чиито уши буквално пламнаха.

— Кротка като агънце ли? — повтори Хамлин с недоумение.

Най-малката дъщеря, която тъкмо започваше да поднася яденето на пристигащите един по един нормани, ококори очи.

— Отбраняваше се като дива котка — извика тя. — Драскаше, хапеше, риташе. Мъжете доста се поозориха с нея.

— Аха, разбирам! — рече Аларик, без да отмества поглед от Ричард. — И... погрижиха ли се за нея?

— Простете ни, милорд, но... никой от нас не посмя да я доближи — измърмори Хамлин с наведена глава.

— Та тя е дъщерята на краля — намеси се и дъщеря му Джейн.

— Толкова съм благодарен на съдбата, че сме под ваша закрила и ние тук всички сме ви предани, защото ни спасихте от най-лошото, но... — заобяснява Хамлин.

В този миг Ричард остави седлото на пода, изправи се и погледна Аларик право в очите.

— Всички ние тук, в Хейзълфорд, се предадохме без бой. Тя обаче е смела и безстрашна, разбирате ли? Точно това прави нещата особено трудни.

— Неблагодарник! — извика Роже възмутен и скочи от мястото си.

— Не се горещи, Роже. Ричард най-открито изразява това, което той чувства, а другите мислят. По-добре е да съм осведомен, нали? И така, Ричард, кажи ми сега как се чувства благородната лейди?

— Откакто е дошла, тя почти не говори с мен — призна момчето. — Носех ѝ храна, но не я е докосвала. Също не пие почти никак.

— Значи, ще е най-добре да се заема аз с нея.

Аларик се изправи от мястото си, изпи пивото на един дъх и тресна чашата на масата.

— Роже, ще се погрижите ли за стражите?

— Разбира се.

На стълбите Ричард го настигна. Устните му потръпваха нервно.

— Милорд?

— Какво има, Ричард?

— Простете, но... моля ви, не ѝ причинявайте болка.

— Ричард от Елвалд, кое те кара да мислиш, че съм чудовище?

— Не, милорд, съвсем не исках да...

— Като е така, гледай си там своята работа... а на мен остави аз да си гледам моята, ясно ли е?

Ричард закима начесто при тези думи.

— Фалън ти харесва, нали?

— Аз...

— А сега чуй какво ще ти кажа. Тази вечер ще ти давам най-различни разпореждания. Дори да ти се сторят странни, ще отговаряш кристално ясно с „Да, сър“! Ще изпълняваш обаче само тези заповеди, които се отнасят до яденето, пиенето или водата за къпане... разбра ли какво ти казвам?

— Да, милорд.

Вратата към стаята на Аларик бе залостена с дебело парче дърво. Когато го отмести, чу по стълбищата да отеква ехо. Фалън седеше до прозореца, вперила поглед навън. Изглеждаше съвсем крехка и при влизането му сякаш започна да диша учестено. Той затвори вратата зад себе си, сне меча, издърпа туниката през глава и свали доспехите. После седна пред камината и се загледа в пламъците.

— Е, госпожице, надявам се, че сте се чувствали добре през време на отсъствието ми?

— Как да се чувствам добре, когато съм задържана тук против волята си, графе?

— Бъдете доволна, че сте тук. Вероятно това е единственото мирно място в цяла Англия. Там, където искате да отидете, съвсем скоро ще се лее кръв, уверявам ви.

Той я изгледа остро и продължително.

— Човек не бива да ви подценява — нито дукът, нито пък аз ще направим отново тази грешка. Вие сте значително по-опасна от братята си и сте в състояние да разбунтувате саксите срещу нас. Знам какво говоря и тъкмо по тази причина не ви пускаме на свобода. Така че не се оплаквайте, а по-добре ми кажете... чувствате ли се добре тук? Нещо да ви липсва в този тъй гостоприемен дом?

Той се усмихна, стана от мястото си и бързо направи няколко крачки към нея.

— Какво искате от мен? — извика тя и също се изправи, но със свити юмруци.

— Но вие все още не сте ме поздравили, скъпа! — подкачи я той.

— Тук сте прав — отвърна тя хапливо и замръзна в разкривен реверанс. — Бъдете добре дошъл в заграбения от вас чифлик, графе. Доволен ли сте от излета? Надявам се, че докато сте плячкосвали и насилвали не ви е споходило зло!

Нейният сарказъм го вбеси истински, защото нито за миг не успя да забрави варварския начин, по който се бяха отнесли към града Ромни. Въпреки това обаче той се поклони церемониално.

— Загрижеността ви, госпожице, неимоверно стопля моята душа. Но за мое и ваше щастие, докато изпълнявах горе назованите от вас обязанности, така и не ме споходи зло.

Тя се втренчи смутена в него и той се възползва от моментното ѝ объркване, за да я притисне към себе си.

— Ако трябва да бъда откровен, надявах се да ме посрещнете малко по-любезно.

— Защо се върнахте, за бога? За да ме измъчвате ли? Защо изобщо си правите този труд, след като на ваше разположение е цялата страна?

— Защо да ходя толкова далеч, когато и тук си имаме предостатъчно църкви и параклиси за рушене, и млади селянки за озлочестяване?

— Е, тогава се отдайте на тези тъй благородни занимания и ме оставете най-сетне на мира.

— Варварите, нищо че са варвари, и те са хора. Те също искат да си имат уютен дом, където да намерят заслужен мир и покой.

— Мир и покой ли? Вие искате от мен мир и покой? От мен?

— Да, скъпа госпожице, точно това искам!

Пусна я, усмихна ѝ се почти благо и се облегна на камината.

— Като всеки мъж, и аз си мечтая за предимствата на домашния уют. Например за гореща баня, добро ядене, чаша силно пиво, меко легло и... за жена, която истински да се зарадва, щом ме види и да ми шепне нежни и мили слова.

Очите ѝ с цвят на сапфир се разшириха недоверчиво; в този миг дъхът му направо спря от красотата ѝ. Едва се сдържа да не я целуне начаса.

— Нежни и мили слова ли? Значи ви се ще да ви посрещам с нежни слова, така ли? Да не сте полудял?

— Не забравяйте, че сте моя робиня, Фалън.

— Да, аз съм ваша пленничка, така е. Но нито ще ви приготвям гореща вода, нито пък ще стоплям леглото ви.

— Да ми стопляте леглото... Не си спомням да съм ви молел за такова нещо, но идеята е добра. Това покана ли беше?

Фалън изруга и се загледа през прозореца.

— Значи, не е било покана... ако се съди по държането ви. Но да сме наясно, нуждая се поне от известно спокойствие.

— Ами тогава спете там, където сте грабили — заяде се тя.

— Хм, а аз на вас нищо ли не съм ви ограбил, Фалън?

Под ироничния му поглед кръвта нахлу в лицето ѝ. Какъв глупак съм само, помисли си Аларик. Да я доведе тук в Хейзълфорд, вместо да я изпратя в Нормандия и да се спася веднаж завинаги от тази жена. Не я обичаше. Беше много голяма грешка да стои близо до нея. Защото кръвта му завираше както с никоя друга преди нея.

— Ние загубихме битката при Хейстингс и мен ме плениха. Вие решавате дали да ме задържите или не. Но трябва да не сте с всичкия си, ако мислите, че ще седна да ви прислужвам. Взимайте, каквото поискате, но доброволно няма да ви дам нищо.

— Това звучи вече по-добре. И пак ми прилича на покана.

— Вървете в преизподнята. Нямахте да е зле, ако някой саксонски меч ви беше светил маслото!

Този път говореше съвсем сериозно. Затова Аларик замълча и се почеса замислено по брадичката, без да отмества поглед от нея. Очевидно тя се страхуваше, макар че се опитваше да не се издава. Бе свила крехките си ръце в юмруци и езикът ѝ нервно се стрелкаше по червените, чувствени устни.

— Все пак си мисля, че ще ме обслужвате — продума той накрая.

— Няма!

— А ако ви нашибам с камшик?

При тези думи тя замръзна като статуя и той пристъпи към нея.

— Вие ме наричате варварин, но вътре в себе си сте убедена, че няма да наредя да ви нашибат с камшик, нали?

— Защо да съм убедена? Когато се втурнахте в палатката на Фалстаф, замалко щяхте да ми прережете гръкляна.

— Твърде рядко губя нервите си — увери я той. — Може да съм крадец, нашественик и изобщо каквото ви хрумне, но ненавиждам излишното насилие. Опитът обаче ме е научил, че понякога е по-добре да проявиш жестокост, за да бъдат след това вежливи и дружелюбни с теб... въпреки че... вие сте дъщерята на Харалд и притежавате гордостта и упоритостта му. За нещастие обаче ви липсва умът му.

— Проклет...

— Внимавайте! — предупреди я той.

— Сигурна съм, че един ден ще понесете наказанието си. Англичаните никога няма да приемат Уилям. А на вас обещавам, че когато заскимтите за милост пред вдигнатия над главата ви саксонски меч, ще настоявам да ви отсекаат главата.

— Изглежда, че тази мисъл ви доставя голямо удоволствие — разсмя се Аларик. — Но сега не е време да обсъждаме болните фантазии на твърдоглава саксонка като вас. Нека се обърнем с лице към фактите. Защото, независимо дали ви се нрави или не, истината е, че вече сте тук и ми принадлежите. Не ме предизвиквайте, Фалън. Винаги съм твърдял, че един хубав бой ще има целебно действие върху вас. Още като дете е трябвало да ви възпитават по-строго. Необходим ви е някой много силен мъж, който да ви научи днес на това, което сте пропуснала някога. Лично аз не държа да ви се случи нещо лошо. И то

не, защото съм подвластен на очарованието ви, а... защото не понасям да ми се поврежда собствеността. Само че дори и моето търпение си има граници. Вие отказвате да удовлетворите скромните ми молби, следователно нещо трябва да се промени.

Без да ѝ обръща повече внимание, той се върна до камината и се втренчи в пламъците. Измина сякаш цяла вечност, преди да се обърне отново към нея.

— Не искам от вас бог знае какво. Желанията ми са съвсем простички: вкусно ядене в общата ни стая и пълна чаша с ейл, за да утолявам жаждата си. Това са изискванията ми.

— Вие сте полудял! — прошепна Фалън.

Аларик въздъхна, отиде до врата и я разтвори широко.

— Ричард!

Момчето пристъпи бързо в стаята и се усмихна окуражително на Фалън. Но тя като че ли не забеляза жеста му.

— Ричард, донеси ми силно пиво и нещо за ядене!

Младият саксонец само кимна и изчезна.

Аларик седна пред камината и вдигна крака на едно столче.

— Изобщо не си и помисляйте — обади се той внезапно, когато очите на Фалън зашариха неспокойно по вратата.

Ричард се върна с препълнен поднос и го постави до прозореца.

— Да ви наля ли, милорд?

— Не, благодаря. Това ще стори Фалън.

— Ще има дълго да чакате — изсъска тя.

— Ричард, иди да потърсиш Роже. Той е долу в залата или навън при стражите. Кажи му, че съм променил мнението си. Най-добре още тази вечер да подпалим мелницата. Можеш да му кажеш още, че му подарявам най-малката дъщеря на Хамлин. Знам, че ѝ е хвърлил око. Чакай, чакай... сега се сещам, че и Уорън е луд по нея. Е, в такъв случай кажи на Роже да си я поделят с Уорън. Обаче да не прекаляват много-много, понеже ми трябва за домакинската работа.

При тези думи Ричард се вцепени, а очите му се изцъклиха.

— Какво чакаш? Действай!

— Аз... да, милорд, както заповядате...

— Почакай! — извика Фалън с изкривено лице. — Вие сте чудовище! — изкрещя тя и закричи вбесена към Аларик. — Искате да

изгорите мелницата и да опозорите невинната девойка, само защото не ви поднасям проклетата бира, така ли?

Аларик я изгледа с подчертано равнодушие.

— Не е заради пивото, любов моя, а защото ми дойде до гуша от предизвикателствата ви. С вашето непокорство вие преляхте чашата на търпението ми. Ричард? Ти още ли си тук? Прави, каквото ти казвам! Хайде, бързо!

— Да, милорд.

— Стой! Почакай! — върна го отново Фалън. Тя взе чашата с бирата и я подаде на Аларик.

— На, ето!

— Не мисля, че това е обслужването, за което съм си мечтал.

Фалън тропна с крак и се обърна с гръб към него и сякаш започна да разговаря със самата себе си. После се обърна, наведе глава и прикляквайки му поднесе мълчаливо чашата.

— Благодаря ви, милейди. Това бе наистина всичко, които исках. А ти, Ричард, можеш да си вървиш.

Фалън задържа стойката на тялото си, дори и когато Ричард затвори вратата зад себе си. Аларик беше някаква загадка. Докато той отсъстваше, тя научи от стражите, че Ромни е сравнен със земята. Освен тази лоша вест обаче друго не узна. Нито нещо за английските войски, нито пък за братята ѝ, за Едуин и Моркър, за Едгар Ателинг. Запита се също дали и Делън е още жив.

— Станете, Фалън — рече благо Аларик.

Тя вдигна глава и го погледна смаяна. Просто не бе в състояние да разбере как е възможно един тъй хубав и изискан рицар да е същевременно толкова жесток и студен.

Аларик стана, изправи я на крака и пхна чашата в ръката ѝ.

— Пийте!

Тя понечи да откаже, но бързо промени мнението си и безропотно изпи чашата. Благотворна топлина се разля из цялото ѝ тяло.

— Така, а сега хапнете нещо.

— Не съм гладна.

Той обаче я бутна на един стол, взе резен печено месо и ѝ го подаде. Тя не можа да устои на съблазнителната миризма, забрави ината си и най-накрая изяде няколко хапки.

Къде ли се намираха сега най-милите й люде... Делън, Галън, Елфин, Там? Къде ли бяха синовете и дъщерите на Гърт и Леофуайн? Пленници ли бяха като нея? Или бяха свободни и събираха войска за поход срещу Уилям?

С цялата си душа се надяваше, че Делън, момъкът с мека брада и дружелюбен поглед, е все още жив. Беше толкова смел и мил, макар и да му липсваше плам. Дали го обича все още? Искаше да бъде откровена спрямо самата себе си — не, не го обичаше.

Вгълбена в мислите си, тя не забеляза, че Аларик постави подноса пред вратата. Осъзна присъствието му, едва когато я погали леко по бузата. За неин ужас докосването му я възбуди и тя безмълвно се помоли да я остави на мира през нощта.

— Късно е, Фалън. Искам да си лягам.

По бузите й се появиха червени петна и тя поклати глава. Аларик отиде до леглото и започна най-спокойно да се съблича.

— Фалън!

— Не.

— Роклята ви е възхитителна. Би било жалко за нея. Съблека ли я аз, варварските ми пръсти може да я разкъсат — присмя й се той.

Стоеше пред нея чисто гол, силен, мускулист, благороден рицар от глава до пети... и я очакваше.

— Хайде Фалън! Или се нуждаете от помощ?

Започна да се съблича с трепереци пръсти. Той я заразглежда неприкрито и безсрамно, а ръцете му си играеха с извезания пояс, с който вече я завърза веднъж.

— Не — извика тя и страхът направо я задуши. — Аларик...

— Също и ризата — заповяда той тихо.

— Защо не ме оставите на мира? — измънка жално тя и издърпа ризата над главата си.

— Но моля ви, възнамерявам наистина да ви оставя на мира. Само че утре искам да се събудя жив. Това е всичко. Хайде, идвайте.

— Аз... аз не мога.

За миг той се намери до нея и я дръпна към себе си. После я побутна върху дюшека. Докато я привързваше на стойката, тя лежеше неподвижно и с притворени очи.

— Аларик?

— Какво има, скъпа моя?

— Ето, от цяла седмица съм вече тук и както виждате, не съм избягала още. Защо тогава ме връзвате?

— Мисля, че на Ричард няма да сторите нищо. Що се отнася до мен или стражите обаче, не съм съвсем сигурен дали няма да ви хрумне да ни прережете гърлата. Вече не ви подценявам.

Той се вмъкна в леглото и я зави, тъй като в стаята бе хладно. После се обърна с гръб към нея и изчака докато заспи. Едва тогава и той затвори очи.

Когато тя се събуди, Аларик седеше пред огъня и четеше книга, дъвчейки парче хляб. Облеклото му отговаряше на неговата жестока професия: върху доспехите си носеше туника, а краката му бяха обути в дебели вълнени панталони и ботуши до коленете.

Тя падна обратно върху възглавниците и се вторачи в тавана, без да отвърне на утринния му поздрав. Чувстваше се потисната, тъй като не можеше да предприеме нищо в помощ на сънародниците си. Не можеше да няма някакъв изход от този кошмар! Ех, само да се откриеше възможност да влезе във връзка с мъжете, които несъмнено се готвеха да се организират срещу нашественика!

— Казах „добро утро“, Фалън.

Той дръпна нетърпеливо завивката встрани.

— Вие сте едно норманско чудовище!

Той я вдигна високо и я притисна към гърдите си.

— Трябва да станете незабавно, ако не искате да се пъкна до вас в леглото. А може би вече ме очаквате, така ли?

— Съвсем не!

— Ах, Фалън, сигурен съм, че ще промените мнението си — разсмя се той.

— Никога!

— Обличайте си бързо дрехите за езда, милейди.

Фалън погледна нерешително в голямата ракла. Дрехи за езда? Защо ли? Какво ли възнамерява да й стори? Нима иска да я изпрати в Нормандия? При тази мисъл сърцето ѝ се разтуптя буйно. В такъв случай всичко е загубено.

Тя се облече, а той посочи с пръст подноса до камината.

— Има мляко и хляб, малко сирене и дори съомга.

— Не съм гладна.

— Въпреки това ще се храните.

Тя седна и успя да преглътне няколко хапки, без да обръща внимание какво яде.

— Защо още не сте излязъл? Да не би битките вече да са загубили чара си за вас?

— Изчаках ви, скъпа моя, защото днес ще ме придружите. Хайде, побързайте! Тръгваме!

Пресякоха заедно празната зала. Навън ги посрещна светъл, мирен есенен ден. Небето беше кристално ясно, на една поляна пасяха овце, а дърветата бяха обагрени от чудната палитра на есента. Единствено норманските стражи разваляха великолепния пейзаж — живо свидетелство, че страната е окупирана. Ричард ги очакваше с два оседлани коня. Аларик ѝ помогна да възседне единия от тях, след което се метна на Сатана.

— И накъде сме тръгнали? — поиска да узнае тя.

— Към Ромни — отвърна той кратко.

— Към Ромни ли?

— Да, там.

В главата на Фалън се завъртя вихрушка. Дали няма да се открие възможност да избяга? Може би в града? Да, но навсякъде гъмжеше от нормани и щяха да я хванат веднага.

Аларик яздеше пред нея без почивка. Понякога срещаша бежанци с изписана на лицата безнадеждност, които теглеха след себе си жалки двуколки. Те наблюдаваха със смирено изражение гордия рицар върху врания боен кон.

Малко след това се появи група от две жени, няколко деца и трима мъже. Най-високият от тях изглеждаше силен и мускулист. Може би все пак бягството не бе съвсем невъзможно?

— Чета мислите ви, Фалън. Искате да поставите на карта живота на тези хора, така ли?

— Не сте ли прекалено самоуверен, щом стане дума за уменията ви да си служите с меч? — попита тя язвително.

— С този меч се бия от дванадесетгодишен. Още тогава бях принуден да защитавам собствеността си. Смятам и в бъдеще да постъпвам по същия начин.

— Според мен, по-скоро го използвате, за да заграбвате с него неща, които не ви принадлежат.

По изключение този път той не обърна внимание на предизвикателните ѝ думи, а само вдигна рамене.

Но дори да ѝ бе отговорил, тя нямаше да го чуе, тъй като вече галопираше към бежанците. Скочи на земята и продължи пеша.

— Моля ви, добри хора, помогнете ми!

— Какво има? Какво ви заплашва? — попита една от жените. — Самите ние бягаме. Идваме от Ромни.

— Марла, не се спирай — заповяда грубо най-едрият от тримата мъже.

— Хет, да не сме някакви чудовища? Може би трябва да помогнем?

— Марла! Не виждаш ли, рицарят на коня е самият граф д'Анлу!

Беше учудващо, че човекът позна Аларик веднага. Щеше ли въпреки това да ѝ помогне?

— Моля ви, пленничка съм... трябва да избягам.

— Хет! Трябва да помогнем на това дете, ако можем.

— Ако успея да стигна до гората, всичко ще е наред. Аз съм дъщерята на Харалд.

— Дъщерята на Харалд ли? — изрева мъжът и очите му заискриха гневно. Фалън бе смаяна от държането му.

— Бях там, бих се за баща ви! Той ни хвърли на сигурна смърт. Когато видя папската хоругва, се предаде. Щяхме да се бием още, но той просто ни предаде и продаде. На съвестта му тежат поколения англичани...

— Хет!

Фалън не бе в състояние да разбере реакцията на този мъж. Нима не всички обичаха баща ѝ? Мъжът посегна към нея и само писъкът на жена му го възпря да не я изблъска брутално от пътя си.

— Оставете я, добри човече — намеси се Аларик, когото бе забравила напълно. — Тя е просто едно опърничаво същество, но нека това бъде моя грижа.

— Не исках да ѝ сторя нищо лошо — изръмжа Хет.

— Хайде, качвайте се на коня, Фалън!

Все още замаяна от враждебното отношение на мъжа, тя се подчини. По страните ѝ се търкулнаха сълзи, а сърцето ѝ се сви от мъка. Не можеше да допусне, че има хора, които мразят баща ѝ.

— Вие сте граф д'Анлу, нали?

— Да, аз съм.

— Семейството ми ви е задължено, милорд. Вие спасихте живота ни. Бретонците се канеха да ни избият, но после се отказаха. Разбрахме, че са изпълнили нареждането ви да не се убиват невинни граждани. Познах вашия герб.

— Говорите добре френски.

— Винаги съм искал да стана свещеник, но шарката отнесе брат ми и аз трябваше да поема занаята на баща си.

— Ковач сте, нали?

— Да, и то най-добрият от тази страна на Канала.

— Добре, щом като е така... — засмя се Аларик. — Недалеч от тук се намира селото Хейзълфорд. Един добър ковач ще ни свърши добра работа.

— Приемам предложението ви с благодарност.

След това се обърна към Фалън с виновно изражение на лицето.

— Милейди, простете ми. Разбирам, че скърбите за баща си. Крал Харалд бе порядъчен човек. Само че ни разочарова. Той загина като мъченик, вместо да се бие докрай като войн.

Ковачът и семейството му продължиха нататък, а по лицата им се четеше, че надеждата е заменила досегашната безутешна скръб. Аларик хвана здраво поводите на коня, върху който яздеше Фалън и двамата продължиха мълчаливо пътя си.

На хълма над долината той спря. Пред погледа на Фалън се откриха останките на Ромни. Къщите, красивите църкви и многобройни магазинчета бяха превърнати в димящи развалини. Полята около града бяха опустошени и безжизнени. В сърцето ѝ се настани неизказана скръб. Това бе норманското проклятие, от което се боеше цял живот. Ето, пред нея бе причината, поради която открай време мразеше тези чужденци. В очите ѝ бликнаха сълзи — нима скоро цяла Англия щеше да изглежда така. Плачеше за отечеството си, което загиваше сред огън и пепел, точно както предсказа Едуард Изповедник. Защо Аларик я е довел тук? Нима бе толкова коравосърдечен, нима искаше да стъпче чувствата ѝ?

Аларик я наблюдаваше внимателно. Ето, сега тя най-сетне се сблъска с кошмарната действителност — такава, каквата е.

Тя се нахвърли като разярена фурия върху врания кон. Животното прибра уплашено уши и се изправи на задните си крака.

— Фалън!

Аларик скочи долу, погали коня по шията и блъсна Фалън на земята. Тя обаче се повдигна пъргаво, скочи върху него и безпомощно започна да блъска с юмруци по бронята.

— Защо? — завика тя с глас, задавен от сълзи. — Защо направихте така с мен? Защо ме доведохте на това място?

— Защото исках най-сетне да осъзнаете какво става тук. Ето, това са последствията от гнева на Уилям. Разберете най-сетне, че тази война трябва да свърши. Няма никакъв смисъл да продължавате да се борите, вместо да потърсите мир.

Пред нея сякаш се откри пътят към ада, който раззина паст, за да погълне и нея, и родината ѝ. Отчаяна, тя не бе в състояние да отмести поглед от жалките развалини на тъй красивия някога град.

— Хората ще се завърнат и отново ще построят града. Мъжете отново ще започнат да обработват нивите, а жените ще шият и ще пекаат хляб. И пак ще зазвънти смях.

— А на момичетата ще им се подуют коремите и ще раждат нормански копелета — продължи Фалън с горчива ирония.

— В утробите им ще покълне нов живот. А това е прекрасно.

— Вие, вие унищожихте цял един народ!

С посивяло лице тя се качи на коня си и без да разменят нито дума двамата поеха по обратния път към Хейзълфорд.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Със самото пристигане Фалън се завтече към стаята си, хвърли се на леглото и заплака неутешимо.

Отвън долиташе мъжки смях, жени пееха. Сякаш тук, в Хейзълфорд, всички до един мислеха, че се намират в рая. По непонятни причини дори на Аларик това място се нравеше повече, отколкото имотите му в Елвалд. Той успя да пречупи волята ѝ със заплахата, че ще причини зло на местните жители. Баща ѝ загина, а Уилям бе жив и Англия лежеше в краката му. И бог допусна това да се случи.

Стресна се от отварянето на вратата. Аларик не бе сам. Две момчета, подстригани и обръснати по нормански обичай, вкараха в стаята голямо дървено корито под надзора на Ричард. Тя притвори очи и се опита да не обръща внимание на суетнята около нея. Чу как Аларик сваля доспехите си и се съблича. Когато се обърна, той вече се бе отпуснал със затворени очи в коритото. Спомни си случая в Руан, когато случайно се озова в неговата стая.

Този път обаче щеше да му причини болка. Готова бе да рискува — нямаше какво толкова да губи. Нима съществуваше на този свят нещо по-недостойно и унижително от това да прекарва нощите си гола и вързана?

Прокрадна се с тихо до камината, взе внимателно котлето и стаила дъх, запристъпва към него. Аларик обаче сякаш само чакаше да се приближи и с един скок се озова извън коритото.

— Помислих си, че ви е нужна още гореща вода — заекна тя, когато ѝ дръпна котлето от ръката и изля съдържанието му в коритото. След това я приближи като могъщ звяр и тя съвсем спонтанно посегна към каната с пиво. Той обаче пъргаво я грабна от ръката ѝ. Погледът ѝ бе прикован от опалените му рамене, по които искряха ситни капчици.

— Значи решихте, че ми трябва още гореща вода, така ли?

— Да...

— Аха... а след това си помислихте сигурно, че малко бира ще ме поосвежи, нали?

— Да...

— Значи, искали сте да сторите едно добро дело, нали така?

— Да...

— Лъжете най-безсрамно!

— Не, милорд! Не бяхте ли вие този, който иска да повярвам, че местните хора просто примират от щастие, защото се намират под ваша закрила? И че едно от най-прекрасните неща на света безспорно е човек да падне на колене и да запее благодарствени химни за това, че е пленник на ненадминатия граф д'Анлу?

— Не, скъпа моя, това, което искам да разберете, няма нищо общо с мен, а с Уилям. Той е твърдо убеден, че понякога, за да постигнеш целите си, е по-добре да пожертваш някого. Искам просто да ви предпазя, това е всичко.

Той сложи ръка на рамото ѝ и я погледна насмешливо в очите.

— Та, значи, госпожицата е искала да стори добро дело, така ли? Намеренията ви ме окрилят и възнамерявам днес да се покажа откъм най-привлекателната си страна. Като грижлив домакин, така да се каже, а не като надзирател. Малко ейл, госпожице?

Той сграбчи косите ѝ и поднесе чашата към нейните устни.

— О, простете мен, несръчния, милейди! Да разлея бирата върху хубавата ви рокля! Какъвто съм си варварин и простак!

— Аларик! Ще направя каквото поискате!

— Какво говорите, милейди? Днес аз ще ви обслужвам, а не вие мен. Простете некултурното ми поведение, това с хубавата ви рокля. Обаче не се бойте, аз ей сегинка ще я оправя, нали така?

— Аларик... — запротестира тя безпомощно докато ѝ сваляше роклята от тялото. — Аларик, бях ядосана, не, по-скоро наранена, исках само...

— Знам, знам, вие искахте само да сварите най-чувствителните части от тялото ми, нищо повече. Обаче, не съм склонен да търпя повече тези неща!

Грабна я и я хвърли в коритото както си беше по риза, влезе след нея във водата и я сложи на коленете си. Тя понечи да изписка, но той впи устните си в нейните и я зацелува страстно.

После отмахна някакъв непокорен кичур от челото ѝ.

— Никога не ще забравя вечерта, когато ви взех за пръв път в прегръдките си. Спомням си, че още като дете си бяхте кокетка и побърквахте мъжете около себе си. Когато ви докоснах, ми стана веднага ясно, че и аз съм подвластен на вашия чар. Сърцето ми се разтуптя буйно и ми се стори, че се задушavam. Сякаш нещо стегна гърлото ми. Защото тази, която държах в ръцете си, вече не бе някогашното дете, а пълнокръвна красива жена, жена, която, помня, погалих по гърдите...

Той онагледидумите си с дела и зърната ѝ се изправиха.

— Естествено, аз осъзнавах красотата ви още от самото начало, но просто не исках да повярвам, че дори и аз ще се поддам на вашите прелести.

Тя разтвори жадно набъбналите си устни, тръпнеща под нежните ласки на ръката му. Той повдигна ризата ѝ и с опитните пръсти на прелъстител я погали по корема, после ръката се спусна по-ниско, достигайки нейния влажен скут. Насладата замъгли съзнанието ѝ.

Той се изправи, вдигна я от коритото и я положи върху мечата кожа пред камината. Съблече мократа риза и я изгледа тъй лакомо, с такова страстно желание, че краката ѝ се разтрепериха.

Легна предпазливо върху ѝ, езикът му се застрелка по цялото ѝ тяло, нейните пръсти се вкопчиха в тъмната му коса и тя се притисна призивно в неговото тяло. Езикът му се запуска все по-надолу докато накрая изчезна между разтворените ѝ бедра и се впи в онова сладко място, познало вече милувката на пръстите му. Тя потрепери, застана и се загърчи — спасителната експлозия я запрати някъде далеч, далеч, извън времето и пространството.

Той впи триумфално поглед в лицето ѝ, разкривено от страст и с тласък проникна в нея, дълбоко, дълбоко в утробата ѝ. Телата им се залюляха в общ ритъм и някакъв облак бавно я понесе към онзи рай, който щеше да търси до сетния си ден.

Той се строполи задъхан до нея.

— Е, госпожице? Все още ли мислите, че съм насилник и варварин? — попита той весело.

Фалън просто не знаеше какво да му отговори и замълча. Понякога този мъж ѝ причиняваше адски мъки, друг път обаче я отвеждаше със себе си на седмото небе.

— Знаем, че ви доставих удоволствие, милейди.

— Не съм ви молила за това — отвърна тя поруменяла.

— Но не се отбранявахте, нали? — разсмя се той.

Той стана и влезе в изстиналата вода. Изруга тихо, изми се бързо и се подсуши.

— Мъже! — помисли си Фалън докато го наблюдаваше. За тях очевидно съществуваха само две важни неща в живота: да водят войни и да обладават жени. Как можа да се поддаде на ласките му? Ето, след краткия миг на върховна близост той сякаш забрави за съществуването ѝ, зает единствено със себе си.

Тя влезе след него в коритото с надеждата, че ще успее да отмие спомена от себе си. Уви, желанието ѝ не се изпълни.

— За ваше здраве — рече той и обърна чашата с ейл.

Мина ѝ през ума, че не бива да забравя кой е той — просто неприятел. Внезапно обаче ѝ се прииска да не е така. Но... той ограби невинността ѝ, нарани дълбоко нейната гордост, прекърши волята ѝ. Може би... може би щеше да открадне дори и сърцето ѝ? Каква страшна и същевременно глупава мисъл! Та как е възможно да загубиш сърцето си по един мъж, след като той просто няма сърце. Не, не, той бе неин враг и щеше да си остане такъв.

Вдигна я високо във въздуха и я пренесе върху леглото. Прие действието му безропотно. О, как ѝ се искаше да му каже колко е безнадеждно всичко, а той да я утеши с мили слова. Но устата ѝ бе като запечатана. Неговата също.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Посред нощ Фалън се събуди внезапно с усещането, че нещо не е наред. До нея Аларик се въртеше неспокойно и тялото му гореше в силна треска.

Тя запали свещ и го погледна разтревожена. Беше целият в пот и бълнуваше. Нима това бе възможността за бягство, която очакваше от толкова време? За пръв път, откакто се познаваха, той бе безпомощен. Но... можеше ли да го остави така? Колкото и да я изкушаваше свободата, сърцето не ѝ позволяваше да го изостави в такъв момент. Намери влажна кърпа и я сложи върху пламналото му чело. После го покри хубаво и се облече бързо.

Както и предположи, вратата се оказа незаклучена. Пред нея седеше само спящият Ричард. Той се стресна и скочи на крака.

— Милейди?

— Аларик е болен. Необходима ми е вода... много вода. И колкото по-студена, толкова по-добре. Побързай!

Момчето се затича, а отнякъде се появи разтревожен и Роже.

— Роже, трябва да ми помогнете. Аларик е тежко болен. Трябва да направим нещо, за да спадне огънят в тялото му.

Младият рицар, когото някога бе накарала с една усмивка да свърши толкова много работа вместо нея, я изгледа втренчено и се завтече към леглото на болния.

— О, боже, не! Това сигурно е треската, от която страда половината армия. Какво мога да сторя за него?

Междувременно Ричард се върна с леденостудена изворна вода и Фалън разкъса една от ризите си. Нареди на двамата да увият горещото тяло на Аларик в мокрите парчета плат, а самата тя изстуди челото, раменете и гърдите му.

Започна да се развиделява. Ненадейно Аларик се изправи в леглото, загледа се през нея като през празно пространство и я сграбчи за раменете.

— Защо? — извика той със скръбен глас. — Защо убихте невинното същество, госпожо? Не знам дали бог ще ви прости, но аз не мога! Вие сте виновна... всички са мъртви... момичето, Пърт, вие самата и бебето.

Той раздруса отчаяно смаяната Фалън, ръцете му се плъзнаха към гръкляна ѝ и я загледа с празен поглед.

— Няма да ви стори нищо — увери я Роже. — Терзае го миналото, нищо повече.

Аларик се строполи обратно на възглавниците. Фалън погледна към Роже. Той поне разбираше какво става тук.

— Ричард, бързо, извикай Хамлин... нужно ми е...

Тя му обясни съвсем подробно какво трябва да се донесе. През това време Роже сменяше мокрите кърпи и гледаше замислено болния.

— Той искаше да ме убие — промълви тя.

— О, сигурен съм, че не.

— Откъде знаете?

— Не бива да говоря за тези неща, тъй като не ме засягат. Всичко това се е случило преди доста време...

— Известно ми е, че е бил женен.

— Да, така е.

— Знам също, че е загубил жена си и че е била много хубава.

— Да, дори твърде хубава! — промърмори Роже. — Споменът за нея го преследва и до днес. Имало някакво момиче, той искал да го закриля, но момичето въпреки всичко умряло...

— Защо? Какво се е случило?

Аларик започна да се върти неспокойно в леглото и забълнува.

— Той не разбира изобщо английските закони... има такава власт в своята Нормандия, че просто не е в състояние да разбере... кралят на Англия няма такава неограничена власт...

— Сега говори за Уилям — поясни Роже.

В този момент в стаята дотичаха Ричард и най-малката дъщеря на Хамлин, Джейн.

— Можяхме да открием само тези билки — каза развълнувана Джейн и се загледа с неизказана мъка в болния.

— Ще пратя да доведат лекар — обади се Роже.

— Нямаме време — промълви Фалън. — Ако не му дам бързо едно точно определено лекарство, няма да оживее.

Тя усети как всички я гледат недоверчиво. Веднага разбра, че се боят да не му стори някакво зло.

— Трябва да намеря необходимите билки. Сместа им премахва това възпаление, което причинява треската.

Роже също я изгледа особено. Очевидно си мислеше за Фалстаф.

— Ще дойда с вас! И бог да ви е на помощ, ако вашите билки не му помогнат! Защото умре ли, ще се принудя да ви предам на Уилям... заради убийство.

— Не възнамерявам да го отрова, Роже.

— Надявам се, че е наистина така, както казвате.

Двамата се спуснаха заедно по стълбите и не след дълго им доведоха оседлан кон.

— А сега накъде? — поиска да узнае Роже.

— Към блатото! Трябва да побързаме!

Докато тя береше необходимите билки, Роже стоеше до коня си и не я изпускаше от очи. Очевидната му нервност вбеси Фалън. Нима никой не разбираше, че в палатката на Фалстаф тя се е отбранявала? Как така ще ѝ отнемат правото на самоотбрана? Дори и Роже не бе в състояние да прикрие недоверчивостта си.

Незабелязано тя успя да снее меча му, висящ на седлото, промъкна се зад него и опря оръжието в гърба му.

— Щом като сте решили да надзиравате опасна лейди като мен, сър, би трябвало да внимавате повече за меча си!

Роже сякаш се вкамени и в гласа му прозвуча страх.

— Фалън!

— А сега се обърнете! Много бавно!

Той се подчини и пребледня, усещайки острието на гръкляна си.

Фалън го стрелна гневно с поглед и запокити оръжието пред краката му.

— Ще бъда истински щастлива, когато вие, норманите, напуснете окончателно страната ни и ще се радвам, ако мога лично да се бия с вас... което обаче не означава, че съм подла и хладнокръвна убийца. Ако наистина исках да убия Аларик, щях да го сторя отдавна и вече нямаше да съм тук.

Когато се върнаха в стаята, състоянието на Аларик бе непроменено. Джейн и по-голямата ѝ сестра Милдред се грижеха

нежно за болния, а двама стражи го охраняваха. Ричард бе вперил тревожен поглед в лицето на господаря си.

Фалън хвърли събраните билки в котле с гореща вода и си наложи да не обръща внимание на полугласния разговор, който водеха стражите. Защото и те изпитваха недоверие към нея.

— Трябва да знаете, че в битката при Стамфорд работех заедно с най-добрия лечител на крал Едуард — поясни тя.

— Всичко идва от английската вода... тя е виновна за треската — промърмори плешивият страж до леглото на Аларик.

— Не е така — защити Ричард родната вода. — Водата ни е чудесна. Аларик се е заразил в Доувър от проклетата ви армия!

— Няма никакво значение как е прихванал болестта — намеси се Фалън. — Аз обаче напълно съзнавам, че този огромен плешивец ще ме разкъса на парчета, ако господарят му умре. И все пак ще се опитам да му спася живота. Което не значи, че съм вещица, както си мислите всички вие.

— Като е така, давайте му най-сетне от тази чудодейна течност — извика Роже, който явно се бе отърсил от предубежденията си.

— Помогни ми, Ричард. Поддръж му главата, а аз ще се опитам да излея малко от течността в устата.

Лицето на Аларик бе посивяло, а в устните не бе останала и капка кръв.

— Пийте! — промълви Фалън. — Трябва да преглътнете.

Внезапно той разтвори очи и в тях се изписа ужас. Надигна се и с изключително усилие на волята се добра до съда за миене.

— Боже, колко ми е гадно — промърмори той и повърна.

Ричард го прихвана под ръка и го заведе обратно в леглото. Плешивецът надигна заплашително меч, но Роже го спря.

— Тя го е убила с тази вещерска отвара...

— Не, не... — успокои го Роже.

Аларик отвори очи, усмихна се и веднага заспа дълбоко.

— Огънят в тялото му е спаднал — въздъхна Фалън облекчена. — Той ще живее, но сега трябва да спи.

Погледът ѝ обиколи мъжете и тя се строполи в безсъзнание.

Следващите дни Аларик не възприемаше какво става около него. И Уилям бе нападат от същата треска, а хората му се разпръскваха из

страната, за да осигурят властта му навсякъде. В Лондон обаче обявиха за крал Едгар Ателинг. И макар денят на коронацията да не бе точно определен, дукът буквално беснееше. В Хейзълфорд вече прибираха реколтата, а пристигна и ковачът Хет със семейството си. Прииждаха и други бежанци.

Марла, жената на Хет, обясни на Фалън, че по природа той не е жесток човек.

— Беше едни от най-горещите поддръжници на Харалд — въздъхна тя, — но поражението при Хейстингс го озлоби.

Тя не можеше да разбере желанието на Фалън да избяга.

— Бях свидетел как сравниха със земята цял град — заговори Марла. — Как млади, красиви момичета бяха изнасилвани от много войници наред. Видях да избиват мъжете в Ромни и да озлочестват жените им, след което те оставаха да лежат полумъртви на земята. Вие сте дъщерята на краля и сте изключителна жена. Графът ви е предложил закрила и любов, защото и той също е изключителен човек... и изобщо не мисля, че трябва да се борите срещу него.

— Аз се боря за Англия, Марла. Баща ми искаше да възпре чужденците и аз не мисля да превия врат пред Уилям.

— Знаете ли, въпреки всичко нямам впечатление, че страдате — рече спокойно Марла.

Фалън трябваше да признае, че жената на ковача донякъде е права. Макар и да бе все още пленничка, хората на Аларик се отнасяха почтително с нея. Да мисли сега за бягство бе действително лудост, тъй като наблюдаваха всяка нейна крачка. Нищо, че привидно се движеше навсякъде свободно.

— Марла — рече тя умолително и посегна към ръката ѝ. — Моля ви! Безспорно, Аларик е справедлив човек, познавам го от години, защото беше приятел на баща ми. Но аз съм дъщеря на Харалд, а братята ми, леля ми, най-близките ми хора са в Лондон... моля ви, Марла, трябва да избягам.

Добродушната Марла въздъхна и погледна Фалън загрижено.

— Съмнявам се, че ще мога да ви помогна. Но ще се опитам. Обещавам ви.

Докато Аларик беше болен, командването пое Роже. Той и Фалън бяха сключили нещо като мирен договор. Например тя не изразяваше

радост, когато от армията на Уилям пристигнеха лоши вести.

— Винаги е така, щом една голяма армия минава през някоя страна — опитваше се да ѝ обясни той. — Та нали ежедневно трябва да се изхранват хиляди мъже.

— Да, и затова се налага да колят нашия добитък, да плячкосват къщите ни, да ограбват търговците и да изнасилват всяко същество от женски пол между двадесет и осемдесет години — добави тя с горчив сарказъм.

Роже само извърна глава и се умълча.

Нощем Фалън бодърстваше до леглото на Аларик. В тези моменти волевото му, властно лице изглеждаше твърде ранимо. Но постепенно той се поправяше и тя отново се замисли за бягство.

В един от първите ноемврийски дни тъкмо кърпеше някаква скъсана риза пред камината, когато усети, че той я гледа.

— Още сте тук, не сте избягала — прошепна той.

Тя остави ризата настрана и не отговори.

— И защо не сте избягала?

— Не исках да умрете от треската.

— Много благодаря — отвърна той с усмивка.

— Спестете си благодарностите, Аларик. Ще дойде ден и ще загинете от меча на някой храбър саксонец. Не искам да го лиша от това удоволствие.

— А този саксонец има ли си име?

— Не, милорд. Но съм напълно убедена, че и на вас, и на другите няма да им се размине.

— Фантазирате, милейди — рече той сухо. — Впрочем, откога лежа тук болен?

— Малко повече от седмица.

Той се изправи с усилие в леглото, а на челото му избиха капчици пот.

— Мили боже — простена той. — Треската ме е превърнала в парцал. Важното обаче е, че съм жив. Вкусът на напитката, която благоволихте да наливате в устата ми, бе дори по-гаден от миризмата ѝ. Следователно не е била отрова.

— Разбира се, че не е.

— Е, значи, в такъв случай трябва да ви благодаря още веднаж.

— Няма за какво, сър. Дължите изцелението си най-вече на вашия плешив приятел. Защото нямах никакво желание да ме разчекне.

— Това ще да е бил Роло — засмя се Аларик. — Той е швед, истински викинг. Още от самото начало бе убеден, че сте вещица.

— Кажете чу, че съм саксонка, а не вещица.

— А то не е ли едно и също?

— Виждам, че се поправяте — измърмори тя и пое към вратата.

— Фалън!

Отново долови добре познатата властна нотка в гласа му, но не му обърна никакво внимание.

— Фалън, на вас говоря...

— Възможно е, сър, но само за момент си представете, че на мен пък не ми доставя удоволствие да ви слушам — отвърна тя ведро.

Дочу някакъв шум и се обърна. Макар и все още доста слаб, той се довлече до нея и я задържа за ръката.

— Зная, че ме мразите. Защо тогава не избягахте? Защо просто не ме оставихте да умра?

— Обясних ви вече!

— Ах да, за да ми пререже гърлото някой безименен саксонец.

— Не си въобразявайте, че съм забравила кой сте и че ще търпя вас и вашите сънародници да се разпореждате в моето кралство! Защото, знайте, аз ви мразя, милорд! Но когато ви победея в битка, искам да изживеете поражението си с отворени очи.

— Фалън!

Тя затръшна вратата след себе си и Ричард, който тъкмо се качваше по стълбите, зяпна от изненада.

— Той е буден — обясни тя. — Но е все още твърде слаб. Трябва да му донесеш нещо за ядене.

— А вие къде сте тръгнали? — попита той неспокойно.

— На чист въздух.

В залата срещна Роже и Хамлин, които обсъждаха нещо.

— Бяхме на лов — обърна се Роже към нея. — Така че днес ще ядем пьдпъдъци и печено от дива свиня. Но ще остане доста и част от месото може да се опуши или да се сложи в саламура за зимата.

— Аларик се събуди. Още не стои много здраво на краката си, но се чувства добре.

— Слава на бога! — извика Роже радостно и се завтече нагоре.

— Тъкмо получихме доставка вино, милейди — обади се Хамлин. — Искате ли малко? Изглеждате ми недоспала?

— Благодаря, Хамлин. С удоволствие ще пийна чашка.

Тя седна до прозореца и се загледа навън. Някъде от дъното на къщата се носеше гласът на Ричард, който настояваше бързо да му се донесе корито, гореща вода и храна.

— Графът твърди, че е гладен като вълк — обясни той с щастливо лице.

— Колко се радвам! — възкликна Хамлин. — Жена ми и аз ще му приготвим веднага нещо вкусно. Щастливи сме, че се чувства вече по-добре. Кажете му го.

Фалън отпиваше виното си на малки глътки, но внезапно се задави. Към голямата господарска къща се приближаваха трима просто облечени млади мъже, които по всяка вероятност търсеха работа. В този момент тя застина на мястото си. Защото единият от тримата бе Делън. Струваше й голямо усилие да не се втурне към него и да не го прегърне. Досети се обаче веднага, че познанството им не бива да проличи, тъй като той сигурно подготвяше нейното бягство. Бе гладко избръснат, с късо подстригана коса по нормански образец. Но важното бе, че е жив и че е дошъл да я спаси.

Когато тримата изчезнаха зад ъгъла, тя се завтече в кухнята. За нейна радост откри Делън сам.

— Делън! О, Делън! — извика тя и извън себе си от щастие се хвърли в прегръдките му. — Благодаря на бога, че сте жив — прошепна тя.

— И не само това, дошъл съм да ви изведа от това място — усмихна се той. — Не съм сам... в гората ни чака група англичани, които мразят норманите не по-малко от нас. Братята ви подготвят въстание, но разчитат много на вашата помощ. Ще ви очаквам в полунощ навън. О, Фалън, толкова ви обичам — възкликна и взе лицето ѝ в своите ръце.

— Фалън!

Тя позна гласа на Роже и бързо се отдръпна от Делън.

— Аларик иска да говори с вас... Ей ти, можеш да занесеш горе ведро е вода — каза той с поглед, отправен към Делън. — Той разбира ли какво му казвам, Фалън? Ако трябва, преведете му думите ми.

Нещо стегна гърлото на Фалън и тя не можа издаде нито звук.

— Фалън, какво ви е?

— Кажете на Аларик, че идвам веднага.

Искаше да спечели време, тъй като с крайчеца на окото си забеляза как Делън иска да се измъкне. Но внезапно пред него изникна великанът Роло, въртейки дружелюбно секирата си в ръце.

— Роло! Графът се чувства вече по-добре. Мисля, че скоро ще възседнем конете и ще се отправим при дука — обади се Роже.

— Добра новина, нали, момче? — избуча Роло и потупа доброжелателно Делън по рамото.

— И така, Фалън, отивайте веднага горе. Вземете и момчето със себе си — настоя Роже.

Дали Аларик щеше да познае младежа? Уповаваше се на бога това да не става.

— Трябва да изпълним нареждането му! — рече тя на английски. Делън кимна с глава. Просто нямаха друг избор.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Аларик влезе в ненапълненото докрай корито, а през това време Ричард редеше описанието си на жертвоготовното поведение на Фалън докато той, графът, е бил болен.

— Тя ужасно се страхуваше за живота ви и с възхитително търпение прекарваше до леглото ви ден и нощ.

Аларик го изгледа с недоверие. Не му беше лесно да повярва на момчето, защото познаваше вече склонността му към преувеличения.

— А, ето я и нея — измърмори Ричард.

Аларик изгледа младежа до нея, който носеше във всяка от ръцете си по ведро с вода. Позна го веднага, но въпреки изненадата си не се издаде. Как ли ги бе открил Делън? Сам ли бе дошъл, за да я вземе или в гората го очакваха въоръжени сподвижници?

— Остави ведрата там, момче — нареди той. — Ричард, кажи на Роже, че съм чул вълчи вой. Зверовете са гладни и затова трябва да сме особено бдителни.

Ричард го изгледа смаян. Да не би графът да е изгубил разсъдъка си? Все пак кимна в знак, че е разбрал заповедта.

— Ще бъде изпълнено, милорд.

Делън трудно прикриваше нервността си и пристъпваше неспокойно от крак на крак.

— Фалън? Ще бъдете ли така любезна да ми долеете вода?

Тя изпълни нареждането веднага и държането ѝ развесели Аларик. Дори и да не бе познал Делън, в този миг щеше да го заподозре. Аларик я хвана здраво за китката, без да изпуска годеника ѝ от погледа си.

— Ричард буквално възпя себеотрицателните ви грижи, милейди.

Той я погали по бузата, след това по врата, а накрая ръката му се спря сякаш случайно върху гърдите ѝ.

— Какво мога да направя още за вас, милорд? — попита тя нервно и отстъпи бързо назад.

— Просто любопитствам, нищо повече. Ричард се кълне, че съвсем искрено и сериозно сте се заели с изцелението ми. Дори и Роло е променил мнението си за вас. А сега искам да знам защо, поради каква причина сте се грижили толкова всеотдайно за мен?

— Аз... не знам. Момчето по-добре да иде да си върши работата, а аз ще донеса още вода.

Аларик я дръпна силно и я принуди да коленичи до коритото.

— Момчето ще остане тук. Убеден съм, че работата му може да почака малко. Защо не ми отговаряте, Фалън? Я да видим, може пък да отгатна и сам... Да, сетих се! Сигурно сте си спомнили за хубавите мигове, които преживяхме заедно... когато се любехме голи и...

Фалън се вторачи гневно в него, а след това хвърли предупредителен поглед и към Делън. Аларик едва ли не изпита съчувствие към младия мъж, който пребледняваше все повече и повече. Разбираше много добре какво чувства в момента, на какви адски мъки е подложен.

Погали косата ѝ и се засмя. Устните му докоснаха леко нейните.

— Спомняте ли си, Фалън? За целувките, за ръцете ми?

Внезапно обаче я пусна, грабна мечата си и застана в бойна стойка пред Делън, който се приближаваше с изваден нож.

— Ако направи само още една крачка, милейди, ще му прережа гръкляна. Не искам да го убивам, защото му съчувствам... заради любовта му към вас.

— Аларик... моля ви — пошепна Фалън.

— Възнамерявахте да забиете ножа си в гърба ми, нали? — попита той Делън.

В този миг обаче внезапно го обзе слабост, на челото изби пот и напрегнатите му мускули се отпуснаха.

— Делън, трябва бързо да бягаме. Веднага — извика Фалън.

— Може би първо трябва да...

— Да го убием ли? Не, не, да тръгваме.

Тя го дръпна за ръката и до слуха ѝ достигна глухото изтрополяване на падащо тяло.

В залата долу звънтяха оръжия — двама от саксонските „вълци“ се биеха с рицарите — нормани.

— Принцесата е с мен! — извика Делън. — Последвайте ме!

Избуга Фалън навън, метна се зад нея върху гърба на чакация ги кон и се понесе в галоп към леса.

— Преследват ли ни?

— Още не — извика брадат саксонец зад тях.

— Не след дълго ще тръгнат след нас — промълви Делън.

Заедно с петдесетина мъже те поеа по стария римски път. Сърцето на Фалън щеше да изскочи от гърдите ѝ. Най-сетне свободна. За миг си спомни за Аларик. Знаеше, че ще ѝ липсват ласките му, от които се разтапяше, макар и неволно, както и неговата усмивка, когато я дразнеше.

На малка полянка горяха лагерни огньове, на които се печеше пресен дивеч. Посрещнаха ги с ликуване. Тя случайно научи, че един от саксонците, едър брадат мъж, е бил свидетел на смъртта на баща ѝ. Заговори го, защото бе длъжна да узнае истината.

— Дукът участваше ли в убийството на краля?

— Не, това е само един глупав слух, нищо повече. Бог ми е свидетел, мразя норманите от дъното на душата си, но се кълна, че дукът не беше сред убийците.

— А граф д'Анлу?

— Не, милейди, и графът не беше там.

Фалън въздъхна с облекчение, но поруменя, защото усети върху си особения поглед на Делън.

След като се нахраниха, обсъдиха какво да предприемат по-нататък. Трябваше да стигнат по най-бързия начин в Лондон. Делън я изгледа изпитателно.

— Ако междувременно с нас се случи нещо, вие трябва непременно да продължите, за да се срещнете с братята си. Не забравяйте, че сме длъжни да спасим Англия от робството.

— Всичко ще бъде наред, Делън — успокой го тя.

Луната заплува бавно по небосвода, а мъжете налягаха покрай угасените огньове. Делън я погали усмихнат по бузата. В очите му искреше чиста любов. Нищо не се бе променило в чувствата му, независимо че знаеше вече истината за нея и Аларик. Ще поиска ли още тази нощ правата си, ще поиска ли да я притежава и той? Осъзна с ужас, че се страхува от тази възможност, защото просто не изпитваше към него страст.

— Делън?

— Сега трябва да поспите, тъй като ще потеглим на зазоряване — прекъсна я той благо.

Заспа в объятията му.

През нощта внезапно ги разбуди ужасен тропот. Мъжете се заповдигаха сънени от местата си и посегнаха към оръжията си. С дрезгав глас Делън раздаваше кратки команди, за да спре хаоса.

— Тичайте! Скрийте се в гората! — извика ѝ той.

— Какво се е случило?

— Откри ни! Аларик ни надуши!

И наистина, норманските рицари вече се приближаваха към полянката. Тя се завтече към конете, привързани малко встрани и грабна някакъв недотам тежък меч.

— Вие ме спасихте, Делън. Няма да ви оставя сам!

Тя позна Роже, който преследваше с войните си бягащите саксонци. В този миг обаче Аларик скочи от врания си кон и нападна Делън. Фалън проследи със затаен дъх двубоя на двамата, които се заобсипваха с толкова бързи и отсечени удари, че съвсем скоро тя престана да разбира какво става. В един момент се скриха зад дебелия ствол на някакъв дъб и Фалън бързо побягна натам. Когато стигна до тях, видя Делън на земята.

— Не — изкрещя тя отчаяна и се завтече с вдигнат меч към Аларик. От очите му заструи омраза и той бавно и неотклонно започна да я притиска. Накрая със страшен удар изби оръжието ѝ.

— Мисля, че изгубихте и този двубой, Фалън.

Норманските рицари започнаха да се връщат, а двама от тях вдигнаха Делън на крака и го поставиха до нея.

— А вас... — обърна се той към младия саксонец.

— Не — прекъсна го писъкът на Фалън. — Умолявам ви, недейте!

Тя се срути на колене пред Аларик.

— Фалън, този мъж ви озлочести — изтръгна се от устата на Делън.

— Сега това вече не е от значение — отвърна тя.

Аларик я прониза с поглед и я сграбчи за косите.

— Вие да не сте лека жена? — попита той застрашително. — При кого ще отидете, при този, който плати най-висока цена ли?

— Проклето копеле!

— Не съм я докосвал, графе — рече Делън и пристъпи напред.

— Аха, и аз съм длъжен да ви вярвам, така ли?

— Да, длъжен сте. Защото обичам Фалън.

— Делън — опита се тя да го прекъсне.

Погледът на Аларик заснова между тях.

— Каква трогателна любов! Но се боя, че краят ѝ не е щастлив.

В този миг на полянката се появи Роже на кон. Той ѝ хвърли бърз поглед, след което се обърна към Аларик.

— Вълци!

— Колко?

— Петдесетина. Но са твърде зле.

— Колко са мъртвите, колко са ранени?

— Дадоха двадесет жертви, други двадесет успяха да избягат, а десет пленихме. За съжаление обаче загубихме Етиен и Валтер.

Аларик явно избягваше да поглежда към Фалън. Довери ѝ се лекомислено и за благодарност тя го предаде и му измени. Всички жени са еднакви, помисли си той. Първо Морвена, а сега и Фалън. Не искаше тя да пострада, но трябваше да си отмъсти.

— Съжалявам ви, Делън, защото любовта ви е превърнала в роб на тази жена. Отгоре на всичко тя се люби с мен. Не ви казвам това, за да ви причиня болка, а защото е самата истина. Ще се погрижа никога вече да не я видите. И това е възможно най-голямата милост, която мога да ви окажа.

— Моля ви — прошепна тя и падна на колене. — Не го убивайте, умолявам ви. Ще сторя всичко, което пожелаете от мен. Само не го убивайте, моля ви.

— Недейте да хленчите като просякиня, принцесо. Той заслужава нещо повече. По-добре станете, защото решението ми е категорично. Не можете да го промените и затова недейте игра ролята на всеотдайна девица!

Той я повдигна и за момент я притисна към себе си. Обхвана го едно съвсем непознато за него чувство. Какво ли се бе случило тази нощ между нея и Делън? Дали те...

— Заведете я обратно в Хейзълфорд и я заключете — нареди той на Роже. — Не искам да я гледам повече.

Развика се докато я отнасяха, но граф д'Анлу не ѝ обърна внимание.

Аларик почувства, че силите започват да го напускат —
трябваше да приключи по-бързо с всичко.

— А сега да се заемем с вас, млади ми приятелю...

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Въпреки горещите ѝ молби, в Хейзълфорд заключиха Фалън в малка, проста стаичка. Върху кръгла, дъбова маса стоеше запалена свещ, леглото бе покрито само с някаква протъркана завивка от кожа, а огънят в камината бе пред загасване. Тя се заразхожда напред-назад като дива котка в клетка като от време на време се спираше до вратата и започваше да бие по нея с юмруци. Изглежда никой не я чуваше или пък не искаше да я чуе.

Бедният Делън! Той организира бягството ѝ, защото ѝ вярваше, а сега щеше да загине заради нея. Щеше ли Аларик да го убие?

Погледна отчаяна през прозореца. Гъста мъгла се стелеше на валма покрай господарския дом, но тя все пак успя да различи смътно хората на Аларик, които мъкнеха заедно някакъв тежък предмет. Отстъпи ужасена назад и се свлече до вратата. Прониза я мисълта, че Делън е мъртъв и припадна.

Малко по-късно усети, че я слагат на леглото и бавно отвори очи. Аларик, облечен целият в кадифе и коприна, я покриваше със завивката и топлеше ръцете ѝ в своите.

— Фалън?

— Оставете ме — прошепна тя едва-едва. — Отвращавам се от докосванията ви, особено след това, което сторихте.

— И какво съм направил според вас? — попита той учудено.

Фалън се разплака, а той я наблюдаваше намръщен.

— Мисля, че сте сънували кошмарни сънища, принцесо.

Вдигна я на ръце и я занесе до прозореца. На двора няколко от хората му товареха английски понита и си разменяха шегги. Възседнал кон, Делън ги чакаше, облечен в просто овчарско наметало. Групата потегли, а Роже им помаха откъм стълбището.

— Къде отиват?

— В Нормандия. Том поне няма да ни създава затруднения. Искате ли да го придружите?

При тези думи Фалън се разтрепери. Сърцето ѝ нашепваше да тръгне с Делън, но разумът я посъветва да остане в Англия. Само тук и никъде другаде можеше да бъде полезна на отечеството си.

— Липсата на отговор също е отговор — обади се Аларик. — А сега искам да знам, как е успял да ни открие. Кажете ми истината!

Мислите в главата ѝ се запрескачаха една — друга. Марла! Вероятно е срещнала Делън и му е съобщила думите ѝ. Не биваше в никакъв случай да предаде добрата жена!

— Наистина не знам — отвърна тя накрая.

— Не знаете ли? И искате да ви повярвам?

Занесе я обратно до леглото и я накара да седне. Сложи ръце на раменете ѝ и в погледа му се изписа нетърпение.

— А сега, Фалън, ще ми кажете кога е дошъл тук. За какво сте говорили. Къде се е крил.

— Видях го за кратко в кухнята... тъкмо бе пристигнал — заекна тя. — После дойде Роже и ме прати да се кача при вас.

— Той твърдеше, че изобщо не ви е докосвал. Вярно ли е?

— Има ли значение?

— Някой ден може да се окаже, че има.

— Сигурно се ядосвате, че не знаете истината, нали?

— О, съществуват безброй начини да се открие истината. Ако сега например докарам тук храбрия ви годеник, той много бързо ще си каже всичко. А като науча истината, спокойно мога да му отсека главата. Разбирате ли?

— Няма да направите това!

— Не бъдете толкова сигурна, скъпа. Съветвам ви настойчиво да се помолите... за всеки случай, така да се каже.

— Между нас не се е случило нищо. Всеки от саксонците, преживял клането, може да го потвърди.

Аларик полегна до нея и я погали по бузата.

— Наистина ли?

— Мразя ви, графе. И никога няма да се откажа от борбата срещу вас. Така, както и моят народ никога няма да спре да се бие с норманите.

— Може и да сте права, принцесо, но всичко това ми е съвсем безразлично. Истината ли ми казахте за вас и Делън?

— Да, това е истината.

С нежен жест той отмахна косата от лицето ѝ, а пръстите му проследиха очертанията на нейните устни. В този миг тя изпита болка и страст, макар всичко в нея да се противеше.

— Радвайте се, че не сте станала негова любовница.

— Защо? Защо да не искам нежност от този достоен мъж?

— Достойнство ли? Ще се разбере колко достойнство и чест притежавате, когато ви се наложи да назовете по име бащата на детето си, скъпа.

— Бог няма да позволи това да стане.

— Бог не се занимава с такива неща, Фалън. Но можете да бъдете сигурни, че и аз, както и вие, не изпитвам никакво желание да се ражда копеле. Ако обаче очаквате дете от мен, то преклонете се пред съдбата, както ще сторя това и аз. И не се опитвайте да премахнете плода. Защото стане ли това, господ да ви е на помощ.

— Но аз никога не бих направила такова нещо. Как мога да убия едно невинно дете?

Той я целуна леко по устата и погледът му потърси нейния.

— Делън рискува живота си за вас и аз го разбирам. Вие сте чудно хубава и една ваша целувка може да влуди всеки мъж.

Той разтвори роклята ѝ и наведе глава над разголената ѝ гръд. Езикът му премина игриво по зърната на гърдите и между бедрата ѝ пропълзя така добре познатата топлина.

— Смятате Делън за глупак, защото е в състояние да преобърне небето и земята заради мен... А вие, милорд, бихте ли сторил същото?

— Вие, милейди, сте олицетворение на всичко онова, което прави жената тъй желана от мъжа. Уверен съм, че знам това много по-добре от вашия приятел Делън. Наистина сте ме омагьосала. Това искахте да чуете, нали? Да, желая ви и това ви е много добре известно. Защото аз постоянно доказвам желанието си... Да, бих преобърнал небето и земята заради вас. Моя сте, и то завинаги.

Той се изправи, съблече се бързо и захвърли дрехите си напосоки на пода.

— Слънцето вече изгря — промълви тя смутено при вида му.

— Не вършим нищо, от което да се срамуваме — прошепна той в ответ и нетърпеливо я разсъблече.

Тя го прегърна през врага, а неговите ръце се плъзнаха отзад и повдигнаха скута ѝ точно срещу нетърпеливо очакващото я копие.

Потопи се в целувките му и забрави всичко около себе си. На този свят не съществуваше вече нищо друго, освен ръцете му, които я докосваха. С разтреперани пръсти тя загали гърба му, гъвките му рамене. Започна да стене и закрещя в екстаз, докато той на тласъци се сливаше с нея. Внезапно се гмурна в някакъв друг свят, а в мрака срещу ѝ избухнаха милиарди звезди. Пулсиращи жизнени сокове се изляха в нея и тя бавно се завърна в действителността.

Слънцето вече огряваше стаята през прозореца и птичи трели поздравяваха новия ден. Заспа кротко, сгушена в обятията му.

Разбуди я конски тропот на двора и тя се завтече към прозореца. Въоръжен от глава до пети, Аларик бе възседнал своя вран кон и размахваше меч над главата си.

— В името на бога и дука, напред! Слава на бога, слава на дука — нашия крал!

С ликуващи викове ездачите пришпориха конете си. Съвсем смътно долови леко почукване на вратата.

— Влез — промълви тя унесено.

— Милейди?

— Да, Ричард?

— Графът ще се срещне с дука. Ковънтри е паднал и Уилям напредва към вътрешността на страната. Трябва да се облечете и да съберете багажа си.

— О, боже — възкликна тя. — Къде ще ме водят?

— В Босъм. При майка ви. Ще ви придружават Роже и Роло.

— При майка ми в Босъм ли? — попита тя недоверчиво. — Истина ли е това?

— Да, милейди. Графът ви почита, той направо ви обожаваше.

Фалън се усмихна. Момчето пак лъжеше на поразия.

— Ричард... — започна тя, но изведнъж всичко покрай нея се завъртя, притъмня ѝ пред очите и тя се строполи в безсъзнание.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

В Кентърбъри Аларик се присъедини към Уилям и войските му. Оттук направо за Лондон водеше най-важният древен римски път. Но Уилям, Одо, Робер и Аларик, както и някои от бароните решиха да минат по поклонническия път, който заобикаляше града.

От ден на ден войската на Уилям се топеше. Една трета от нея остана в Доувър, тъй като на Уилям бе необходима база за бързо оттегляне на континента в случай на поражение. А хора бяха необходими също и за охрана на новопостроените укрепления.

Аларик бе погълнат от ежедневните си задължения и не му оставаше време да мисли за Фалън. В селата и градовете, през които минаваха, трябваше да се осигури подслон и храна за войниците. Аларик успяваше някак да сдържа своите хора да не плячкосват, но над останалата част от армията нямаше власт.

От Лондон се завърна съгледвач с интересни вести. Раненият при Хейстингс Едгар бе успял да се добере до Лондон и в момента бе нещо като главнокомандващ. Оказа се, че най-силното и действено оръжие на Уилям бе папската хоругва. Сред народа се мълвеше, че предсказанието на Едуард се е сбъднало, защото страната бе опустошена от огън. А и бог бе допуснал крал Харалд да загине на бойното поле. Постепенно хората се замисляха дали все пак да не преклонят глава пред Уилям. Дори и духовенството започна да отстъпва от първоначалните си позиции. Но макар и да се говореха какви ли не неща, на практика не се променяше нищо. Затова армията на дука продължи похода си.

Аларик бе изпратен с петстотин души да завземе Къмбъруел. Населението се защитаваеше отчаяно и той се принуди да опожари много къщи. В Саутуърк, откъдето вече се съзираше и лондонския мост; бяха посрещнати от храбрите лондончани. В крайна сметка обаче последните се принудиха да се оттеглят отвъд моста. Саутуърк също бе сравнен със земята, след което частта на Аларик продължи към Нътфийлд, където вече ги очакваше Уилям.

Дукът доволно посочи с пръст една точка на картата: Уинчестър, главния град на Есекс, в миналото център на кралството, а в момента резиденция на Едит, сестра на Харалд и съпруга на Едуард.

— Вдовицата на Едуард се предаде — усмихна се Уилям. — Тя обяви, че е съгласна да стана крал на Англия. Следователно ще завземем този град без трудности... с новите войски, току-що пристигнали от Нормандия.

Уилям очевидно се радваше, че вдовицата на Харалд го одобрява. Духовенството, с голямо влияние сред властващите, също започна да нервничи. Моркър и Едуин се готвеха да напуснат Лондон и да се установят на север — разчитаха, че Уилям ще пощади графствата им.

Когато Аларик се озова в Уинчестър, стана свидетел как Едит страстно и убедително се обърна към множеството, събрало се пред нейния дворец. В резултат на усилията ѝ градът бе превзет със сравнително малко насилия.

В същия ден Аларик вечеря заедно с вдовицата на крал Едуард. В светлината на трепкащите свещи тя изглеждаше все още като младо, хубаво момиче. Аларик бе любопитен да узнае защо се е решила да подкрепи дука на Нормандия.

— Харалд би могъл да удържи Англия — започна тя и се загледа втренчено в пламъците. — Мисля, че и Гърт и Леофуайн щяха да се справят. Но те всички са мъртви. А децата им все още са твърде малки и не ще могат да управляват. Заповедите им няма да се изпълняват. Харалд Хардрода е мъртъв, Тостиг също, а Едгар Ателинг още не е станал зрял мъж. Просто няма кой да победи Уилям. Ако продължаваме да се съпротивляваме, страната ни ще се превърне на пустиня, защото него не може да го спре нищо. Твърде е силен за нас. Но аз вярвам в съдбата. Никога не ще забравя часа, в който Едуард сложи съдбините на кралството в ръцете на Харалд. Но предсказанието му се сбъдна и мисля, че сме длъжни да се преклоним пред волята на съдбата.

— Не всеки ще се преклони — продължи Аларик.

— Имате предвид племенничката ми Фалън, нали? — засмя се Едит.

— Да, нея.

— Пазете се от това момиче, графе.

— Защо? Нямате ли й доверие?

Тя го погледна изненадана, поклати глава и се усмихна.

— О, не, не! Ако трябва да бъда искрена, аз й се възхищавам. Тя е темпераментна и страстна, притежава гордостта на брат ми и своенравието на баща ми. Тя се възхищаваше от Харалд и го обичаше повече от всичко на света. Народът я почита, защото е красива и вярна като принцеса от приказките.

— И още нещо, преди да се оттегля — обади се Аларик. — Уилям ще ви оказва дължимите почести като вдовица на Едуард. Можете да сте напълно сигурна.

Едит се оказа много внимателна и грижлива домакиня — леглото му бе със сменени чаршафи, очакваха го кана с вино и гореща баня.

Разсъблече се бързо, седна в коритото и се отпусна. Дни наред не бе слизал от седлото. Дали решението му да изпрати Фалън при майка й бе правилно? Може би в този момент и тя лежеше в своето легло в Босъм? Дали кроеше някой заговор? В един момент прозря, че тя му липсва. Може би ако дойде в Уинчестър, леля й Едит ще успее да й повлияе благотворно... И освен това щяха да са заедно.

След вечеря Фалън стана от трапезата и целуна майка си за лека нощ. Усмихна се и на Роже и Роло, които всяка вечер се събираха на масата. Запасите за зимата се смаляваха от ден на ден, защото тук бяха разквартирувани двадесет от хората на Уилям, а те се тъпчеха с храна като диви зверове. Роже от своя страна пък командваше хората на Аларик и очевидно животът в имението му бе крайно скучен. Както впрочем и на неговите спътници. Присъствието им обаче носеше със себе си известни предимства за стопаните, тъй като нито за миг не се усети недостиг на вино, дивеч или месо. И в това нямаше нищо чудно, тъй като доставянето на тези лакомства бе и единственото задължение на пришълците.

Тази вечер Фалън имаше специални основания да се прибере по-бързо в стаята си. Тя затвори вратата зад себе си и се ослуша.

— Лека нощ, Роло — извика тя, когато чу стъпки в коридора.

— Аз съм, милейди. Роже. Лека нощ.

— Лека нощ, Роже.

С искрящи от възбуда очи тя се отправи в съседната стаичка, която се използваше за преобличане, приклепна и отмести част от

дървената ламперия. Зад нея имаше врата и таен тунел, от който предпазливо се измъкнаха двама саксонци. Носеха съвсем обикновени селски дрехи. Фалън сложи бързо пръст на устните си и посочи с глава към вратата. После прегърна и двамата е щастлива усмивка и ги разцелува.

— Не можете да си представите колко се радвам, че ви виждам отново — прошепна Фалън.

Най-малкият ѝ брат Там живееше в Лондон, за да държи семейството в течение на новините от града. Галън и Елфин се бяха скрили обаче в Босъм и норманите не знаеха за присъствието им.

— Тръгваме още тази вечер — рече Галън.

— Трябва да призная, че се страхувам за вас — обърна се Фалън към тях със сълзи в очите. — Нека дойда и аз.

— Не, Фалън. Ти ще представляваш заплаха за нас. Никой няма да обърне внимание на двама странстващи селяни. Твоето присъствие обаче веднага ще привлече вниманието на постовете.

— Прав си — призна тя.

— Помощта ти ще ни е нужна едва по-късно — подчерта Елфин.

Тя ги погледна с нещастен израз на лицето, тъй като добре знаеше какво ще искат от нея. Междувременно се изясни, че Едгар Ателинг няма да бъде коронясан, тъй като бе все още твърде млад.

Съществуваше обаче един мъж, който бе не само силен, но щеше да влезе в битка с Уилям, и то най-охотно. Галън и Елфин бяха влезли отдавна във връзка с него и той се закле да приеме риска... заради дъщерята на Харалд.

— Фалън, спомни си за татко — помоли я настойчиво Елфин. — Трябва да ни помогнеш да привлечем Ерик Улфсон за съюзник.

— Не знам — отвърна тя. Побиха я тръпки. — Той е ненормален дивак, който обича кръвта. Има ли някаква разлика дали родината ни ще бъде опустошена от нормани или от викинги?

— Разликата е очевидна, Фалън. Ерик може да бъде контролиран. Вярно е, че обича битките, но поне ще ни остави Англия. А това означава... саксонски монарх за саксонската страна.

— Научих в Лондон, че Аларик те иска при себе си. Очевидно пратеникът му още не е пристигнал, иначе щеше да знаеш.

Фалън наведе глава и заразглежда ръцете си, защото се опасяваше, че в очите ѝ са изписани истинските ѝ чувства. Замълча и

започна нервно да си подръпва роклята.

— Аларик иска да те изпрати при Едит, вдовицата на Едуард. Погледна изненадано братята си.

— Сигурен съм — рече Галън, — че ще се открие възможност да се измъкнеш за малко. Ще се срещнеш с доверен човек на Ерик. Ще го увериш, че разчиташ на подкрепата му.

Фалън поклати глава в несъгласие. Ерик бе най-жестокият човек, когото познаваше и просто не можеше да го понася.

— Татко е мъртъв. Короната принадлежи на Едгар Ателинг.

— Точно така. Само че, не е достатъчно силен, за да си я вземе. Ти обаче можеш да накараш Ерик да ни помогне. Уилям не може да се бие вечно. Войските му се топят. А Ерик пък няма никакви скрупули по отношение на папската хоругва. Защото може някои и да го смятат за християнин, но ние много добре си знаем, че почита Вотан и язди в името на Тор. Цялото му същество ликува, когато може да убива и руши.

— И вие искате да доведе тук точно този човек? Та това означава да заменим едното чудовище с друго.

— Нима си забравила баща ни? — попита Галън гневно. — Аз не! Бях там, когато го насякоха. Нима си станала такава предателка?

Ръката на Фалън излетя и пръстите ѝ се отпечатаха на бузата му. Отчаяно се опита да сподави напирещите сълзи. Доповръща ѝ се.

— Прости ми, Фалън. Наистина съжалявам.

Тя замълча, запита се дали всъщност упрекът му не е справедлив. Разбира се, тя също искаше Уилям да бъде победен и норманите най-сетне да напуснат страната. Но заедно с това искаше Аларик да остане жив. Вярно, че му обяви война, но в душата си копнееше за мир.

— Фалън? — попита Галън благо.

— Сигурно съществува и друга възможност — започна тя отново.

— Не, Фалън, няма друга възможност, ако искаме да спечелим. Само Ерик Улфсон може да ни помогне. И ти си единствената, която е в състояние да го убеди да се бие за нас. Когато настъпи моментът за бягството ти, ще ти изпратя вест. Разбра ли ме?

Фалън кимна примирено.

— Вече трябва да тръгваме — обади се Елфин.

Галън целуна сестра си по челото.

— Пази се, Фалън! Обичам те!

Тя проследи братята си с поглед докато изчезнаха в тунела, който още в детството им бе средище на многобройни лудории. Върна дървената ламперия на мястото ѝ, отправи се към стаята си, седна пред камината и се загледа тъжно в пламъците.

Когато на следващата сутрин влезе в залата, Роже и Роло тъкмо разговаряха и се смееха с русокос оръженосец.

— Милейди! — обърна се Роже към нея и се поклони. — Получихме заповед да ви придружим до Лондон.

— Кога потегляме? — попита тя с поглед, отправен към куриера.

— Когато се пригответе.

— Добре. Но ще ми позволите да се сбогувам с мама, преди да тръгнем към двореца на леля ми, нали?

Роже се сепна. Нещо в думите ѝ му се стори странно. Нима бе споменал пред нея целта на пътуването? Доколкото си спомняше, той каза единствено, че ще яздят до Лондон.

— Извинете, сър, мога ли да дойда с вас? — обади се Ричард с умолителен глас. — Графът ми обеща.

— Не е забравил обещанието си — засмя се Роже. — Разбира се, че ще дойдеш. Можеш вече да натовариш конете. А от утре започваш да се учиш за оръженосец.

Ричард подскочи във въздуха от радост. Роже обаче отново се загледа смръщен във Фалън, която тъкмо се изкачваше по стълбите.

Дали бе разочарована, че трябва да напусне майка си? Все още ли омразата ѝ към норманите бе тъй силна? Или в края на краищата бе започнала да се примирява с неизбежното? Роже поне се надяваше да е така — и за нея, и за Аларик щеше да е по-добре. Понякога дори подозираше господаря си, че е влюбен в тази красавица. Може би само не бе осъзнал този факт?

Нещо все още смущаваше мислите му, но той отхвърли от себе си странното усещане и се отдаде на приятната мисъл за пътуването до Лондон. Една коронация е вълнуващо събитие, а в случая цяла Англия щеше да се преклони пред завоевателя.

Фалън седеше на леглото, в което бе родена и с насълзени очи си мислеше колко е хубаво да си си у дома и да си припомняш детството.

Майка ѝ също бе потънала в размисли по отминали времена. Фалън разбираше вече по-добре искрената ѝ любов към Харалд; та нали вече бе станала жена и знаеше какво е да изпитваш влечение към мъж. Най-страшното бе обаче, че независимо от чувствата си спрямо Аларик, трябваше да се изправи срещу него. Обеща това на Галън.

— Моля те, Фалън... откажи се от борбата — започна Едит.

— Какво искаш да кажеш, мамо? Какво мога да сторя аз сама?

— Ти сама не знаеш какво сила се крие в теб — усмихна се Едит.

— Но те умолявам... откажи се. Баща ти е мъртъв, братята му също. Най-добрите и най-храбрите бойци на саксите. Знаем, че братята ти възнамеряват да раздухат въстание срещу Уилям. Те са почти зрели мъже и не мога да ги спра. Може да загубя и тях. Фалън, преклони се пред съдбата.

— Но те убиха татко — прошепна Фалън.

Едит се изправи и се заразхожда неспокойно из стаята.

— В онзи страшен ден Харалд поиска да влезе в битката! Ти казваш, че те са убили баща ти. Те ли? Кои те? Аларик не би го убил. Ще ти кажа нещо, което не е възможно да знаеш. Харалд щеше да те даде за жена на Аларик дори против волята ти. Стига, разбира се, той да те бе поискал.

— О, не — възкликна Фалън уплашено. — Татко никога не би направил това. Бяха ме обещали на Делън. Та ние бяхме сгодени...

Едит само поклати глава.

— Не, Фалън, вие нямаше да се ожените.

— Но нали татко харесваше Делън?

— Така е, но ти не беше за него. Той е твърде слаб, за да се справи с жена като теб.

— Сега той чезне в някоя норманска тъмница! — проплака Фалън.

— Е, не съм съвсем сигурна, че е така... но както и да е...

— Мамо!

— Загубила съм толкова много в своя живот, че сигурно съм станала егоистка. Боя се, че вече ме интересува единствено добруването на моето семейство. Та затова... Аларик е порядъчен мъж, баща ти се възхищаваше от него. Опитай се да го обикнеш.

— Да, но той изобщо не ме обича.

— Не съм аз човекът, който може да каже какво чувства той към теб, но знам едно нещо — той прави за теб всичко.

— Мамо! — възкликна Фалън. — Значи на вас се е заклел в Хейстингс, че ще се погрижи да не ме сполети зло!

— Той даде това обещание, защото бе приятел на баща ти. Преклони се пред волята му, Фалън... Знаеш ли, не съм сляпа. Нали виждам как се изчервяваш при всяко споменаване на името му. Знам също, че с него си опознала вече магията на страстта. Ще бъде истински щастлива, ако си под неговата закрила.

Фалън сведе разтреперана глава. Майка ѝ настояваше да се примири и да бъде послушна любовница на Аларик. Брат ѝ я наруга, нарече я предателка и въпреки всичко поиска тя да продължи да споделя ложето с норманина... защото така щяла да помогне за сломяването му.

Сърцето ѝ се сви при мисълта, че е на път да се влюби истински. Може би винаги е била влюбена в него и го е предизвиквала именно по тази причина.

Никога не можеше да му признае любовта си — забраняваше го гордостта ѝ. Не биваше да забравя и омразата — защото той бе неин враг. Нещо повече, чувството ѝ за чест я задължаваше дори да го предаде.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Цялото пътуване до Лондон представляваше за нея истинско мъчение. Опустошенията, причинени от армията на Уилям, бяха ужасни. Случваше се дори гладуващи, чиито домове бяха оплячкосани и опожарени, да спират без всякакъв страх въоръжените нормански рицари и да просят храна, Фалън разбираше, че за тях бързата смърт от нормански меч сигурно е по-милостива, отколкото бавното умиране през идващата зима.

Фалън им даваше от запасите, които бяха взели със себе си и Ричард последва примера ѝ. В едно от селата, чиито жители се бяха скупчили в дълбока безнадеждност на едно място, Роже заповяда да спрат и изпрати хората си на лов. Те се върнаха с няколко заека и Роже ги подари на една многодетна жена. Освен това помоли Фалън да каже на жената, че всички, които са загубили дом и имоти, могат да отидат в Хейзълфорд, където ще намерят работа.

— Благодаря — рече Фалън трогната.

— Трябва да благодарите на Аларик... аз изпълнявам само заповедите му.

— До, но не той уби зайците — каза тя със заядлив тон.

— Спомняте ли си, когато и двамата бяхме още малки? Вие просто не можехте да го оставите на мира, и когато ви наказа, само ми се усмихнахте, аз се влюбих до уши във вас и бях готов да направя всичко, което ми наредите. И до ден-днешен трудно мога да устоя на усмивката ви, но все пак вече не съм юноша. Станахме по-възрастни и живеем в лоши, тъжни времена. Всичко, което съм постигнал, дължа единствено на Аларик. Той ме научи на смелост, справедливост и милосърдие. Аз все още ви обичам, но благодарение на него днес вече разбирам какво означават думите преданост и лоялност. Искам да знаете всичко това.

— Не се съмнявам във вашата лоялност, Роже. Вие сте благороден рицар, въпреки вашата... народност. Но се опитайте и вие да ме разберете. Сега, по време на нашето пътуване, аз не виждам

нищо друго, освен безграничното страдание на моя народ. Вие проявихте милост и доброта и аз съм ви благодарна.

Намираха се на около два часа път от Уинчестър, когато към тях се приближи група ездачи в галоп. Роже нареди да спрат, вдигна ръка за поздрав и се усмихна.

— Виждате ли флага, милейди? Срещу ни идва Аларик.

Аларик яздеше начело. Доспехите му блестяха на зимното слънце, а наочникът скриваше лицето му. Фалън се разтрепери цялата и призна пред себе си, че се радва на срещата си с него.

Аларик и Роже яздеха един до друг и разговаряха за предстоящата коронация. Стигнаха в Уинчестър и Фалън установи с тъга, че не са толкова много саксонците, които недоволстват от новата власт — повечето се бяха примирили със съдбата си.

Спряха пред двореца, резиденцията на леля й.

Едит ги очакваше на широкото стълбище, заобиколена от личните си телохранители, до един облечени в цветовете на Уилям. Аларик пое Фалън от коня и внезапно я обля топла вълна, независимо че леденостуденият вятър проникваше през дрехите й. Той я придружи до леля й, която я прегърна топло.

— Добре дошла в дома ми, Фалън. Радвам се, че си тук и се надявам, че при мен ще се чувстваш добре.

Фалън долови погледа на Аларик и разбра, че и тук, в Уинчестър, отново ще бъде само една пленничка.

— И аз се радвам да ви видя, лельо — отвърна Фалън дружелюбно и последва Едит в залата. По пътя натам леля й накратко се осведоми за Едит, братята и братовчедите й.

— Чух, че сте дала съгласието си Уилям да стане крал — рече тя с упрек в гласа.

— Да, дадох съгласието си. Не съм забравила думите, които каза Харалд на сбогуване, преди да поеме към Хейстингс. Брат ми предостави решението в ръцете на бога. И бог реши, нали, Фалън?

— Баща ми може и да е мъртъв, но Англия все още не е загубена.

— Боя се, че това вече е станало на повечето места — отвърна Едит тъжно. — Достатъчно е само човек да тръгне по следите, оставени от армията на Уилям, за да го разбере.

В залата гореше голям огън и слугите поднесоха горещо вино. Фалън и леля ѝ се разположиха на красивите тапицирани столове с високи облегалки. Напрегнато, неприятно мълчание тегнеше в цялото помещение. Внезапно обаче някакво издрънчаване наруши тишината — Ричард изпусна шлема на Аларик на пода. Аларик избухна в гръмогласен смях, присъедини се и Роже и магията, тегнеца над залата, сякаш се стопи. Двамата мъже започнаха да се шегуват с нещастния Ричард заради неговата несръчност, а Едит се наклони към Фалън.

— Обичах братята си, всички до един. Но Харалд е мъртъв, Фалън. И най-кръвожадното отмъщение не може да ни го върне. Като посрещам Уилям с „добре дошъл“, аз не опозорявам паметта на Харалд. Разбери, мъката и страданията на нашия народ най-сетне трябва да свършат, за да започне Англия нов живот.

С чашите си в ръце Аларик и Роже се присъединиха към тях пред камината. Те им разказаха за малкото на брой кораби, прекосяващи Канала в двете посоки и за битката при лондонския мост. Аларик изглеждаше доста неспокоен. Погледът му често се спираше на Фалън и пиеше виното си по-бързо от обикновено. Говореше нещо за оръжия, но същевременно погледът му я пронизваше. Едит от своя страна заразправя весели случки от някогашни коронации, но Фалън не я слушаше. Вниманието ѝ бе насочено единствено към мъжа, в чиито обятия изпита най-висша наслада. Страните ѝ пламтяха и тя не забелязваше нито постоянното сноване на слугите, нито пък чуваше нещо от разговорите около себе си.

— А вие какво мислите по въпроса, Аларик? — обърна се Роже към приятеля си.

Но явно и той не бе слушал внимателно, защото не отговори. Остави чашата на масата, поклони се на леля ѝ и я хвана за ръцете.

— А сега ще заведе Фалън в стаята ѝ — каза той.

Тя се изчерви, наложи си да кимне дружелюбно на останалите и го последва. На стълбищата се спъна в едно от стъпалата и той, без да се церемони много-много я грабна на силните си ръце, понесе я нагоре и с ритник отвори вратата на стаята ѝ.

— Държането ви, графе, е доста невъзпитано. Вие нямате...

— Вие сте моя собственост и следователно имам право на всичко. Желая ви. Искам ви. Сега. Веднага.

— Но аз съм ваш враг, забравихте ли?

— Да, но цялата треперите. Защо ли?

Занесе я до леглото, а тя на мига закопня за ласките му, за неговите целувки.

— Липсвахте ми страшно, Фалън — прошепна той развълнуван.

— А аз на вас, принцесо? Липсвах ли ви поне мъничко?

— А обичайно ли е човек да иска да види врага си?

— Аха, значи ме мразите все още!

— Не вас лично, а света, от който идвате, за да ограбите моя.

При нейните думи той само въздъхна, притисна лице в копринените ѝ коси и ги целуна.

— Моят свят ли? Какво ме интересува моят свят, след като имам вас! Разбира се, не е точно така, както казвам, защото не съм вълшебник. Не мога нито да излича миналото, нито пък да предвидя бъдещето.

Тя погали хубавото му лице с разтреперани пръсти. В този миг чертите му бяха нежни и омекотени. Сякаш неведома сила бе изтрила с един замах белезите, които животът бе оставил върху него.

— Ех, само ако... — прошепна тя.

— Да, само ако бе възможно, щях да ви построя дворец от кристал, в който щяхте да бъдете господарка. В него няма да има опасности, войни, смърт и аз ще ви любя, докато забравите напълно мрачния свят извън стените му.

Той притисна устни към нейните меки уста. Тя потъна в целувката му и не забеляза кога той разсъблече и нея и себе си. Аларик легна по гръб и я постави върху себе си. Изведнъж тя почувства как той прониква дълбоко-дълбоко в нея и престана да мисли за каквото и да било. Някаква безименна сила подхвана тялото ѝ и го зашиба в необузdana езда.

Той усети нейната пълна отдаденост и го прониза необикновена наслада. Небето и земята се сляха, той застана, изрева и върховното изживяване съедини телата им в едно цяло.

Тя се отпусна, сгуши се в него и той почувства, че се влюбва. Затвори очи и се наруга наум. Разбира се, че силата, която го привързваше към нея, не беше любов, а само похот. Но още докато си внушаваше тази мисъл, осъзна, че се заблуждава.

Фалън заспа в прегръдките му. Малката ѝ крехка ръка бе полегнала върху гърдите му, коляното ѝ върху неговия крак, а дъхът ѝ стопляше кожата му.

В този миг си спомни за Морвена и за любовта си към нея. Последниците бяха фатални за всички. Не, не биваше в никакъв случай да се влюбва във Фалън. Но дали не бе вече късно?

Ненадейно тя се обърна и нейните меки, заоблени задни части се притиснаха към него. Той праметна ръка около кръста ѝ и я облада отново. Дватама пак потънаха в облака на спасителната забрава и този облак ги отнесе далеч-далеч от този грозен свят.

Когато тя се събуди, Аларик бе приклепнал до камината и разравяше жарта.

— Ще мине известно време докато се разгори хубаво — обади се той. — По-добре елате тук и вземете кожите със себе си.

Тя се поколеба за миг, но след това изпълни нареждането. Той наля вино в една чаша и ѝ я предложи.

— Сигурно скоро ще се развидели — прошепна тя.

Облегна се в него, а той замилва нежно гърдите ѝ.

— Сърдите ли се, че ви накарах да дойдете тук? — попита я с благ глас.

— Аларик, аз... — въздъхна тя тихо. — Признавам, че между нас витае някаква магия...

— Макар и да сме врагове! — добави той и я целуна.

— Да, макар че сме врагове.

— Вие сте моя собственост, Фалън, но никога не съм се и надявал, че сама ще поискате да станете моя любима. Понякога дори се питам дали онзи чудак, свещеникът, няма нещо общо с това?

— Кой? Отец Дамиън ли?

— Точно той. Струва ми се, че наистина разбира от магии и вълшебства. Аз например си признавам, че съм омагьосан.

Фалън му се усмихна нежно, тъй като в този миг за нея той не бе нито норманин, нито враг, а преди всичко хубавият млад мъж, от когото баща ѝ винаги се е възхищавал.

Но жестоката действителност не пропусна да напомни за себе си. Като дъщеря на Харалд тя изпитваше срам, че в очите на другите е само една норманска наложница. И не можеше да бъде нищо повече,

защото поради някакви ужасни събития в миналото му, той нямаше доверие в нито една жена. Разбираше, че никога няма да се ожени за нея и вероятно това бе най-доброто решение и за двамата.

Да се омъжи за човек, който избива сънародниците ѝ бе възможно най-голямата измяна, което можеше да извърши.

— Аз... аз не съжалявам за случилото се между нас, Аларик. Искам да го знаете. Но това не променя факта, че съм ваша пленничка и ваш враг.

— Зная... Вие сте гордата дъщеря на горд крал. — Той я целуна нежно и искрено. — Пред нас са още този ден и нощта...

— Няма ли да тръгвате още сега?

— За какво да тръгвам?

— Ами... знам ли? Какво правят рицарите, когато не се бият?

— Не, не, денят ни принадлежи. Действителността ще напомни за себе си по-бързо, отколкото ни се иска. Кажете, какво най мразите в света, който донесох тук със себе си?

— Гладът, който слага отпечатъка си върху лицата на моите сънародници. Мразя, когато народът ми гладува. Мразя, когато мъжете загубят честта си и се превръщат в роби.

— А аз мразя смъртта и кръвопролитията — извика страстно Аларик. — Ужасно е, че моят добър приятел трябваше да умре, че Гърт и Леофуайн също загинаха.

— Ужасно е, че ложето до майка ми е студено.

Аларик хвърли шепа сухи клончета в огъня, които мигом запламтяха с ярка светлина. Двамата с Фалън се отдадоха на този почти езически ритуал сякаш това бе едничката възможност да променят към по-добро света, в който живееха.

После се свлякоха на мечата кожа и на светлината на пламъците той започна да я целува по цялото тяло. Любиха се отново със страст и необузданост, граничещи почти с отчаяние.

Целият ден останаха в стаята — хранеха се там, пиеха, любеха се, после пак се хранеха. В един момент заговориха и за Уилям и Фалън си спомни, че е изминала едва година от смъртта на Едуард.

— А сега крал ще стане Уилям — промълви тя. — Бог да ни е на помощ на всички.

— Вие също ще присъствате на коронацията.

— Не, в никакъв случай — отвърна тя гневно.

— Да, Фалън. Дукът заповяда да присъствате.

— Не приемам заповедите на Уилям.

— Тогава ви заповядвам аз.

— Не!

— Ще присъствате на коронацията. Смирена и почтителна, както се полага за такъв тържествен случай.

— Как изобщо може да очаква това от мен? — извика тя гневно.

— Всички ще бъдат там... Едгар Ателинг, Моркър и Едуин, леля ви Едит, висшите църковни прелати... и вие!

— Не!

— Нямате друг избор, Фалън.

— Предпочитам да умра, отколкото да присъствам — проплака тя.

— Нека сега-засега оставим тази неприятна тема. Иначе ще ни развали най-красивите мигове — прошепна Аларик, притегли я към себе си и я целуна.

На следващата сутрин Аларик навлече доспехите си и нежният любовник отново се превърна в горд войн. Той я целуна нежно на сбогуване, а тя се престори, че спи дълбоко. Но веднага, след като вратата се хлопна зад гърба му, извика един прислужник и поиска да ѝ донесат вода за къпане.

Вместо прислужника обаче се появи непозната беззъба старица, която въпреки настояването на Фалън отказа да напусне стаята и ѝ помогна да влезе в коритото.

— Утре заран, милейди. Графът ще бъде при дука... стражите ще са упоени... Можете да се измъкнете през южната врата на двореца, ще бъде отключена — изфъфли старицата.

— Галън ви е изпратил, нали?

— Долу до реката има една ирландска кръчма — усмихна се жената. — Ако братята ви успеят да дойдат, ще ги срещнете там. Ако не успеят, тогава Алфред ще ви отведе при вашия датски братовчед. Разбрахте ли, милейди?

Нямаше никакво съмнение, беше настъпил мигът, за който говореше Галън. Ако братята ѝ не дойдеха, трябваше някак да накара ужасния Ерик Улфсон да тръгне на бой със своите викинги срещу Уилям. По този начин страната щеше да се освободи от властта на

завоевателите и нямаше да ѝ се налага да присъства на коронацията на проклетия дук. Тя също щеше най-сетне да се освободи от мрежите на любовта, в които се бе заплела като мушица в паяжина.

— Да, разбрах — отвърна на старицата и изскочи решително от коритото. Борбата започваше наново.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В двореца на леля си Фалън се чувстваше като у дома си в Босъм, тъй като още като момиченце идваше често тук с Едуард.

След скучния ден Фалън вече бе в леглото и когато Аларик се прибра късно вечерта, тя се престори на заспала. Ако всичко протечеше по план, тази нощ щеше да ѝ е последната с граф д'Анлу.

Аларик се съблече тихо и се вмъкна до нея в леглото. Когато тя го прегърна, той се извини, че я е събудил, но жадните ѝ целувки му запечатаха устата. Тази нощ тя го люби всеотдайно и с отчаяна нежност, тъй като това бе тяхното сбогуване. Завинаги.

Междувременно бе разбрала, че страстта им не е останала без последици. Бе дори почти сигурна, че е заченала още в първата нощ. В нощта, когато рани Фалстаф, след битката при Хейстингс.

Мечтаеше си за син и се надяваше да прилича на Аларик. Наполовина саксонец, наполовина норманин, внук на един убит крал и син на легендарен нормански рицар.

Тя си спомни заплахата на Аларик. Как можеше той изобщо да си помисли, че тя е в състояние да стори зло на детето? Нима ѝ нямаше доверие? Нима и след раждането на детето щеше да си блъска главата дали се е любила с Делън?

Но всъщност това вече нямаше никакво значение. На следващата сутрин трябваше да го напусне заради благого на Англия.

Опита се отчаяно да сподави сълзите си, целуна го по челото и за последен път докосна лицето му, отпуснато в съня. Не можа да заспи и го наблюдава до ранни зори. Когато той я целуна на сбогуване, тя му се усмихна и най-сетне заспа. Събуди се от тихо почукване на вратата. Беззъбата старица я очакваше.

Облече се по най-бързия начин с дебели вълнени панталони, топла къса туника под ризата и прост плащ с огромна качулка, скриваща цялото ѝ лице.

— Приличате на момиче, тръгнало към манастира — рече старицата със задоволство.

Извън двореца цареше вече привичното делнично оживление. Една жена изкормваше риба, друга почистваше нощно гърне, а някакви мъже поправяха доспехи. Внезапно ѝ се стори, че някой я гледа. Обърна се, но видя само едно момче, което си връзваше обувките.

— Трябва да побързаме — настоя старицата.

На речния бряг ги очакваше моряк, който ѝ се поклони ниско.

— Милейди! — промълви той със страхопочитание.

— Това е Алфред — поясни спътничката ѝ. — Той ще ви придружи.

Въздухът бе влажен. Над реката висеше лека мъгла. Лодката се оттласна от брега и Фалън се зави плътно в плаща си. Не се чуваше нищо друго, освен тихото припляскване на греблата. Измина сякаш цяла вечност докато достигнаха другия бряг. Алфред скочи на брега, привърза здраво лодката с въже и ѝ помогна да слезе.

Те тръгнаха бързо и мълчаливо през мъглата и накрая Алфред бутна някаква врата. В помещението димеше жалък огън, а насядалите наоколо мъже ги изгледаха с любопитство. Масите в простата кръчма бяха толкова мръсни, колкото и всичко останало.

— Братята ми тук ли са? — попита тя шепнешком.

— Не, милейди. Рискът бе твърде голям... но там отзад седи викингът. Докато говорите с него, ще стоя на пост до вратата.

И наистина, в един от ъглите седеше мъж с руса брада, носещ подобен на нейния плащ. Воднистите му сини очи проблеснаха бързо, а по тънките устни, украсени с мустачки, плъзна усмивка. Тя тръгна към него, а той я посрещна, хвана ръцете ѝ и я побутна на съседния стол.

— Фалън! — промълви той.

— Ерик!

Наложи си да се усмихне дружелюбно.

— Братята ми смятат, че сте готови да се биете за нас, така ли е?

— За вас съм готов на всичко, милейди, действително на всичко!
— увери я той с похотливи очи.

Стомахът ѝ се разбунтува и започна да ѝ се повдига. Трябваше обаче да се удържи, защото знаеше, че Ерик е единственото спасение в борбата срещу Уилям. За добро или зло трябваше да го моли за помощ, както поиска от нея Галън. Но не биваше да му обещава нищо конкретно.

— Англия се нуждае от подкрепата ви, Ерик. Смятам, че моментът е подходящ. Почти никой не е забелязал, че армията на Уилям всъщност се топи бързо. Вярно, че са пристигнали нови войски с корабите, но не силата на армията му сломи народа ми, а единствено неговата безгранична жестокост.

Ерик отпи голяма глътка, а хладните му северни очи се загледаха в нея с настойчивост, която я накара да потрепери до мозъка на костите си.

— Ще ви помогна. Ще изхвърля това норманско копеле обратно зад Канала, стига по този начин да спечеля сърцето ви.

— Необходима е предпазливост, Ерик. Уилям може и да е омаломощен, но в никакъв случай не е глупак.

Той хвана усмихнат ръката ѝ и с влажен език докосна кожата ѝ.

— Нямам търпение да вляза в битка — рече той бавно. — Впрочем дочух, че сте любовница на граф д'Анлу.

Фалън сведе поглед, тъй като вече не можеше да понася похотливия му поглед.

— Не се бойте, това само увеличава вашия чар в моите очи. Ще ми достави голямо удоволствие да го убия, защото знам, че е един от най-храбрите войни. За качествата му като любовник не мога да кажа нищо, но когато легнете в моето легло, ще разберем бързо на какво ви е научил. Девствениците, милейди, са скучни и уморителни същества. За да изпита истинско удоволствие, на истинския мъж му е нужна истинска жена с опит.

Фалън бе възмутена и смаяна от разпуснатите слова на викинга и ѝ струваше огромни усилия да не му зашлеви плесница. Предпочиташе да умре, отколкото да му даде и най-малката възможност да изпълни намеренията си спрямо нея.

— Първо победете норманския самозванец, Ерик, и след това пак ще разговаряме — рече бързо тя и понечи да стане.

Той обаче отново я побутна на стола и я изгледа с похотлив блясък в очите.

— Аз ще убия Уилям, обещавам ви. Графа също. Защото вие сте наградата в тази игра, милейди.

Вътрешно Фалън се разтърси от погнуса, тъй като мъжът, когото трябваше да спечели за съюзник, я отвращаваше така, както я отвращаваше и застоялата миризма във вътрешността на вертепа.

— А сега, след като сключихме този договор, трябва и да го подпечатваме... с целувка.

Фалън притвори очи и лицето му се приближи към нейното. Тя усети брадата му по бузата си и устните му върху своите уста. Съвсем смътно долови шум от отваряща се врата и в кръчмата нахлу студен въздух. В момента, в който отвори очи, викингът се отдръпна изненадан. Нож се беше забил в ръкава ѝ и го приковаваше към дървената табла на масата. Ерик скочи рязко от мястото си, отметна глава, за да я освободи от качулката и се хвана за меча. Зад гърба ѝ се приближаваше някакъв мъж и над масата се кръстосаха две острия, Фалън се опита да скрие лицето си и се наведе силно назад. Внезапно една силна ръка се протегна и издърпа ножа от ръкава ѝ.

— Станете — заповяда Аларик и тя го послуша като марионетка.

Съвсем навреме успя да отстъпи встрани, тъй като Ерик преобърна масата. В очите му проблесна насмешка.

— Я виж ти, графът лично. Каква чест!

— Ерик Улфсон, ако не се лъжа — извика Аларик гневно.

Фалън отстъпи назад и се притисна към стената. Много от присъстващите започнаха да се кръстят и бързо занапускаха кръчмата. Биейки се, двамата мъже прекатурваха маси и пейки.

— Вашата наложница ще бъде моя! — извика Ерик.

— Не ми се вярва. Не дяля с никого това, което ми принадлежи, датчанино! Но дори да го сторя — каква работа би имала тя с труп?

— Моя труп ли имате предвид? Когато стане моя, няма да избяга с друг. Май — май не сте я впечатлили особено?

Малкото останали посетители се изпокриха с пребледнели лица зад прекатурените маси. Във въздуха полетяха чаши, по пода се разля ейл. Фалън се запрепъва към вратата и се озова в обятията на някакъв великан, преоблечен като монах. Очите му заблестяха кръвожадно, а ухилената му паст разкри ред почернели зъби. Той я блъсна в ръцете на някакъв съучастник, който я притисна като менгеме, Фалън изпищя и Аларик се извъртя рязко, за да пресрещне и новия нападател. Ерик се възползва от удобния момент и замахна, но Аларик все пак успя да отблъсне удара.

Един от расоносците се нахвърли с животински рев върху Аларик и се натъкна на меча му. Докато Аларик изваждаше острието от безжизнения труп, Ерик предприе ново нападение. Фалън отново

изпищя, за да предпази любимия си и той едва-едва избягна смъртоносния удар на Ерик.

Мъжът, който я държеше, извика нещо на Улфсон и я запокити към гърдите на Аларик. Той изруга, блъсна я встрани и подгони бягащите неприятели.

Огромният страх, който изпитваше, я изправи на крака. Не можа да осъществи намерението си да изчезне в мъглата, тъй като Аларик се върна, затвори вратата зад себе си, облегна се на таблата и продължително я изгледа с очи, пълни с омраза.

— Стар приятел, а? — попита той иронично.

— Предупредих ви, Аларик, че няма да се откажа от борбата — отвърна тя съвсем спокойно.

Той се приближи плътно до нея и я погледна с презрение.

— Направих голяма грешка, че не се осведомих своевременно колко мъже сте си имали работа в миналото. Ерик Улфсон, милейди, е значително по-опасен от вашия Делън. Улфсон е див и безскрупулен като Харалд Хардрада. Не е мъжът, в чиито ръце си струва да сложите съдбата си, *cherie*.

Аларик приличаше на човек, който най-охотно би й извил врата и затова си отдъхна, когато в кръчмата влязоха двама непознати рицари.

— Пленихме лъжемонаха, но Улфсон успя да се измъкне. Хванахме също старицата и съучастника й, придружил милейди дотук — докладва единият от рицарите. — Не ни беше много трудно, тъй като май вече целият град е научил какво се е случило.

— При това положение трябва да накажем някого за назидание — каза бавно Аларик и гласът му прозвуча закана.

Сърцето на Фалън се разтуптя неистово. Нима Уилям щеше да стигне дотам да я убие, за да даде страшен урок на противниците си? Съвсем скоро щяха да го коронясат официално. Очевидно той вече гледаше на всяко противопоставяне като на държавна измяна.

— Отведете я — заповяда Аларик на хората си.

Фалън отстъпи ужасена към най-близкия ъгъл и загледа настойчиво най-едрия саксонец сред посетителите на кръчмата.

— Умолявам ви, сър, помогнете ми. Аз съм дъщерята на Харалд и съм тръгнала към манастира Сейнт Мери, на който съм обречена. Попадна ли в ръцете на тези мъже, Бог ще ни накаже всичките.

Въпреки присъствието на въоръжените нормани, англичаните бавно изградиха жива стена около нея. Фалън въздъхна облекчено. При малко повече късмет можеше дори да избяга, тъй като Аларик не би убил невинни хора.

— Ей, добри хора — обърна се Аларик към рибарите и работниците. — Кажете ми, да сте чували някога дъщерята на саксонския крал да е обещавана на манастир?

— Това бе последното желание на един умиращ — извика Фалън. — Поиска го от мен баща ми докато лежеше безпомощен на бойното поле с норманска стрела, забита в окото и с убедеността, че ще го наскат. Задръжте ги докато успее да стигна до пътя...

— Не й вярвайте, добри хора. Мога да ви докажа, че вече не е девица и не може да даде никакъв обет за непорочност. Доведете лекар или някоя акушерка и ще видите, че ви казвам истината. Вярно е, че е дъщерята на Харалд, но не е монахиня, понеже е моя любовница, моя собственост и робиня. Ако искате, ще ви го докажа.

Фалън прехапа устни, защото бе наясно, че ако се наложи, той ще изпълни закана си.

Аларик се отправи към нея, хвана я за лакътя и я забута към вратата без някой да му попречи. Навън я пое един от хората му.

— Върнете принцесата при леля й. Аз пък ще се поогледам наоколо за датчанина. После ще обсъдим въпроса и с Уилям.

Метна се на Сатана, без да я погледне и изчезна в мъглата. Тъкмо се канеше да възседне коня, когато пред кръчмата спря група ездачи, носещи цветовете на Уилям.

— Къде е графът?

— Търси викинга.

— Това ли е саксонката?

— Да, дъщерята на Харалд. Тръгнали сме с нея за Уинчестър, в двореца на леля й... както нареди графът.

— Боя се, че няма да стане. Дукът иска да я види незабавно.

Фалън не издаде с нищо колко я обезпокои тази вест. Знаеше, че Уилям няма да я пощади. Щеше да я убие, за да покаже на английския народ какво очаква всеки изменник. Живееше й се, не искаше да умира. Нима вече нямаше спасение за нея?

Не, имаше още една възможност. Виновно ли бе детето в утробата й за простъпките на майката? Та нали съществуваше закон,

който забраняваше да се убива бременна жена. Можеше да я екзекутират едва след раждането на бебето. Не знаеше дали Уилям ще спази английския закон, но си струваше да опита.

Хората на Аларик трябваше волю-неволю да се подчинят на височайшата заповед. Закараха я в някакво дървено укрепление в Лондон. До него вече бе изкопана огромна яма, където щеше да се издигне гигантска кула от камък.

Дукът я посрещна лично и я сне от коня.

— Лейди Фалън! — промърмори той. — Изглежда, нашето гостоприемство не ви се нрави. Защото иначе не бихте се опитвали да бягате, нали?

— Сигурно ще ме извините, Ваша светлост, но сам разбирате, че не мога да ценя особено убийците на баща си.

— О, наистина съжалявам, че не се чувствате щастлива с нас. А най-вече съжалявам, че се налага да ви докажа, че не можем да търпим вашата измяна.

— Вие сте само един жалък самозванец, Уилям.

— Въпреки всичко, Фалън, не бих искал да убивам жена — отвърна той, без да обръща внимание на обидните ѝ слова. — Бог ми е свидетел, истински се надявам да не се стигне дотам.

Той се отвърна от нея и направи властен жест с ръка.

— Двадесет камшика! — извика той. — Те може би ще я научат да не крои заговори против мен.

Мъжът, който трябваше да изпълни заповедта на дука, не бе въодушевен от задачата си.

— Ще се опитам всичко да мине колкото се може безболезнено — прошепна той. — Моля ви предварително за прошка. И когато удрям, не се стягайте.

Завързаха я на дебел кол в средата на двора. От двете ѝ страни имаше трибуни за зрители, тъй като на това място рицарите се упражняваха в бойното изкуство, Фалън се притисна с гръб към кола и стисна здраво зъби. Бе твърдо решена да не крещи и да не плаче. Снеха плаща от гърба ѝ, разрязаха ризата отзад и я разтвориха докато се покажа кожата.

Болката от първия удар бе страшна и тя стегна тялото си, въпреки получения съвет. Започна да пищи, а коженият бич отново и

отново се впиваше в нежната ѝ кожа. Защо бог не се смили над нея? Защо не я дари с безпаметство?

Внезапно някой я дръпна за косата. Отвори с усилие очи и видя пред себе си Аларик.

— Аларик — заекна тя. — Благодаря ви!

— Недейте ми благодарни, Фалън, заслужавате поне петдесет бича на голо. Този път дори и аз нямаше да мога да спра Уилям, ако... кажете, вярно ли е? Отговорете!

Тя се вторачи неразбиращо в сивите му очи.

— Боже на небесата! Отговаряйте като ви питат! Вярно ли е? Бременна ли сте? Свещеникът твърди, че сте бременна.

— Свещеникът ли?

— Дамиън ми го съобщи, когато пристигнах.

Как ли е разбрал, запита се Фалън.

— Отговаряйте, по дяволите. Искате да загубите детето ли? Или собствения си живот?

— Нито едното, нито другото — извика тя.

— Значи е вярно! Вие сте бременна!

— Да, бременна съм. Моля...

Развързаха бързо ръцете ѝ, а нечии силни ръце я задържаха да не се строполи на земята. Някой уви раменете ѝ с наметало и тя изкрещя от болка, когато грубият материал докосна раните по гърба ѝ. Аларик я вдигна на ръце, занесе я в някаква стая и я положи на тясно легло. Отиде до прозореца и се загледа смълчан навън.

Болките станаха непоносими, когато някой намаза раните ѝ с мехлем. За нейна изненада това бе отец Дамиън.

— Отче? На Уилям ли служите сега?

— Аз служа единствено на бога, дъще.

— Откъде знаете, че съм бременна? Аз самата го разбрах съвсем наскоро.

— Зеленото дърво ще зарасне отново от само себе си — промълви той. — Оставете го да си расте, милейди.

Поднесе чаша към устните ѝ и я принуди да изгълта някаква зеленикава течност.

— Не е особено вкусно, но ще ви помогне да заспите по-лесно.

Тя усети оловна тежест в крайниците си и очите ѝ се затвориха сякаш сами. Да спя, помисли си тя, да заспя...

Внезапно обаче някой я дръпна грубо и я сграбчи за раменете.

— Какъв беше планът ви? — изрева Аларик право в лицето ѝ.

— Нямаше никакъв план — прошепна отпаднало тя.

— Не се опитвайте да ме заблуждавате, милейди. Видях със собствените си очи, как го целунахте. Искате да се продадете на датчанина, нали?... Заради Англия?

Тя едва-едва поклати глава.

— И сте знаела при това, че сте бременна. С нашето дете. Или то не е наше? Може би Делън е бащата. Така ли е?

— Не, кълна се... то е наше дете!

— И въпреки това изприпкахте при викинга! — извика Аларик извън себе си от ярост и пръстите му се впиха в ръката ѝ.

— Графе! — намеси се отец Дамиън. — Тя е ранена и позамаяна. Дадох и да пие приспивателна смес. Говорете по-късно с нея.

— Фалън, защо не ми казахте, че сте бременна?

— Не бях съвсем сигурна — промълви тя. — Едва последните седмици...

— А защо не съобщихте на Уилям, когато е наредил да ви бичуват?

— Ако беше заповядал да ме убият, щях да му кажа.

— Не се ли опитахте по този начин да пометнете?

— Но защо да махам детето? — попита тя учудена. — Толкова се радвам на бебето. Радвам му се, защото аз съм надеждата на Англия, нима не знаехте това?

Очите ѝ се затвориха и не след дълго дълбоко заспа.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Фалън не знаеше нито колко дълго е спала, нито пък как се е озовала в двореца на леля си. Пред запалената камина седеше Ричард и лъскаше някакъв шлем. Забелязвайки обаче, че е отворила очи, той преустанови заниманието си, взе чаша вода и ѝ я пъкна в ръцете. Очите му я гледаха гузно.

— Ужасно съжалявам, милейди, но аз бях този, който изпрати графа след вас. Толкова се боях. Исках Аларик да ви открие преди дукът да...

— Той ме намери, Ричард... но после тръгна да преследва Ерик Улфсон и...

— Това ли е викингът, милейди?

— Да, датчанин е. Още от самото начало смятах цялото това начинание за грешка, но просто нямах друг избор. Сега всичко вече свърши и така е по-добре.

Дали наистина бе свършило? Ерик побягна, но това далеч не означаваше, че ще се откаже тъй лесно от съюза, скрепен с целувка. В този миг обаче този въпрос ѝ беше безкрайно безразличен. Тя бе сторила вече, което ѝ бе по силите.

— Не исках да ви се случи нищо лошо, кълна се.

Тя само се усмихна и в погледа ѝ се четеше умора.

— Всичко е наред, Ричард.

— Прощавате ли ми?

— Разбира се, Ричард, прощавам ти.

— Това е най-хубавият подарък, който можехте да ми направите за Коледа — извика той.

— За Коледа ли?

— Разбира се, милейди. Утре е Коледа.

— О, небеса! — прошепна Фалън. Спомни си с ужас, че на следващия ден щяха да коронясат Уилям за крал на Англия.

Ричард затърси нещо в джобовете си и накрая със смутена усмивка извади една брошка.

— Знам, че е не е кой знае какво... но сам съм я правил, от един счупен нож. Виждате ли герба? Разпознава ли се добре Есекският дракон?

— О, Ричард. Колко мило от твоя страна. Брошката е чудесна. Но аз нямам никакъв подарък за теб.

— Вие ми простихте и това за мен е повече от всякакъв друг подарък. Не можех другояче, разбирате ли? Та Аларик ви обича!

Момъкът говори безсмислици, както винаги, помисли си Фалън. Той просто нямаше представа от тези неща. Аларик изобщо не я обичаше. Тя дори се изненада, че я е изпратил обратно в двореца, а не се събуди в тъмницата.

— Казвам ви истината, милейди — продължи да настоява Ричард. — Той може и да не го знае още, но аз зная... обича ви. Трябваше да видите само измъченото му лице, когато ви доведе тук. Придружаваше го отец Дамиън. Той постоянно трябваше да уверява господаря, че спите и че не ви боли. И знаете ли какво още каза?

— Кой? Аларик или Дамиън?

— О, всъщност и двамата. Това бе нещо, което не се забравя лесно. Аларик отправи заплахи към свещенослужителя в случай, че сънотворната течност навреди на вас или на бебето, а... отец Дамиън пък го предупреди, че бог едва ли ще търпи такова поведение спрямо представител на църквата... Тогава Аларик подхвърли, че отецът всъщност не е наясно за кой бог говори... и накрая Дамиън се разсмя и го увери, че не бива изобщо да се тревожи и че на вас с детето всичко ви е наред.

Драматичното описание на Ричард разсмя Фалън.

— После Аларик не пожела да напусне стаята — продължи окуражен Ричард, — дори и когато се появи вашата леля заедно с всичките си придворни дами, за да съблекат окървавената рокля и да почистят раните ви. Той започна да разпитва от какво точно е направен мехлемът, с който отецът намаза гърба ви. А накрая седна на леглото ви като ви държеше ръката и...

Внезапно той преbledня като платно. На вратата стоеше Аларик, а ядовитото изражение на лицето му не предвещаващо нищо добро.

— Току-що излъсках шлема — каза бързо Ричард.

— Виждам, виждам.

— ... и трябва вече да тръгвам.

— Можеш спокойно да останеш тук. Както виждам, милейди вече се е събудила и се чувства добре. Това е чудесно, тъй като днес следобед потегляме, за да стигнем в Лондон утре заран. Допускам, че ще искате да изглеждате добре на самата коронация, както и на празничния обяд. Така че, милейди, бъдете така добра и си опаковайте съответните дрешки!

Той се поклони, завъртя се рязко на токове и излетя от стаята.

— Веднага ще изпратя някой да ви помогне в къпането и преобличането, милейди. Сигурно сте и много гладна. А сега моля да ме извините, но трябва да подредя нещата на Аларик.

— Сега ти си негов оръженосец, нали? Значи мечтата ти се е изпълнила! — усмихна се Фалън.

— Почти, милейди. Защото един ден ще ме посветят и в рицарско звание и едва тогава ще бъда истински щастлив. Аз ще ви защитавам, вас и детето! Заклевам се!

Фалън разбираше, че не ѝ остава нищо друго, освен да се подчини на заповедта на Аларик и да присъства на церемонията. Реши, че Ричард е единственият ѝ приятел, тъй като собствените ѝ братя изобщо не ги беше грижа за нея и я оставиха сама да поеме ударите след провала на бягството ѝ.

След като се изкъпа, облече една пурпурночервена рокля, общита по ръкавите и яката с кожа от хермелин. Косите си украси с перли, наметна кожения плащ и го прихвана с брошката на Ричард.

След миг се появи и Аларик, за да я вземе. Спря се на вратата и се загледа в стройната ѝ, горда фигура. Без съмнение тя бе най-скъпоценният накит на кралството. Дългата абаносова коса се разстилаше на вълни върху раменете ѝ, сапфирените ѝ очи искряха в сиянието на огъня. Бе ослепително красива и щеше да привлече погледите на всички присъстващи.

Но тя бе също така и изменница. Беше го оплела в паяжината си, превърна го в жертва на своята неискреност и след това, макар и да носеше неговото дете под сърцето си, се хвърли на врата на викинга. Защо тъкмо с нея забрави това, на което го бе научил собственият му горчив опит? Можеш да ухажваш една жена и в леглото да я подчиниш на волята си, но да се влюбваш в нея — не! Би било огромна грешка.

Аларик не размени нито дума с нея, нито когато я изведе от двореца, нито докато язدهха към града. Съпровождаха ги Ричард, Роже,

Роло, както и няколко рицари от свитата му, които не познаваше. Земята, по която подгониха конете бе замръзнала, а въздухът — ледено студен. Направиха къса почивка в някакъв чифлик. Нахраниха и напоиха конете, а и самите те хапнаха малко. Фалън, която не беше се хранила от два дни, се нахвърли върху осоленото месо, но след няколко хапки започна да ѝ се повдига.

Тръгнаха отново и съвсем скоро тя сви с коня си по една странична горска пътека, защото ѝ прилоша сериозно и трябваше да повърне. Роже я последва разтревожен.

— Фалън! Без номера, моля!

— Глупости! Не виждате ли, че ми е лошо?

Слезе бързо от коня, падна на колене и избълва съдържанието на стомаха си. След това охлади и почисти лицето си със сняг.

— Не можете ли да ме оставите на мира? — сопна се на Аларик, който я наблюдаваше със странно изражение на лицето. — Не бойте се, няма да избягам.

— Добре, значи можем да продължаваме.

— Не мога, чувствам се много зле. Гади ми се.

— Във вашето състояние това е съвсем естествено. Ще видите, че докато стигнем града, ще се оправите.

— Моето състояние... Що за безсърдечна пасмина сте това, мъжете! Или все още ви гризе съмнението дали вие сте бащата?

— О, не, милейди.

— Не мога да си представя, че ми имате доверие.

— Разбира се, че ви нямам. Но тъй като все пак успяхме да пленим няколко бегълци, които в онази нощ са били там, когато младият Делън... е, годеникът ви изглежда е човек на честта.

— Значи не сте ми повярвали? Питали сте други хора?

— Би трябвало да сте доволна, *ma belle*. Аз ще призная детето!

— По-добре дяволът да беше баща на детето ми — извика тя вбесена.

— Но нали аз съм дяволът, Фалън, не се ли спомняте?

В Лондон цареше пълен хаос. Близко до новия Уестминстър се бе скупчила огромна тълпа, която очакваше с любопитство тържествата, Фалън се загледа с надежда в множеството, но Аларик като че ли

отгатна мислите ѝ и останалата част от пътя тя прекара заедно с него върху гърба на Сатана.

Ричард я заведе до нейната някогашна стая, в която спеше още като малко момиченце и я остави сама. Цялата вечер се разхождаше неспокойно напред-назад. Мислите ѝ кръжаха около предстоящата коронация и тържествения обяд, на който трябваше да положи клетва за вярност пред Уилям. Най-накрая не издържа и разтвори широко вратата. Отскочи назад, когато видя, че на пост пред стаята ѝ стои Фалстаф.

— О, боже! — възкликна тя уплашено.

— Сега съм добре, госпожице — рече той спокойно и се поклони. — И не храня вече лоши чувства към вас.

— Не съм искала да ви убивам — прошепна тя.

— За щастие съм си жив-живеничък — отвърна той добродушно. — И така, всичко е наред, нали?

Тя успя само да кимне с глава и затвори отново вратата. Малко след това Ричард донесе поднос, върху който освен основното ястие имаше и комат хляб.

— Аларик ми заръча да хапнете от хляба. Той смята, че това ще ви помогне.

— Изглежда, че има богат опит с бременни — рече тя хапливо.

Не след дълго Фалън си легна уморена и сънят я обори.

Събуди се на зазоряване. Все още беше сама. За нейна изненада този факт я ядоса — осъзна, че копнее за неговата близост. Засрамена, тя се обърна на другата страна и заспа.

Когато пак отвори очи, до леглото ѝ бе седнал Уилям, вече облечен в празничната си одежда. Тя го изгледа разтревожена и реакцията ѝ предизвика неговата усмивка.

— Наистина ли съм толкова голямо чудовище за вас, Фалън?

Тя продължи да се взира в умореното му, състарено лице.

— Дошъл съм да се извиня. Но все пак поведението ви ме предизвика, съгласете се. Дължа ви още дванадесет бича след раждането на детето. Искам да ви помоля да не вършите нищо такова, което да ми припомни този дълг... И точно пък Ерик Улфсон, как можяхте! Пословичната му жестокост представлява загадка дори и за мен. Тази напаст ли искахте да стоварите на гърба на собствения си народ?

— Там, откъдето са минали вашите войски, Уилям, трева не никне. Нима изобщо е възможна по-голяма жестокост?

— Вас ви заблуждават, но както и да е — промърмори той и внезапно я изправи на крака. Ужасена, тя изписка пронизително.

— Моля ви, няма нищо. Искам само да погледна гърба ви.

Той я обърна по корем, свлече ризата ѝ надолу и пръстите му започнаха да опипват гърба ѝ.

— Резките от ударите са зараснали вече, останали са само бледи следи... изпитвате ли още болки?

— Не.

Той се изправи и тя бързо покри гърба си.

— Не съм чудовище, Фалън, кълна се. Копнея за мир — това е голата истина. Така, а сега се обличайте! Всеки момент ще дойде Аларик, за да ви вземе.

Фалън се заоблича бавно като подбираше всяка дреха. Бе приключила току-що, когато в стаята влезе Аларик, без да почука. В синьо-червената си туника и в обшитата с кожи мантия той изглеждаше изискан и достолепен като самия крал.

Тя премина през залата под ръка с Аларик. Вървеше с гордо вдигната глава — сънародниците ѝ щяха да разберат, че дори и пленничка, тя е на страната на своя народ.

Досети се, че е Коледа, едва когато пристъпи в църквата. Високото помещение, осветено от множество свещи, се огласяше от чистите, звънливи гласове на момчешки хор. Застанала между Аларик и Роже, тя си помисли, че архиепископът на Йорк — същият, който, короняса и баща ѝ — ще отслужи церемонията на английски език. В крайна сметка ритуалът бе един и същ, само че този път архиепископът щеше да превежда старинните английски слова на френски, за да ги разберат всички присъстващи.

Ненадейно от площада пред църквата долетяха писъци, през високия входен портал в църквата нахлу дим и присъстващите започнаха панически да напускат святото място. Аларик я побутна в ръцете на Роже и изчезна сред разлюляната тълпа.

Дук Уилям стоеше замръзнал пред олтара и церемонията продължи в почти празната църква. Личните му телохранители образуваха защитна стена около него.

В страха си Фалън също изтича навън. Повечето къщи в околните улици бяха обхванати от пламъци. Тя се завтече към една все още млада жена, която се опитваше отчаяно да потуши огъня, заплашващ да унищожи дома ѝ.

— Какво се е случило? — извика Фалън и се зае да помага.

— Не знам, не знам — отговори жената с пресекващ глас. — Хората тук, отвън, приветстваха с викове новия крал, а чуждите наемници сигурно са си помислили, че вдигат бунт... и започнаха да палят наред. Къщата ми! Вътре е всичко, което имам. Мъжът ми загина при Хейстингс, а на ръцете ми са легнали и седем гърла...

Фалън се хвърли да гаси огъня с една дебела вълнена кърпа, в гърлото ѝ проникна дим и я задави. Сажди полепнаха по лицето ѝ.

— Какво, по дяволите, правите тук?

Позна веднага гласа му и се обърна.

— Не виждате ли пламъците! Къщата ще изгори... а след нея и следващата, ако не успеем да сподавим огъня.

— Моите хора ще свършат тази работа.

— Искам и аз да помагам.

— Не! Застрашавате живота на детето!

Той я дръпна назад, взе в ръце старата покривка и не след дълго огънят бе угасен.

Жената с благодарност падна на колене пред него. Той откопча красивата златна брошка от наметалото си и ѝ я даде.

— Вземете това, госпожо. С нея ще можете да си платите възстановяването на дома ви. Съжалявам за това, което се случи.

Той хвана Фалън за ръката и двамата влязоха отново в църквата. Церемонията отиваше към своя край. Поставиха короната върху главата на Уилям и като го видя как трепери целият, Фалън се запита какво ли изпитва той в момента. След края на Светата литургия Аларик я стисна за китката.

— Тържественият обяд започва скоро, Фалън.

Изведе я от църквата и помоли Ричард и Фалстаф да я върнат в двореца.

В стаята ѝ я очакваше корито с топла вода, както и една млада прислужничка.

Фалън се изкъпа с наслада като изми внимателно следите от сажди по лицето. Изсуши косата си пред огъня и си избра бяла рокля

от мека падаща материя. За нейно голямо разочарование обаче дойде да я вземе не Аларик, а Роже. Той направи дълбок поклон и ѝ предложи с усмивка да се хване за ръката му.

— Аларик се извинява, че не можа да дойде. Помоли ме да ви придружа. Но имайте милост и не ми създавайте затруднения. По едно конско евангелие на ден ми е предостатъчно.

— Съжалявам, Роже, но...

— Знам, знам, искате, ако има как, всички да се продъним в ада. Това и слепецът го вижда!

— Наистина съжалявам — повтори тя.

— Когато някоя жена е толкова хубава, няма нужда да се извинява по два пъти — усмихна се той и я погали по бузата. — Как може само да...

— Какво да...?

— Той не ви ли е казал още?

— Какво да ми е казал? Не разбирам...

— О, боже, ще ми пререже гръкляна — заоплаква се Роже.

— Какво има, кажете ми. Кълна се, че няма да ви издам.

— Аз... мисля, че иска да ви изпрати в Нормандия.

— Света Дева Марийо — прошепна тя и положи закрилнически ръце върху корема си.

— Сигурен съм, че няма да е за дълго. Докато тук всичко се успокои.

— Какво говориш? Уилям ще си има години наред трудности в Англия... дори поколения наред.

— За съжаление и вие спадате към тези трудности — промърмори Роже тъжно. — Но кой знае, може би ще промени решението си. Ако успеете да го убедите, че не възнамерявате да сключите съюз с викингите, може и да останете. Бог ми е свидетел, аз не бих могъл да ви отпратя. Мога ли да ви дам един съвет, Фалън? Опитайте се да обуздате темперамента си, преклонете се пред Уилям. Може би тогава Аларик ще забрави историята с Ерик Улфсон.

— Не е възможно цялата страна да се предаде вследствие на една-единствена загубена битка. Това е нещо, което не разбирам.

— Кого имахте предвид за крал? Изключваме Едгар, който е все още юноша.

— Да, но английски юноша, Роже.

Още в момента, в който стъпи в голямата зала, Фалън установи, че не е единствената представителка на старата саксонска аристокрация. Бяха дошли Едуин и Моркър, графовете от Севера, както и Едгар Ателинг, чийто печален поглед го правеше да изглежда много по-възрастен.

За разлика от норманските барони обаче, всички те приличаха на елегантно облечени пленници. По отношение на двамата графове например Фалън бе напълно сигурна, че се молят наум да не им отнемат графствата. Духовенството пък приемаше Уилям за крал, тъй като отдаваше неговата победа на божията воля.

Фалън забеляза сред гостите отец Дамиън и помоли Роже да я заведе при него. За нейна изненада той се съгласи и дори я остави насаме със свещеника. Отец Дамиън се осведоми за състоянието ѝ.

— Благодаря, отче. Раните вече са излекувани.

— А душата ви?

— Мисля, че никога няма да се изцели.

— О, ще се излекува... времето лекува всичко.

Роже се присъедини към тях и двамата мъже се поздравиха. После Дамиън се сбогува с поклон.

— Време е вече, Фалън. Кралят ни очаква — рече Роже.

Той я придружи до издигнатата трапеза, на която тя зае място между Уилям и Аларик. Седеше вдясно от краля, тъй като съпругата му Матилда все още беше в Нормандия. От лявата му страна сложиха стол за леля ѝ. Одо, Робер и още няколко висши духовници завършваха кръга от гости, настанени на почетната маса.

Уилям се постара да бъде галантен.

— Бялото ви стои просто изключително. Приличате на ангел, но излъчвате очарование, което може да направи от мъжа дявол.

Фалън поблагодари за комплимента със сведен поглед.

— Трябва да се поклоните, милейди. Сега вече аз съм вашият крал.

Погледите на всички присъстващи се насочиха към нея в напрегнато очакване.

— Вие сте кралят. Вие носите короната. С божията воля вие станяхте монарх. Какво повече искате от мен?

Знаеше, че този отговор не го удовлетворява и това пролича в смеха му, който прозвуча малко пресилено.

— Толкова често сме споделяли една и съща чаша — намеси се Аларик и пъкна бокала си в ръцете ѝ. — Защо точно сега се затруднявате да сторите същото?

— О, винаги ми е било трудно да дяля чашата си с вас, милорд.

В този момент кралят се изправи, за да произнесе реч. В началото поблагодари на всички свои последователи за подкрепата, след което крилете на въображението му го понесоха към една по-добра Англия и една по-добра Нормандия, обединени по божията воля в едно. Той се отдаде възторжено и разточително на фантазиите си и Фалън, която и бездруго не можеше да го понася, престана да слуша. Мислите ѝ се разбягаха във всички посоки, а погледът заснова безцелно из залата. Все пак успя навреме да забележи как той я поглежда и вдига чашата си за тост.

— А сега, приятели мои, искам специално до поздравя лейди Фалън, която носи в себе си кълна на нашето бъдеще, заченат от най-благородния рицар, от моя най-верен спътник и храбър войн. Дъщерята на Харалд дава началото на едно ново поколение. За ваше здраве, милейди!

Фалън се изправи, пръстите ѝ обвиха здраво чашата и... понечи да лисне течността с цвета на кръвта в лицето на омразния норманин, когато нечия здрава ръка предотврати намерението ѝ и виното заля лицето на Аларик. В залата настана мъртва тишина. Обаче, вместо да ѝ зашлеви плесница Аларик я сграбчи в прегръдките си, устните му се впиха в нейните, а ръцете му най-безсрамно, алчно и безмилостно засноваха по нейното тяло.

Залата избухна във възторжени възгласи и смехове и от най-различни посоки се чуха иронични реплики за норманина, успял да укроти непокорната саксонка. Коленете на Фалън се разтрепериха, но лицето ѝ се превърна в замръзнала маска.

— Ще ни извините — поклони се Аларик на Уилям, — но се боя, че денят бе твърде напрегнат и уморителен за милейди.

— Разбира се, приятелю — отвърна Уилям милостиво.

Аларик я занесе направо в стаята ѝ и я положи върху леглото. В ушите ѝ все още кънтеше смехът на норманите, които се веселяха за нейна сметка.

— Беше глупаво от ваша страна!

— Всъщност исках да заля Уилям!

— Което щеше да бъде още по-глупаво. Все пак не сте някоя проста селянка, а дъщерята на Харалд и по разбираеми причини Уилям много държи на доброто ви поведение.

— А аз пък си мислех, че съм ваша собственост.

— Така е! И затова нося отговорност за вашите действия!

— Да, и понеже ви преча и досаждам, ме гоните от Англия, нали?

Той приседна до нея на леглото и студеният му поглед се впи в нея. Фалън стисна здраво устни — нямаше да го моли да я остави в Англия. В никакъв случай.

— Уилям е прав, в бялата рокля изглеждате невинна като ангел... тя прекрасно прикрива истинския ви нрав. Само че очите ви издават — променливи са като времето. Веднаж са кристално ясни като лятното небе, а друг път в тях са надвиснали тежки оловни облаци и далечни гръмотевици предвещават разразяващата се буря.

Той я погали по бузата, по източената шия, а накрая и по стегнатите гърди.

— Кажете ми, Фалън, ще ме последвате ли навсякъде, където и да ме изпратят? Без да кроите отмъщение или да правите мили очи на някой друг мъж?

— Да — прошепна тя против волята си.

— Искан ми се да обичате и някой мъж толкова, колкото обичате отечеството си — промълви той и се изправи. — Е, Фалън, а сега опитайте да ме склоните да ви оставя тук.

— Моля?

— Толкова ли ви е трудно?

— Но вие знаете това много добре.

— Искан да покажете колко силно е вашето желание!

Фалън започна да хапе долната си устна докато обмисляше думите му. Да отстъпи ли и този път, играейки ролята на лека жена? Независимо че отново ще загуби достойнството си? Всъщност защо не, след като по този начин ще утоли и своето собствено желание?

Тя се изправи и се заразсъблича бавно докато накрая остана съвсем гола в сиянието на пламъците. Той я целуна нежно, после устните му погалиха врата ѝ, гърдите, белезите по гърба. Всичко в нея

се разтрепери от страст. Той я занесе до леглото и този път тя го разсъблече. И докато ръцете ѝ милваха тялото му, той проникна в нея и изпълни цялото ѝ същество с пулсиращ живот. После дочу някъде от много далеч собствения си писък и соковете му се изляха в утробата ѝ.

— Дамиън казва, че ще бъде момче — прошепна той и я погали по корема. — Малък норманин, незаконороден норманин. И въпреки всичко се радвате на детето, нали? Или и това е една от поредните ви лъжи?

— Дамиън може би е прав и действително ще си имаме син... и той ще е малък англичанин.

Той само се засмя и я погали.

— Облечете си нещо топло — посъветва я на следващата сутрин.

— Защо?

— Няма да ви кажа.

На вратата се появи Фалстаф.

— Вече сме готови за тръгване — съобщи той и изчезна така внезапно, както се бе появил.

Фалън долови напрежението, витаещо във въздуха и внезапно разбра за какво става въпрос.

— Вие ме накарахте да си помисля, че...

— ... можете да направите нещо, което да ме отклони от веднаж взетото решение ли?

— ... и още от самото начало не съм имала никакви изгледи, така ли да ви разбирам?

— Вие взехте каквото пожелавате и това е всичко. Много добре знаехте, че вашият чар не може да повлияе на решението ми. Да, заминавате за Нормандия. Не ме смятайте за жестокосърдечен — причините, които ме принуждават да ви изпратя там, са чисто практически. Докато не съм открил Ерик Улфсон и ви нямам доверие, сама разбирате, че...

— Но аз не възнамерявам да...

— Съжалявам, Фалън, но не ви вярвам.

— Ако толкова искате да се освободите от мен, по-добре...

— Кой казва, че искам да се освободя от вас? Напротив, ще сторя всичко възможно съвсем скоро да бъдем отново заедно!

— Да, но...

— И не забравяйте, че носите под сърцето си моето дете. Внимавайте да не му се случи нещо!

Той заразглежда изпитателно бледното ѝ лице.

— Искате ли детето да се роди в Нормандия? По мълчанието ви отгатвам, че това не отговаря на вашето желание. Като е така, дръжете се прилично. Ще дойда при пръв удобен случай.

Тя сведе глава, без да го погледне.

— Фалстаф, милейди е готова за тръгване.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Аларик реши, че времето е твърде бурно и непостоянно и затова през януари Фалън не прекоси Канала, а остана в Босъм.

Едит не знаеше за необикновената среща на дъщеря си с Ерик Улфсон, пък и Фалън предпочете да не ѝ разказва нищо. Както всички бъдещи баби, така и Едит се радваше на внучето си и започна усърдно да шие дрешки. Един ден Фалън не се стърпя и напомни на майка си, че детето, което предстои да се роди, е извънбрачно.

— Може пък Аларик да се ожени за теб — отвърна благо Едит. — Но дори и това да не стане, има ли някакво значение? Уилям е незаконороден, Аларик също. Значи не е голяма трагедия, ако и твоето дете е извънбрачно. Не забравяй, то ще бъде първото внуче на баща ти.

— Но аз съм щастлива, че ще го родя, мамо...

— И освен това си влюбена в баща му — добави Едит и я погали по косата.

— Откъде знаете, мамо?

— Не съм сляпа, детето ми. Баща ти също бе убеден, че един ден ще се съберете. Това бе най-съкровено му желание.

— За съжаление желанията му днес нямат никаква стойност, мамо. И освен това... Аларик никога няма да се ожени за мен. Има нещо, което му пречи да изпита истинска привързаност към някоя жена, още по-малко пък към мен.

— Да, но той е готов да признае детето.

— Така е — каза Фалън с горчивина в гласа. — Цялото кралство вече ми се надсмива — та нали аз, дъщерята на Харалд, съм живото доказателство, че новите господари имат думата във всичко.

— Не си справедлива, дете мое. Забравяш хилядите саксонски девойки, които така и не знаят кой е баща на детето им.

Фалън копнееше да се довери на майка си и да ѝ признае, че обича Аларик, че той въпреки това я отпраща, че му е омръзнала... но някой сякаш бе запечатал устата ѝ.

— Аз бездруго не бих могла да се омъжа за него — добави вместо това Фалън. — Би било предателство?

— Предателство? Спрямо кого?

— Не искам да петня паметта на татко, на чичовците ми.

— Не говори глупости, Фалън — отвърна ядосано Едит. — Баща ти искаше да те даде за жена на Аларик, но това все пак не зависеше от него. Идат трудни времена, не забравяй. Аларик е благороден рицар и винаги се е държал достойно и почтено. Беше приятел на баща ти, макар и верен сподвижник на Уилям. А и ще имаш дете от него. Не обръщай внимание какво говорят другите или какво мислят братята ти. Ако Аларик поиска да се ожени за теб, съгласи се! Дължиш го на паметта на баща си.

— Та той изобщо не е споменал за женитба. И се съмнявам, че ще го стори някога. Но когато настъпи моментът, може би трябва да дойда в Босъм. Искам тук да родя бебето.

— Ако по някаква причина това не стане, аз ще дойда при теб — обеща Едит.

Във втората седмица на февруари Фалън и Фалстаф заминаха за Нормандия. В Руан ги посрещнаха много радушно и Матилда прояви съчувствие за смъртта на баща ѝ и живота, който водеше в момента.

— Бързо влизайте на топло — покани я тя. — Не можете да си представите колко ще ви се зарадват децата. Дори подозирам, че малкият Робер е тайно влюбен във вас. Улфнот също ви очаква с голямо нетърпение.

— О, чудесно е, че ще видя отново чичо си.

Когато се срещнаха и той я взе в прегръдките си, тя се разплака. Над десет години вече чичо ѝ живееше в Нормандия като заложник на Уилям.

— Но не се чувствам нещастен — увери я. — Живея в двореца, а не в някоя тъмница. Мога да се движа свободно и прекарвам много време със семейството на Уилям. Внушавам си, че съм гост и понякога дори си вярвам. Вече почти не си спомням родния език — толкова отдавна не съм го говорил. Но ние двамата с теб преживяхме ужаса, Фалън, и трябва да благодарим на бога.

— Кажете ми нещо за Делън, чичо. Откакто е тук, нямам никакви вести за него. Страда ли по мен?

— Да страда ли? — разсмя се Улфнот. — О, не. Влюби се в хубавата сестра на сицилианския посланик и в момента е на служба при сицилианския крал.

Новината изненада Фалън, но тя и бездруго рядко си спомняше за младия човек. Зарадва се, че най-сетне е щастлив и свободен.

Както винаги в двора на норманския владетел цареше суетня. Фалън се възхищаваше от Матилда, която в отсъствието на съпруга си се занимаваше с управленските дела и същевременно успяваше да бъде и грижовна, самопожертвувателна майка.

Един ден я заговори някаква червенокоса жена, която бе виждала вече неведнъж.

— Състоянието ви е видно и с просто око, милейди. Но, убедена съм, не се надявате сериозно да станете жена на Аларик, нали? Въвлякохте го в капан и какво спечелихте? Едно нежелано дете, което ще съсипе младостта и хубостта ви.

— Забравяте, че съм саксонка, мадам. Не сме канили норманите в нашата страна. Но те все пак дойдоха и си взеха, каквото поискат. Но да оставим това настрана — важното в случая е, че изобщо не ви влиза в работа ще се омъжвам ли или не!

При тези думи досадницата остана със зяпнали уста и Фалън си тръгна. Вътрешно обаче се гневеше на своята орис. От ден на ден тялото ѝ ставаше все по-безформено и я измъчваше подозрението, че Аларик ще престане да я желае и ще се отвърне от нея. Такива като червенокосата само това и чакаха. В нощните ѝ кошмари той попадеше в прегръдките на онази жена и дори по-лошо — след раждането на бебето я хвърляха в тъмница, а Аларик напуска двореца заедно с бебето и червенокосата вещица.

Матилда забеляза една сутрин, че цялата е в пот и със загрижен глас поиска да узнае причината.

— Как може да сте толкова мила и доброжелателна... А сте съпруга на Уилям?

— В началото и аз си мислех, че Уилям е чудовище. Заклех се никога да не се омъжвам за него. После той нахлу в дома на баща ми и ме удари.

— И въпреки всичко вие се омъжихте за него?

— Да, вероятно от страх. Известно ми беше, че иска да ме вземе на всяка цена. Но знаех също, че винаги ще го обичам заради силната му воля. Имаме добър брак и възхитителни деца. Той ме обича все още както в началото. Страстните мъже са си такива. Могат да бъдат и брутални, но обичат ли, обичат докрай. В това отношение Аларик и Уилям си приличат.

Погледът на Матилда се спря за по-дълго върху нея.

— А, сега ми става ясно, с вас е говорила Маргарет, онази, червенокосата, с огромния бюст.

Фалън не можа да сдържи смеха си.

— Тази жена си мисли, че Аларик е нейна собственост.

— Само си въобразява, дете, нищо повече.

— Освен това твърди, че той никога няма да се жени.

— Аларик никога ли не ви е казвал нищо за миналото си?

Фалън поклати глава и Матилда ѝ разказа трагичните събития около брака му.

— Струва ми се, че се страхува да не се влюби отново.

— А детето? Мислите ли, че го очаква с радост?

— Повече от сигурна съм! Защото ме помоли специално да ви пазя и да внимавам за вас. И не се страхувайте от тези, които ви ревнуват, Фалън. А що се отнася до Уилям... опитайте се да не го мразите толкова много. Той е искрено убеден, че има право на английския престол. Баща ви и Уилям... и двамата бяха орисани да действат по този начин.

— Той нареди да ме бичуват, унизи ме пред бароните си и моя народ. Няма да ми е много лесно да го харесам.

— Уилям се възхищаваше от Харалд. Затова и искаше да управляват заедно. За съжаление Харалд загина на бойното поле. Дайте му възможност да покаже истинската си същност, Фалън. Сигурна съм, че баща ви не би искал да сте враг на Уилям.

Фалън дълго време размишляваше над думите на Матилда. Като младеж Аларик е бил весел, открит и буен рицар, твърдо решен да изкорени всяко зло по земята. След смъртта на жена му обаче в него настанала промяна. Сега той бе хладен, жесток и резервиран. Кой ли бе ключът към сърцето му?

В Лондон Аларик се зае с нелеката задача да разпреди обещаните титли и имоти на войните, участвали в битката при Хейстингс. Недоволни бяха, разбира се, английските селяни, които до този момент бяха управлявани от местните сюзерени, а сега се сблъскваха с чужденци със странни обичаи, чиито език не разбираха.

— Учудвам се — започна Роже, когато бяха седнали една вечер заедно. — Завоювахме Англия, а сега сме седнали тук и изпитваме носталгия. Упрекваме англичаните, че се борят срещу нас, а пък самите ние цял живот не сме правили друго, освен да воюваме.

— И при мен е така — потвърди Роло.

— Не знам... аз лично копнея за мир — промълви Роже. — Искам да имам истински дом, красива жена, която да ме посреща с добре дошъл, жена с дълги копнинени коси, с искрящи сини очи, с...

Ричард се прокашля и Роже спря смутен наред думата. Аларик се умълча, а след това захвърли чашата си в огъня.

— Не тъжи, приятелю. И жена със сини очи може да те предаде.

— Тя е дъщеря на Харалд — напомни му Роже.

— Да, зная — отвърна тихо Аларик и смръщи замислено чело. Трябваше ли цял живот да се бори с нея? Струваше ли си усилията?

Чувствата му от много време насам бяха раздвоени и това го измъчваше. Изпрати я в Нормандия, а сега седеше тук и сърцето му копнееше по нея.

Твърдо решена да унищожи Уилям, тя успя да се измъкне и се хвърли на врата на проклетия датчанин, с устни, все още топли от неговата целувка, с неговото дете в утробата си... Дали наистина тя се радва на детето? Искаше му се да ѝ прости. Искаше му се Дамиън да е прав и да се роди здрав син...

Внезапно забеляза, че са останали само той и Ричард — Роже и Роло бяха отишли да спят. Оръженосецът му поднесе пълна чаша и Аларик го изгледа изпитателно.

— Изплюй камъчето, Ричард, казвай, каквото има да казваш. Допускам, че и ти не би я изпратил на далечен път, нали?

— О, милорд. Лейди Фалън е по-красива и от зората, тя е...

— ... тя е изменница — добави сухо Аларик. — Още от самото начало предчувствах, че с нея ще си имам само трудности. Защо ли не се освободих от тази жена, когато му беше времето? Да не би устните ѝ да са по-червени от устните на другите? Или може би косата по-

мека, очите по-красиви или тялото по-чувствено? Какво има толкова в нея, че сърцето ми се топи, душата ми е в плен, а мислите се замъгляват?

— Мисля... мисля, че на това му казват любов — рече Ричард.

— Нали се заклех никога вече да не се влюбвам. Ще бъда последният глупак, ако престъпя клетвата си... заради нея!

— Не знам, милорд, но ми се струва, че и тя ви обича.

— Говориш глупости, Ричард. Затова ли избяга при викинга? Затова ли се хвърли да го целува?

— Случайно знам колко противно ѝ е било да го целува. А ако искате да чуете искреното ми мнение... нахлуването и завоюването на страната бе доста... брутално. Жестоко е, безбожно е човешкото съществуване да се разрушава по този начин.

Аларик се изправи на крака и политна. От много, много отдавна не се бе напивал така.

Сърцето му копнееше за Фалън, но разумът му го възпираше. Тя бе опасна и щеше винаги да си остане такава.

— Кралят възнамерява да прекара Великденските празници в Нормандия. Искаш ли да дойдеш в родината ми, Ричард?

— О, с радост, милорд.

— Добре, в такъв случай ще придружим краля в Нормандия.

— Къде е тя? — попита Аларик и се огледа в залата.

— Съобщих ѝ, че идвате — отговори Матилда. — Сигурна съм, че ще дойде всеки миг.

— Милорд — долетя радостното възклицание на Фалстаф. Той дотича при Аларик и двамата се затупаха усмихнати по раменете.

Най-накрая се появи и Фалън с безизразно лице. В бялата рокля, по която на вълни се спускаше черната ѝ коса, тя изглеждаше горда и непристъпна.

Аларик се ядоса на себе си. Та нали заради нея той изстиска и последните сили на коня, за да я вземе по-бързо в обятията си!

Огледа се и начаса притисна към себе си услужливото тяло на Маргарет. Разцелува я толкова бурно, че наоколо всички до един избухнаха в гръмогласен смях. Пусна я и се огледа отново. Но от Фалън нямаше нито следа. Помоли Матилда за разрешение да се оттегли и тя кимна утвърдително с глава. Прескачайки по няколко

стъпала наведнъж, се понесе към първия етаж и достигна вратата на стаята ѝ тъкмо в мига, в който тя се канеше да я хлопне под носа му. Той успя да се вмъкна вътре и тя отстъпи назад. Изгледа я от глава до пети.

— Оставете ме на мира, Аларик.

Но той не обърна и капка внимание на отчаяните ѝ усилия да го отблъсне с юмруци, а взе лицето ѝ в своите ръце и я целуна.

— Вървете си там при вашата норманска курва — нападна го тя хапливо. — Защото, бог ми е свидетел, няма да позволя да се забавлявате и с нея, и с мен.

— Какво означава това? — попита той и бързо я привлече в объятията си. — Нима вече сте забравила, че съм опустошил и изпонаизнасилил цялата ви страна? Простихте ми всичко това, но че целунах друга, това не можете да ми простите, така ли? А как мислите, че се чувствах аз, когато се целувахте с викинга?

— А вие пък очевидно сте забравили, какво ми сторихте?

— Моля?

— Разигравахте ме... измамихте ме...

— Според мен нощта преди вашето заминаване бе възхитителна, не мислите ли? Мога да се закълна, че... Любих ви! Толкова страшно ли беше? Наказах ли ви?

Словата му звучаха тъй нежно, че сърцето ѝ се разтуптя. Той впи устни в нейните и тя не го отблъсна. През тялото ѝ премина тръпка и привидната омраза за миг се превърна в нежна страст.

— Оставете ме! — успя едва да продума.

Аларик се разсмя и притисна лице в косата ѝ, за да поеме отново нейното ухане.

— Заради вас щях да съсипя Сатана от езда. А сега да ме изгоните ли искате?

— Не съм виновна аз, че се намирам в Нормандия.

— Ужасно ми липсвахте, принцесо.

При тези думи той отново започна да я целува и езикът му проникна зад разтворените ѝ устни. Тя просто не разбра кога я занесе до леглото и я разсъблече. Необузданите тласъци на тялото му върху нейното бяха съпроводени с въздишки, стонове и викове, предизвикани сякаш от болка и отчаяние. После внезапно изстена дълбоко, а тя се

остави свободно на залялата я гигантска вълна, която я отнесе някъде далеч, далеч...

Когато опиянението отшумя, той се облегна на лакът и погали корема ѝ и набъбналите гърди.

— Как се чувствахте през цялото това време?

— Добре, милорд. Матилда е възхитителна жена. А вие?

— Страдах ужасно — призна той и ръката му отново се плъзна по корема ѝ. — Какво стана?

— О, Аларик, то мръдна! — разсмя се Фалън.

— За пръв път ли?

— Да, за пръв път, откакто го чувствам в себе си. Но може и да е момиче, разбира се.

— Дамиън твърди, че ще бъде момче. На мен ми е съвършено непонятно откъде може да знае, но факт е, че знае.

Той целуна предпазливо корема ѝ и се изправи.

— За съжаление трябва да сляза долу, имам да предам някои съобщения на Матилда. След това трябва да говоря и с някои мъже.

— Мъже ли? — подкачи го тя.

— Откакто ви познавам, Фалън, за мен друга жена не съществува.

— Тя ми каза направо в лицето, че е била ваша любовница, а аз съм станала дебела и непривлекателна — последствията от нашата връзка се виждат с просто око. Благодарение на Уилям целият свят знае за това. Бях ви много сърдита, че ме изпратихте тук. Искях да остана в Англия, защото тя е моята родина. Но е вярно също така, че никога не съм искала да ви изоставям. Да, срещнах се с Ерик, но не трябва да ви моля за прошка, тъй като не беше насочено против вас. Срещнах се с братовчед си заради своето отечество, заради баща си. Не съм възнамерявала да ви изменям, Аларик, кълна се. А сега...

— А сега какво?

— А сега се надявам вие да ми кажете истината. Ще ме заболи много, ако ми се подигравате. Защото в утробата ми расте вашето дете...

— И какво ви каза тя?

— Че дори не спим заедно в една и съща стая.

— Матилда ви е подслонила тук, понеже това е най-топлата стая в двореца. Разбира се, че ще спя при вас. Та нали вие сте моят живот!

Ще отпразнуваме тук Великден заедно с Уилям, но веднага след това си заминаваме обратно за дома.

— Това означава ли, че ще мога да родя детето в Босъм?

— Не, скъпа, не в Босъм.

— А къде тогава? — попита тя с насълзени очи.

— В Англия, както ви обещах. В Хейзълфорд, където хората ще ни посрещнат радушно. Защото не сме завладявали селото със сила, а с мир. Там ще се роди синът ми, в новия ни дом. Съгласна ли сте?

— О, да... — прошепна тя щастлива.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Фалън бе много изненадана, когато за Великденските празници в Руан пристигнаха Едгар Ателинг, Едуин и Моркър, както и други изтъкнати английски благородници.

— Уилям настоя да го придружим — обясни ѝ Едуин. — Така той иска да предотврати възможен метеж през време на отсъствието му. Ако беше успял да открие братята ви, сега и те щяха да са тук. Въпреки, че се отнасят много учтиво с нас, не мога да се освободя от усещането, че норманите ни се надсмиват заради дрехите и езика ни. Мечтая си вече за деня, когато ще поемем по обратния път.

Малко след Великден се проведе голям турнир, Фалън седеше на трибуната и наблюдаваше Аларик, който изхвърли с пиката си някакъв хесенски рицар от седлото, а след това го победи и в двубой с мечове. Тя се изправи импулсивно на крака и буйно заръкопляска. Той се поклони и напусна площадката. Внезапно тя дочу зад себе си шушукане.

— Коя е тази жена? — попита женски глас.

— Извънбрачната дъщеря на стария саксонски крал — отвърна ѝ някакъв мъж.

— Аха, а сега наложницата си мъти малкото! — изсмя се жената.

Още преди да започне следващият двубой Фалън напусна трибуната с гордо вдигната глава и се завтече обратно в двореца.

До камината в залата стоеше Едуин и гледаше втренчено пламъците с приведени рамене. Обърна се изненадан при звука на стъпките ѝ.

— Фалън? Какво се е случило?

— Мисля, че няма да издържа дълго така — отвърна тя тъжно.

— А, те ревнуват и завиждат — опита се да я успокои той. — Зяпнали са най-красивото птиче в кафеза, обсипан със скъпоценни камъни и умират от яд. Това е.

Той се загледа със загриженост в пребледнялото ѝ лице и овлажнелите, искрящи очи. Прегърна я, притисна страната ѝ към

своето рамо и я погали по косата.

— Толкова е обидно всичко, Едуин.

— Зная, Фалън, зная.

Ненадейно ръката му спря да я гали. Фалън отстъпи встрани и се обърна. С шлема си под мишница и доспехи Аларик я наблюдаваше със студен поглед.

— Не сме сторили нищо непозволено — заговори го Едуин смело. — Фалън и аз сме стари приятели, милорд. И двамата търсим малко утеха в това старо приятелство. Няма нищо друго.

— Не възнамерявам да ви преча — рече отсечено Аларик, направи лек поклон и с тежки стъпки напусна помещението.

Матилда го бе предупредила, че Фалън се е ядосала от нещо и той я последва, за да разбере причината. И какво да види? Фалън търси утеха в обятията на Едуин!

Били стари приятели, рече си той горчиво и погали шията на Сатана. Ти си ми единственият верен приятел, Сатана. Готов си за мен да прекосиш дори и Канала, колкото и силна да е бурята, колкото и да се клатушка корабът. И ти е все едно саксонски кон ли си или нормански!

— Накъде сте тръгнали? — запита го Матилда с усмивка.

— Честно казано... не знам точно.

— Е, защо не влезете тогава. Може да поприказваме малко.

Аларик не я слушаше особено внимателно, когато започна да разказва спомени за отдавна отминали събития.

— Защо сте в толкова лошо настроение Аларик — внезапно го попита тя.

— Грешите, госпожо, настроението ми е превъзходно.

— Аларик, не забравяйте, че ви познавам отдавна — засмя се Матилда. — Признайте си, че се гневите на Фалън. Трябва да знаете обаче, че тя страда. Хората не са много мили към нея. Говорят долни неща, които не са истина. Мен не ме засяга, че сте я направили своя любовница. Сега обаче би трябвало да се ожените за нея. За да получи детето ви това, което вие и Уилям никога не сте имали... законен баща и осигурено място в живота.

— Уилям и аз сме се оправяли добре и без това!

— Аларик...

— Не, Матилда... няма да се оженя никога вече.

— И защo не?

— Досега никой мъж не се е осмелявал да ми зададе този въпрос, на вас обаче ще отговоря. Не вярвам в любовта, Матилда. Преживях на собствен гръб докъде може да доведе тя. По принцип не вярвам и на жените, а на Фалън пък още по-малко. Ерик Улфсон успя да ми избяга, обаче съм убеден, че заради Фалън ще настъпи с армията си, защото тя му се е обещала. Разбирате ли, Матилда! Но дори да оставим това настрана, самата Фалън едва ли ще поиска да склучи брак с мен. В нейните очи всички ние сме убийци. Хладнокръвни убийци, погубили баща ѝ.

— А аз си мисля, че тя ще се омъжи за вас.

— Да не засягаме повече този въпрос, Матилда!

— Държете се глупаво, Аларик. Отказвате се от щастието си.

— Възможно е.

— Размислете отново... заради детето и заради самия вас. И за Фалън. Убедена съм, че тя ви обича!

— Добре, обещавам да си помисля. И ще се погрижа да не страда повече от злоезичието на глупави люде. Трябва обаче да ви кажа още нещо... искам вече да се прибера у дома.

— Но нали вашият дом е тук?

— Не, не, имам предвид Хейзълфорд, имота ми в Англия. Обещах на Фалън, че ще роди детето там. Ще обичам много сина си и той ще бъде моят наследник. Повече от това не мога да сторя.

Поклони се ниско и тръгна. Изпроводи го замисленият ѝ поглед.

Фалън седеше пред камината и шиеше, а Аларик нареди на Ричард да донесе храна и вино.

— Утре поемаме обратно към Англия — рече той простичко.

Единствено недружелюбният му поглед я възпря да му се хвърли на врата от радост.

— Благодаря — промълви тя.

— Престанете да шиеите най-сетне и елате в леглото! — заповяда той, след като остави подноса пред вратата.

— Правя каквото поискам, графе — отвърна тя с искрящи очи.

Но Аларик просто я вдигна на ръце, духна свещта и я занесе в леглото. Лежаха мълчаливо един до друг в тъмнината. Фалън

предположи, че вече е заспал и бавно се изправи. В този миг обаче Аларик я хвана с желязната си ръка и роклята ѝ се съдра.

— Не, милорд, не ви разрешавам да се отнасяте с мен по този начин! — изкрещя тя вбесена.

— Защото копнеете за други мъже ли?

— Вие сте просто един глупак!

— Успя ли вашият стар приятел да ви даде онова, за което копнеете тъй силно?

— Как смеете! Вие, който въртите на всеки от пръстите на ръцете си по десет жени, докато аз...

— Докато вашите кавалери са разпръснати из цяла Англия, че дори и по на север! А днес дори флиртувахте пред очите ми с клетия младеж.

— Флиртувала ли? Че кой е този мъж, който ще пожелае жена, бременна от друг?

— Ами Ерик Улфсон например.

Той все още я държеше здраво в прегръдките си и я гледаше право в очите.

— Един господ знае какви ли още хитри планове кроите...

— Не кроя никакви планове! Кълна се!

— Ех, да можех да ви повярвам...

— Не съм ви изменила — извика тя. — И това е самата истина. Ерик Улфсон ме отвращава, но аз бях длъжна да ида при него, нима не разбирате! Заради Англия!

— А ще се обърнете ли отново към него... заради Англия, разбира се?

Тя поклати глава с насълзени очи.

— И защо не?

— Заради нашето дете! И защото мисля, че армията му вече не може да спаси родината ми. Защото хората, и мъжете, и жените, отново започват да живеят. Защото... наистина не съм искала да ви предам, повярвайте ми, Аларик, моля ви...

Хватката му се разхлаби и внезапно погледът му омекна и очите заблестяха нежно. Устните ѝ сякаш сами се разтвориха от докосването на неговите. Неведома сила тласна тялото ѝ към него и тя се отдаде на вълшебния миг.

На следващата сутрин напуснаха Нормандия заедно с Роже, Роло, Ричард и още няколко рицари. Матилда, грижовна както винаги, специално настоя да ги придружи една от най-добрите ѝ акушерки. Магали бе по-скоро грозна жена, но цялото ѝ същество излъчваше спокойствие. За Фалън, която бе вече в седмия месец на бременността си, напрегнатата и уморителна езда не бе съвсем безопасна, но те стигнаха без прекеждия до брега и благодарение на хубавото време можаха веднага да се качат на кораба и да пресекат Канала. В Босъм направиха няколкодневна почивка, но в началото на юни Аларик настоя да потеглят за Хейзълфорд. За радост на Фалън той нямаше нищо против да ги придружи и Едит.

Аларик бе извънредно щастлив, че отново си е у дома и похвали Хамлин за умното и грижовно управление на имота.

— Какво прекрасно място — възкликна Едит по време на вечерята. — Трудно е да се повярва, че навсякъде другаде страната е опустошена.

— Да, Хейзълфорд е един малък рай — съгласи се и Роже.

— Това е светът на Фалън, оазис на мира — усмихна се Аларик.

Той бе наясно, че трябва вече да са съобразява със състоянието ѝ и затова през нощта я люби тъй нежно и заедно с това тъй страстно, че Фалън забрави къде се намира. За нейна изненада на следващата сутрин Аларик обяви, че още същия ден ще се премести в друга стая.

— Но защо взимате това решение?

— По-добре е... за вас и за детето. Съвсем скоро ще раждате и... — промърмори той.

— Но това не е сериозна причина, искам да кажа, че...

— Вие искате ли да остана? — попита той учуден.

— Да, въпреки всичко ние пак можем да спим в едно и също легло — отвърна Фалън. — Ако, разбира се, това има значение за вас.

— Има, и то голямо — възкликна той и целуна ръката ѝ. — Но тъй като Уилям е в Нормандия, ще се налага да отсъствам понякога.

И наистина, още същата седмица той, Роже и Роло трябваше да отидат в Доувър. Бе обаче твърдо решен да се завърне в Хейзълфорд преди раждането на детето.

Независимо, че остави Фалстаф при Фалън и майка ѝ, той се тревожеше за тях. Не можеше да забрави интригите на Фалън и му бе

трудно да ѝ повярва, въпреки че я обичаше. Просто не знаеше как да преодолее тази преграда в собствената си душа.

Към края на юни той напусна Лондон с придружителите си и всички заедно потеглиха обратно към Хейзълфорд. Бе чуден летен ден и навсякъде хората възстановяваха опожарените градове и села. Лека-полека раните от войната започваха да зарастват.

— Поведението му ми е напълно неразбираемо — обърна се Роже към Роло на висок глас.

— И на мен също — подкрепи го Роло. — Допускам, че скоро той ще съумее да сложи край на всичко това.

— Ако толкова искате да ми съобщите нещо, защо не го сторите по по-прост начин — обади се Аларик и запря коня. — Казвайте сега, какво има?

— Сега ли? — попита Роже с невинен глас. — Че то, тази работа продължава вече месеци.

— Какво искате всъщност? — обърна се Аларик към Роло.

— Ами, той иска да каже, че се държите доста жестоко. Като варварин, значи... то нали и саксонците ни смятат за такива.

— Кой? Аз ли съм бил жесток? Не съм ли аз човекът, който винаги поставя на първо място милосърдието? Трябва да знаете, че смятам себе си за извънредно снизходителен и толерантен човек.

— Аха, снизходителен и толерантен! Ти чу ли го, Ричард?

— Вие какво сте се разприказвали там зад гърба ми, а? Ричард!

— Аз...

— Обществото отхвърля извънбрачните деца, Аларик. Вие самият най-добре знаете това. А сега искате да изложите сина си, вашия наследник, на същата участ! Зная, че сте били женен, за жена, недостойна за любовта ви, но... в случая имате работа с жена, която не могат да укротят нито омразата, нито насилието, жена, която храни най-нежни чувства към вас. И какво правите вие? Вие я карате да страда за нещо, което ви е сторила друга жена!

— Тя изобщо не страда!

— Разбира се, че страда, и още как!

— Много се съмнявам, че иска да се омъжи за мен.

— Да! Той се страхува! — разсмя се Роло. — Най-храбрият рицар в цяла Европа се страхува от една жена!

— Я да вървите по дяволите вие двамата!

— Освен това нямате и много време — добави назидателно Роже.

Аларик го изгледа сърдито и пришпори Сатана. Скоро стигнаха в Хейзълфорд. За негова изненада в двора имаше коне. Той се завтече разтревожен по стъпалата на стария господарски дом и се втурна в залата, където Фалстаф и отец Дамиън си приказваха спокойно на чаша пиво.

— Отец Дамиън! — извика Аларик изплашен. — Нещо лошо ли има?

— Не, не, не се е случило нищо лошо — отвърна спокойно свещеникът и му подаде ръка. — Дошъл съм, защото нещо ми подсказва, че ще съм потребен.

— Обаче той закъсня. Да, свещеникът закъсня — каза Фалстаф и потупа Аларик по рамото.

— Какво, по дяволите, искате да кажете?

Но преди Фалстаф да отговори на стълбищната площадка се появи Едит, по лицето ѝ пробяга усмивка, но погледът ѝ се насочи към мечата кожа до него.

— Фалстаф, моля ви, бъдете така добър и кажете на Магали, че ми трябва. Дъщеря ми изпусна водата и трябва бързо да сменим чаршафите. Бебето вече е на път.

Аларик се олюля, но Роже успя светкавично да му подпъхне най-близкия стол и той се строполи върху него. Стисна зъби, изправи се отново на крака, наля си чаша вино и го изпи на един дъх.

— Наистина сте ми потребен, отче — рече той ненадейно и сложи чашата на масата.

— Да, но вече е твърде късно — изсмя се Роже.

— Не мисля, че е късно — обади се благо свещеникът. — Обикновено бебетата не бързат да излязат на бял свят.

Отнякъде забързана се появи и Магали с купчина прани чаршафи.

— Кажете на Фалън, че идвам след малко.

— Да, милорд — отвърна Магали колебливо и направи реверанс.

Докато се изкачваше по стълбите тя трескаво обмисляше как най-деликатно да поднесе новината на Фалън. Защото никак не бе убедена, че родилката ще примре от радост като я чуе.

Летният ден бе топъл, но Фалън трепереше от студ. Майка ѝ я преоблече с чиста нощница, а през това време Магали, Милдред и Джейн смениха бързо и сръчно чаршафите. Едит ѝ помогна да легне обратно в леглото. Лицето на Фалън се изкриви от болка. Никога не си бе представяла, че на този свят може да съществува такава болка. Родилните болки бяха започнали в ранни зори, но сега интервалите ставаха все по-къси.

— Дишай дълбоко — посъветва я Едит и взе ръката ѝ в своята.

— Майчице! Много ме боли! Колко още ще продължава? — проплака Фалън цялата окъпана в пот.

— Не си нито първата, нито последната, която го е преживявала.

— Как сте успели да ни родите всички нас? Ако остана жива, ще ида в манастир, къмна се.

— Първия път винаги трае по-дълго — успокои я Едит. — На бебенцата не им се излиза от топлото гнездо.

След поредния пристъп на болка Едит я накара да стане и да се разтъпче из стаята.

— Движи се докато можеш да изтраеш... така става по-бързо.

— Толкова съм уморена — простена Фалън.

— Хвани се здраво за мен, детето ми.

Сякаш измина цяла вечност, преди да легне в леглото. Магали дойде в стаята и я прегледа.

— Още малко, милейди, съвсем малко. А сега се напънете... колкото се може по-силно... така, напънете се...

Още малко, помисли си Фалън. Какво означава „още малко“, когато човек полудява от болка. В очите ѝ избиха сълзи, лицето се изкриви, отметна глава назад и от здраво стиснатата ѝ уста се изтръгна сподавен писък.

— Проклети да са мъжете, нека вървят в ада всичките — започна да къмне тя.

— Графът — извика предупредително Магали в този момент.

— Мамо! Не го пускайте, моля ви...

— Ще говоря с него...

Но Аларик вече бе в стаята, а след него идваше и отец Дамиън.

— Света Дева Марийо... — изкрещя Фалън. — Не, недейте...

Аларик взе ръката ѝ в своята и седна до нея.

— Моля ви от цялата си душа, оставете ме сама... ненавиждам ви... аз... аз... — зашепна трескаво Фалън.

— Не слушайте какво говори, Аларик, по-късно изобщо няма да си спомня какво е казала — намеси се Едит.

— Ще си спомням... и още как!

— Мисля, че трябва да побързаме — рече загрижено отец Дамиън.

— А сега отец Дамиън ще ни венчае — обяви Аларик.

— Не... не искам... имахте толкова месеци време да се ожените за мен... късно е сега... няма да се омъжа за вас.

— Простете ме, но във всички тези месеци просто ви нямах доверие.

— А сега какво, да не би да ми имате вече доверие?

— Взех решение, да поема този риск — отвърна Аларик с нежен глас. — Хванете ръката ми.

— Не...

— Фалън!

В този миг последва нов пристъп на болките, тя задиша на пресекулки, стисна го здраво и ноктите ѝ се забиха в ръката му.

— Омъжете се за мен!

— Не... ще ида в манастир... не искам мъже...

— Фалън! Той е бащата на детето ти — каза Едит остро. — И това дете ще се появи всеки миг на бял свят.

Отец Дамиън започна церемонията и Аларик заповтаря след него словата на брачния обет. След това и Фалън повтори дословно обещанията, които свещеникът изискваше от нея: да го обича, да го почита и слуша. Подписа брачния документ с напълно замаяна глава. Едит изтласка Аларик и свещеника от стаята тъкмо навреме, защото Фалън започна да се напъва с всичка сила. Внезапно сякаш от много далеч до слуха ѝ долетя пронизителният, яростен рев на новороденото — то поздравяваше непознатия, студен свят, в който се бе озовало.

— Моето бебе — изхълца Фалън. — Момче ли е, мамо? Всичко наред ли му е?

— Да, Фалън, момче е. Здраво, силно момченце с черна коса.

Когато най-сетне взе детето в прегръдките си, Фалън заплака, а след това се засмя щастлива.

— А сега ще занеса на Аларик сина му. През това време Магали ще те изкъпе, а после ще поспиш, милото ми — рече Едит.

Тя целуна дъщеря си, взе детето от ръцете ѝ и пое към вратата.

— Мамо! Сънувах ли или наистина сме...

— Венчани сте, Фалън — засмя се щастливо майка ѝ. — Синът ти е законният наследник на баща си, а ти си вече графиня д'Анлу.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Фалън се събуди от рева на бебето, което лежеше голо върху леглото си. До него бе седнал Аларик и го наблюдаваше с топли очи и младежка усмивка на лицето.

— Май малкият разбойник е гладен — позасмя се той.

Той го уви предпазливо в меки кърпи и го положи в ръцете на Фалън. Тя разголи с майчина гордост гърдите си и нежно целуна малкото същество по главичката.

— Харесва ли ви вашият син? — попита тя шепнешком.

— Той е най-хубавият подарък, който съм получавал някога.

Необичайно развълнуван, Аларик загледа майката на детето си — никога досега не бе изглеждала по-красива. Косата ѝ се разстиляше на черни вълни по възглавницата, сините очи бяха добри и кристално ясни като лятното небе над общия им дом.

— И аз имам нещо за вас — продума той смирено. — Подаръкът за следващата сутрин.

Това бе старинният датски обичай да се дарява невестата след първата брачна нощ.

— Признавам, че първата си съвместна нощ преживяхме далеч преди сватбата — усмихна се той широко.

— Ние наистина ли сме мъж и жена?

— Това е извън всякакво съмнение.

— И защо се оженихте за мен? Заради нашия син ли?

— Да, но не само заради него. Заради нашето бъдеще... за мечтания мир между нас. Кажете, нима е лошо да си женен за заклетия си враг?

Тя поклати сериозно глава и той се разсмя.

— Вчера бяхте на съвсем друго мнение. Дори ме заплашихте, че ще постъпите в манастир. Да, така беше.

— Наистина ли?

— Нима не си спомняте?

— О, съвсем смътно...

— Мразите ли ме все още тъй силно?

— Не, Аларик, не ви мразя.

— А сега да се върнем на подаръка. В началото се чудех дали да бъде някой скъпоценен накит или пък пълна подмяна на гардероба с нови и скъпи дрехи. Внезапно обаче ми хрумна нещо по-добро. Както знаете, Уилям ми подари парче земя. Реших да го припиша на вас. Сега то е ваше и никой не може да ви го отнеме, тъй като собствеността върху този имот е пряко следствие на кралската воля. Това е земя, на която са живели заедно Едит и Харалд. Може би изпитвате чувството, че ви подарявам нещо, което и бездруго ви принадлежи, но сега всичко е официално узаконено. Надявам се искрено, че подаръкът ви допада.

В очите ѝ заискриха радостни сълзи. В този миг така ѝ се искаше да го прегърне и да му каже, че го обича, но тя сподави любовните слова, защото той бе този, който първи трябваше да признае любовта си. Аларик взе на ръце сина си, който спеше вече доволен и сит и го положи предпазливо в люлката до леглото. Целуна я нежно по устните.

— Как ще го кръстим?

— Предполагам, че бихте искали да му дадете името на баща си. Мисля обаче, че е по-добре това да не става.

— Съгласна съм с вас. Не искам един ден някой от родствениците на Уилям да му стори зло, само защото носи името на дядо си.

— Уилям не храни лоши чувства към вас.

— ... Робърт, какво ще кажете за Робърт? — прекъсна го тя. — Така се е казвал бащата на майка ми, а докато е още малък, може да му викаме Робин...

— Робърт?... Робин? Съгласен съм.

Тя обви врата му с ръце и го целуна. Устните им се отлепиха трудно едни от други, когато на вратата се почука.

— Исках само да видя бебето — поясни отец Дамиън, влизайки вътре заедно с Едит. — Както чувам, момче е — усмихна се той.

— Аларик, долу имат нужда от вас — обади се Едит.

Отец Дамиън благослови детето и го положи обратно в люлката.

— Какъв хубав син — обърна се той към Фалън. — Той обединява в себе си могъществото на Нормандия и мъдростта на англо-саксите. Той е първопроходецът на едно по-добро бъдеще, Фалън и ще дари тази страна с милосърдие и справедливост.

— Зеленото дърво, което отново ще зарасне от само себе си — промълви тя. — Ще ни донесе ли това дете жадувания мир, отче?

Свещеникът не отговори веднага.

— След насилията на войната мирът не идва веднага, милейди. Мирът е нещо, което настъпва бавно и незабележимо. Ще изминат много години преди Англия отново да намери своя мир. Но началото вече е сложено. Не забравяйте, сблъскват се два съвсем различни свята. Нужно е време... Мирът се сключва първо между двама души, мъж и жена. Те се докосват и всеки от тях закопнява да разбере душата на другия.

Когато остана сама, Фалън погледна замислено към детето. От братята си нямаше никаква вест, скандинавските крале и принцове само чакаха да се открие възможност за война. А Едгар Ателинг щеше да възмъжее един ден и да събере около себе си привърженици. Предстоят нови войни, помисли си тя тъжно. И докато Англия кървеше, щеше да кърви и нейното сърце.

Фалън бе още твърде слаба и не можа да присъства на кръщенето на Робин. Матилда и Уилям настояха да бъдат кръстници на детето и на церемонията ги заместваха Хамлин и Джейн.

Докато кърмеше бебето, от залата долетя весел смях. Всички се бяха събрали, за да отпразнуват кръщението на Робин и същевременно да изпратят отец Дамиън, който на следващия ден щеше да пътува за Нормандия. Тя вече осъзнаваше, че не може да повлияе върху съдбините на Англия, но пък бе твърдо решена страданията и насилието да заобиколят отдалеч Хейзълфорд.

Събуди се и в здрачевината съзря как Аларик държи в прегръдките си Робин и го успокоява тихичко.

— Май е темпераментен като майка си — засмя се той.

— О, не, същи бащичко е — възрази Фалън.

— Не е ли по-добре Едит да отсъди кой от двама ни е правият. Бездруго исках да й кажа да дойде тук и да стои край вас.

— Необходимо ли е?

— Фалън, Робин е едва на един ден и вие сте напълно изтощена!

— Не можете ли вие да стоите при мен? Моля ви... Аларик...

— Но аз само ще смущавам съня ви.

— Моля ви, останете, милорд. Ако не останете при мен, ще се почувствам по-зле. Спокойна съм само, когато лежите до мен.

Аларик се съблече и се пъкна в леглото. Фалън започна да кърми бебето, а той я прегърна нежно и предпазливо. Постепенно тя се унесе и заспа. Той пое бебето и го занесе в люлката.

— Имаш красиви английски очи, сине мой — прошепна той. — Жалко, че няма да видиш дядо си. Но някой ден ще четеш за него. Ние ще трябва да се оправдаваме за злото, което Уилям стори на тази страна. Ще твърдят, че Харалд е двуличник и лъжец, който е престъпил клетвата си спрямо Уилям. Но аз ще ти обясня, Робин, че той бе не само умен и образован, но и изключително храбър мъж. Убеден съм, че един ден ти ще разбереш истината за дядо си.

След две седмици Фалън отново седеше с останалите на трапезата в просторната зала. В този миг тя трудно можеше да си обясни как така си е мислила, че омъжвайки се за Аларик, ще опетни по някакъв начин името на загиналия си баща.

— За какво сте се замислила, любима?

— В навечерието на битката при Хейстингс баща ми настоя да потърся закрила от вас в случай, че загубим. Но моята глупава гордост изобщо не можеше да се примири с такава една възможност. Ако го бях сторила, щяхме да си спестим много неща.

— Ако бяхте потърсили закрилата ми, щях да съм задължен да ви предпазвам от всякакви мъжки посегателства... включително и от моите собствени. И сега малкият Робин нямаше изобщо да го има.

Фалън се усмихна и сведе поглед. Той хвана брадичката ѝ и се взря в блесналите ѝ очи. Обзе го болезнено желание, искаше я с всяка фибра на тялото си. Но знаеше, че все още е твърде рано.

— Вие присмивате ли ми се? — попита той предизвикателно.

— Не, не. Сменя се на себе си. Защото знам какво щях да изпусна, ако бе станало така...

— Не ме гледайте така, жено! И бездруго ми е трудно да се съпротивлявам на чара и красотата ви.

Той и тя посегнаха едновременно към сребърния бокал и ръцете им се срещнаха. И двамата избухнаха в гръмогласен смях.

На следващата сутрин пристигна вест от Уилям, че на запад мнозина феодали са се съюзили с някои уелски принцове и подготвят метеж. Аларик трябваше да потегли срещу тях и да потуши бунта.

— Сега не можете да тръгнете — извика Фалън.

Присъстващите рицари я изгледаха удивено, а пратеникът навъси чело. Аларик само стисна устни.

— Роже, подготви всичко за пътуването.

При тези думи Фалън се изправи и се оттегли мълчаливо. След малко той я откри да стои в стаята пред камината. Държеше детето в ръце.

— Нима не се опитвах да ви окажа дължимите уважение и почит? Не ви ли направих своя съпруга? За бога, Фалън, кога най-сетне ще престане тази война между нас?

— Когато престанете да се биете срещу моя народ — изхълца тя. — Дойдохте в Англия и я завладяхте. Това не ви ли стига? Та нали всеки път, когато си тръгвате от мен, се питам дали този път няма да вдигнете оръжие срещу собствените ми братя! Нали цялата се разтрепервам от страх заради тях и... заради вас! Не виждате ли, че се самозалъгваме винаги, когато се размечтаем за мир? Не може, не може да има мир между нас!

— Добре, значи няма да има мир! — извика Аларик гневно и тръшна вратата зад гърба си.

Няколко седмици по-късно тя съзря Роже да се приближава към господарската къща сам на коня си. Сложи бързо Робин в люлката и се завтече надолу.

Роже сне шлема и изпи на един дъх виното, поднесено му от Хамлин. Изглеждаше изтощен и замаян, когато я погледна в очите.

— Роже, какво се е случило? Как е Аларик? Защо сте сам? Недейте мълча така? Говорете, моля ви...

— Аларик е добре, братята ви за щастие не са замесени. Уелските принцове се оттеглиха зад своите първоначални граници. Не се безпокойте, всичко е наред.

От гърлото на Фалън се изтръгна въздишка на облекчение. Едит обаче не издържа и се свлече в несвяст.

Фалън ѝ сипа малко вино в устата и тя бързо се опомни.

— Слава на бога — прошепна Едит и се усмихна. И тя като Фалън се страхуваше ужасно от деня, в който Галън, Елфин или Там можеха да паднат, прободени от нормански меч.

Времето в края на август бе все още много топло и слънчево. Фалън реши да иде на реката с Милдред. Едит щеше да остане при малкия Робин. Оставиха Роже да охранява пътя.

Фалън пляскаше гола в освежителната прохладна вода и си представяше какви дрехи ще носи, когато Аларик се завърне. Може би щеше най-сетне да му признае колко много го обича. Всичко бе вече подготвено за неговото пристигане. Хамлин изкорми един току-що убит сръндак и оставаше само да го завъртят на шиша. С Роже откриха в избата любимото френско вино на Аларик. Насапуниса се, изми косата си, излегна се върху гладките камъни в плитката вода и започна да си мечтае как ще прелъсти съпруга си след празничната гощавка. Внезапно до слуха ѝ долетя пукот на сух клон.

— Милдред?

Огледа се, леко изплашена, на всички страни и изведнъж съзря Аларик, целият погълнат от вида ѝ. Все още бе в доспехите си и седеше гордо изправен върху седлото.

— Аларик — прошепна тя.

Той скочи от коня, тръгна направо през водата към нея и я притисна в обятията си. Устните му потърсиха нейните и се впиха в тях с изпепеляващ плам. Поведо я към брега, разсъблече се и се нахвърли върху нея със страст, от която ѝ спря дъхът.

— Милдред — прошепна тя с дрезгав глас. — Роже...

— Няма ги. Изпратих ги у дома.

— Не ви чух да се приближавате.

— Движех се много предпазливо, исках да ви погледам...

Ръката му премина бавно по мокрото ѝ тяло, устните му погалиха врата, гърдите ѝ. Тя замилва широките му плещи, гърба му, притисна се настойчиво към тялото му и се вкопчи умоляващо в него, защото не можеше повече да издържа.

— Елате, любими, нуждая се от вас — зашепна тя.

— Това вярно ли е?

— Да, Аларик, да...

— И аз се нуждая от вас, любима, толкова ви искам...

Положи ръката ѝ между бедрата си, прокара език по ситните водни капчици, обсипали тялото ѝ и чак тогава проникна в нея. Телата им се сляха в постоянно ускоряващ се ритъм до мига, в който и двамата изкрещяха, заедно достигнали върховна наслада.

— Толкова съм щастлива, че отново сте тук — продума тя тихо.
— Здрав и читав.

— Защо, Фалън?

— Как защо? Та вие сте мой съпруг, бащата на Робин...

— А възможно ли е да ме обичате, Фалън?

— А възможно ли е вие да ме обичате, Аларик?

Отговорът му бе прекъснат от собствения ѝ писък. И в този миг тежката дъбова дръжка на бойна секира се стовари с ужасяваща сила върху главата му.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Тялото на Аларик се свлече до нея и остана да лежи неподвижно. Сини воднисти очи се впериха триумфиращо в нейните.

— Не ви ли обещах, че ще ви взема със себе си, дъще на Харалд? Ето ме! Тук съм!

Ерик Улфсън падна на колене до нея и погледът му издаваше неговите намерения — още в същия миг да проникне във все още влажния ѝ скут. Фалън изпищя пронизително и начаса отнякъде изникнаха шестима викинги. От думите и жестовете им успя да разбере, че предупреждават Ерик да не се бави повече.

Той се изправи на крака. Тя понечи да допълзи до Аларик, но Ерик я издърпа обратно за косите, Фалън изобщо не осъзнаваше, че е гола и че съществува опасност Ерик и спътниците му да я изнасят. Мисълта ѝ бе обзета единствено от Аларик. Ако бе мъртъв, и тя нямаше да живее повече.

— Елате — нареди Ерик и обгърна раменете ѝ с някакво наметало. — От копнеж по вас изпревари останалите. Вие го обезоръжихте идеално, красавице моя. От вас и мен ще излезе превъзходна двойка.

— Аларик е мой съпруг. Омъжих се за него. Уилям държи Англия в ръцете си и повече нищо не може да се направи...

— Уилям държи Англия, а аз пък държа вас. Свен! Отсечи му главата. След това продължаваме.

— Не го докосвайте! — изрева Фалън. — Иначе убивам първо вас, а после и себе си!

— Е, няма начин да не е мъртъв, за силата ми песни се пеят! — извика той ухилен, след което се обърна към един от хората си:

— Детето с вас ли е?

Мъжът поклати глава.

— Жената успя да избяга с него в гората.

Ерик изруга.

— Хайде, слагайте я бързо на коня.

Фалън не се противи. Може би Аларик бе все още жив и тя трябваше да направи всичко възможно, за да отклони вниманието на Ерик от него. Поставиха я върху малко английско пони и тя се загърна плътно в грубото наметало.

— Откакто се помня ви се възхищавам, но същевременно зная отлично, че ако се разсея дори и за миг, непременно ще се опитате да избягате — каза Ерик и взе в ръце юздите на нейния кон.

— Ще избягам, Ерик.

— Ние с вас сключихме договор, Фалън.

— Да, но Уилям е вече крал на Англия. Вие закъсняхте и затова не ви дължа вече нищо.

— Дошъл съм тук заради вас, Фалън. И изобщо не ме засяга ще пропадне ли Англия под владичеството на норманите или не. Вие сте моя и ще ви взема със себе си в кралството, което създадох на шотландските острови. Там вие ще се научите да ме обичате, да ми се подчинявате и ще ми народите здрави и силни синове.

— Не — прошепна Фалън, след което заби колена в слабините на понито и се приведе ниско над шията на животното.

Един от викингите обаче ѝ пресече пътя и тя се отърколи от седлото.

— Да, вие ще се научите да ме обичате — повтори отново Ерик, вдигна я от земята, метна я като брашнен чувал направо през седлото и скочи зад нея.

— Той е жив... жив е...

Аларик отвори с усилие очи и напрегнато се взря в размазаните очертания на лицата, надвесени над него. Сякаш измина цяла вечност преди тези лица да приемат ясна форма, но накрая ги разпозна — Фалстаф, Роже и Едит.

Събитията преминаха като светкавица през размътения му мозък — ехидната гримаса на Ерик Улфсон в мига, в който замахва със секира към главата му, докато той лежи още гол върху Фалън. Погледът му обходи залата, оголените стени, разтрошените мебели. Явно викингите добре си бяха свършили работата.

Със зачервени от плач очи Едит положи Робин в ръцете му.

— Слава на бога! — прошепна Аларик. — Жив е!

Роже му помогна да седне и започна да сипва в устата му по малко студена вода.

— За щастие никой от нас не е убит — обади се Хамлин, — но в замяна на това ограбиха всичко, каквото можах.

— Потърсете в селото дойка за Робин — нареди Аларик.

— Но защо? — извика Едит извън себе си от притеснение. — Трябва да издирите Фалън и да я доведете у дома.

— Тя ме предаде... и то не за пръв път — отвърна Аларик с горчивина в гласа.

Едит притисна кърмачето към гърдата си, облегна се на стената и горко заплака.

— Престанете да плачете. Ще я потърся... все пак е моя съпруга и майка на Робин. Моля ви през това време да се грижите за детето... Роже, накарайте да оседаят конете.

Хамлин изчезна в кухнята да приготви храна за из път. Аларик опита да се облече сам, но и при най-малкото движение остра болка пронизваше главата му.

— Ричард, помогни ми де!

Ричард се подчини неохотно, очите му, иначе винаги тъй добродушни, този път искряха гневно.

— Вие сте длъжен да доведете Фалън в нейния дом, но не само, защото е ваша съпруга и майка на вашия син... а защото в деня, в който убиха баща ѝ, вие отнехте нейната чест и ѝ направихте бебе. Впрочем, оженихте се за нея от немай-къде, когато детето вече бе тръгнало да излиза на бял свят.

— Предупреждавам те момко, дръж си езика зад зъбите!

— Не, милорд, тези вечер ще говоря каквото мисля. Можете, ако поискате, да ме хвърлите в някоя норманска тъмница или на вълците, но на мен вече всичко ми е безразлично. Тази вечер ще говоря истината. Не заради нещо друго трябва да я издирите, а само и единствено от любов към нея.

— Но тя ми измени!

— Защо да ви изменя? Та нали е ваша жена.

— Ти май си забравил, че веднаж вече я хванах с датчанина.

— И вие някога сте седял на трапезата на Харалд и сте го наричал свой приятел, нали? А после сте го нападнали с цяла армия! Ако не я обичате, милорд, ако ѝ нямате доверие... по-добре оставете я

тогава на проклетия викинг. Та няма ли тогава да е все едно чие притежание ще бъде тя — ваше или негово.

— Как си позволяваш, дръзко саксонско хлапе такова! — изрева Аларик и му зашлеви шамар. — Заслужаваш да ти изтръгна непокорния език от устата!

— Знаех си аз, че я обичате — промърмори Ричард в отговор и се усмихна доволно.

— Каква преднина имат?

— Около час, милорд.

— Предполагам, че са поели към крайбрежието. Ако побързаме, можем да ги засечем по стария римски път.

— Слушам, милорд.

Бе паднал вече здрач, когато Ерик нареди на хората си да спрат. С похотлив поглед той взе Фалън от коня, занесе я до един стар дъб и я остави до него. Изтощена до смърт, тя се облегна на могъщия ствол. Чувстваше се разнебитена, а и гърдите я боляха от натрупаната кърма.

Сега вече бе сигурна, че Аларик е загинал, защото в противен случай щеше да дойде, за да я спаси от лапите на северния злодей. Или пък бе още жив, но съзнателно я оставяше на викинга, убеден, че му е изменила.

— Фалън!

Пред нея застана Ерик, този безпощаден великан, а воднистите му очи лъщяха от похот.

— Дълго очаквах този миг — изхриптя датчанинът. — Но той настъпи и ще станете моя — тук и сега.

Фалън го залъга с привидно немощен поглед, след което обаче скочи рязко от мястото си и се завтече през просеката направо към конете, натоварени с ограбени вещи. Грабна първия попаднал ѝ меч и го размаха решително, без да обръща внимание, че наметалото се разтвори и откри голото ѝ тяло.

— Значи искате да си премерите силите с мен, така ли, Фалън! Добре, защо не? Няма нищо по-възбуждащо от жена, която не ти ляга веднага, когато ѝ подсвирнеш. После обаче е най-хубаво!

— Преди да изпълните намеренията си, ще се понижа с това острие.

— Какви глупости приказвате, Фалън. Знам, че по природа сте боец и никога не се предавате. Нека не разваляме хубавата игра. Предлагам да се бием.

Двете остриета се срещнаха във въздуха и ударите заваляха като градушка.

— Двубоят с вас е истинско удоволствие — изсмя се Ерик.

— Ще ви убия, Ерик Улфсон!

Тя бе по-пъргава от него и той трябваше да отстъпи назад. За нещастие обаче наметалото ѝ се заплете в някакъв увиснал клон, тя се спъна, изпусна оръжието от ръцете си и политна по гръб.

— Предайте се, Фалън! Победена сте! — извика Ерик и по устните му плъзна жестока усмивка.

— Ерик Улфсон! — долетя отнякъде дълбок, силен глас. — Не е ли по-достойно да премерите сили с мъж, вместо с тази слаба жена.

Жив е, жив е, помисли си Фалън и сърцето ѝ подскочи от радост.

— Елате бързо, милейди — обади се Ричард, изникнал изневиделица от мрака и ѝ помогна да се изправи. — Бързо! Да се скрием зад дърветата. Вижте, клането между хората на Аларик и викингите вече започна.

Той тъкмо я загръщаше с наметалото, когато Фалън съзря зад гърба му да се приближава тичащ викинг, размахал секира.

— Ричард! — изкрещя тя предупредително.

— Исусе, Марийо и Йосифе — измърмори той и сръчно изтегли от пояса нож.

Изчака нападателя да се приближи достатъчно близо, направи лъжливо движение с тялото си и заби ножа направо в сърцето му.

— Успях, милейди, видях му сметката! — изкрещя той, безмерно учуден от самия себе си.

— Веднага я отведи оттук — извика Аларик.

— Хайде, милейди — рече Ричард умолително.

— Не! Няма да оставя Аларик сам.

В този миг Улфсон започна да притиска Аларик към дърветата, където с вдигната секира чакаше един от неговите хора.

От гърлото на Фалън се изтръгна предупредителен вик, след което се впусна напред и макар да не носеше оръжие, се метна като дива котка върху Ерик. Изумен от внезапната атака, той отклони

вниманието си от своя противник, който се извъртя рязко и с един удар помете като вихрушка скрития в засада неприятел.

Когато Аларик отново се обърна към Ерик, последният блъсна брутално Фалън встрани и тя се свлече в несвяст върху пръстта.

Извън себе си от ярост Аларик замахна и с могъщ удар посече северният великан, който се срути на земята като вековно дърво.

— Фалън, Фалън — извика Аларик и падна на колене до тялото ѝ. — Кажете нещо, любима, моля ви...

Бавно, бавно тя се завърна от света на тъмата и за миг отвори очи. Цялата полянка около нея бе осеяна с трупове като истинско бойно поле.

— Има ли убити от нашите? — попита Аларик.

— Двама души, милорд.

— Погребете ги! — нареди той кратко.

— Лейди Фалън? — възкликна Ричард с разтреперан глас.

— Жива е, Ричард. Дръж я здраво и после ми я подай на коня. Тръгваме веднага за дома.

Когато Фалън се посвести, усети силните ръце на Аларик около кръста си.

— Аларик! — промълви тя със слаб глас.

— Пст...

— Трябва да ви кажа нещо... Обичам ви, обичам ви от цялото си сърце... Аз съм ваша.

— Аз съм ваш, Фалън. И сърцето ми, и душата ми ви принадлежат. Винаги ще бъда ваш покорен роб.

Хората му дискретно отидоха напред и той целуна нежно устните ѝ, които се разтвориха всеотдайно в сиянието на лунната нощ.

— Честно казано, малко ми е трудно, да си ви представя като роб, милорд.

— Права сте, но аз ще ви обичам до края на живота си. В бъдеще също няма да ни е лесно, защото живеем в жесток свят... но каквото и да ни се случи, ще ви обичам вечно.

— Да, каквото и да се случи — повтори тя.

Сгуши се в него и я обзе чувството, че никога не е била толкова щастлива както в този миг.

— Трябва да посветите Ричард в рицарско звание... Той ми спаси живота, с прост ловджийски нож.

— Добре, той ще бъде рицар, обещавам. А вие, милейди, настоявате ли и вие за същата чест?

— Не, милорд, от този миг мечът ми принадлежи на вас.

— А на вас — моето сърце.

Пристигнаха в Хейзълфорд в ранни зори, но в залата се бяха събрали всички и ги очакваха.

— Къде е Робин — бяха първите думи на Фалън.

— Спи си най-блажено в ръцете на нашия гост — отвърна Едит.

— Отец Дамиън! — извика Фалън, когато разпозна високата му, стройна фигура.

— Дамиън? Какво правите тук? Мислех, че вече сте в Нормандия! — възкликна изненадано Аларик.

— Обзе ме някакво странно предчувствие, че сте изпаднали в беда. Закъснях, разбира се, но все пак се радвам, че ви виждам.

Фалън взе бебето в прегръдките си и цялото й същество засия. После се отпрати към стаята си, за да го накърми.

Тъкмо го слагаше да спи, когато след кратко почукване в стаята влезе свещеникът.

— Искам да се сбогувам с вас — рече той просто и благослови спящото дете.

— Но вие едва-що пристигнахте! — запротестира тя.

— Уилям не знае, че съм тук.

— За мен вие сте загадка, отче. Благодарна съм ви от все сърце! За всичко, което сте сторили за баща ми, за Аларик, за сина ми и мен. Моля ви само за още едно нещо... кажете, намерила ли съм най-сетне мир и покой?

— Да, Фалън, в сърцето си.

— Добре, отче, но ние се борихме и загубихме. Завладяха страната ни.

— Заблуждавате се, Фалън. Баща ви се би храбро. Той бе изключителен мъж. Но и той намери своя покой, там, където е сега. Само привидно сме загубили. Разберете, ние, англичаните, спечелихме. С времето това ще проличи съвсем ясно. Народът ни ще стане голям и могъщ, също и благодарение на норманите.

Той я целуна по бузата за сбогом и напусна стаята с дълбок поклон.

Фалън се загледа замислено в сина си. Внезапно усети ръцете на Аларик върху раменете си.

— Отец Дамиън бе тук преди малко — промълви тя.

— Зная.

— Той казва, че въпреки всичко сме щастливи.

— И аз мисля така.

— Толкова ви обичам, Аларик. Когато ви видях паднал там, до реката, и си помислих, че сте мъртъв, поисках и аз да умра.

— Съдбата ви е отнела много неща, но също така ни надари богато и пребогато. Имаме си здраво и силно момченце и се обичаме. Какво повече да си пожелае човек?

Тя го прегърна около врата и го целуна нежно.

— Докажете ми любовта си, благородни рицарю — прошепна тя и се притисна призивно в него.

— Най-охотно, графиньо. Както винаги — ваш покорен слуга!

Издание:

Шанън Дрейк. Дъщерята на огъня
ИК „Ирис“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.